

Oras, visiones, libri Sibyllini Saracenorum. Luitpr. l. g. b.
 Orata, α, piscis, ab auri colore nomen habens, Idem & Aurata dicitur.
 χερύφεις. GAL. Orade, ou dorade. ITAL. Orata. GERM. Ein forelen.
 HISP. Dorada pescado. ANG. Agilt head. Solent enim veteres pro au
 diphthongo, αpe o literam substituere, ut Clodius pro Claudio, &
 Codex pro caudice. Vide supra in dictione Aurata.
 Oratha, οραθα, opidum est Mesopotamiae, ad Tigrim fluvium. Stephan.
 Orbana, seu ut alij, Orbona, Deae cujusdam nomen, quae Romae ad adem
 Latium aram habuit. Autor Plin. l. 2. c. 7.
 Oratio, oratiuncula, & orator, vide Oro.
 Orbilius, ορβίλιος, Thraciae mons est in ea parte, qua Macedoniae est con
 tigua, non procul a pangaeo promontorio: a quo vicina regio Orbilia
 dicta est, ορβίλια. Vide Plin. l. 4. c. 10. & 11.
 Orbis, is, ab antiquo orbare, i. circulo describere. circulus. ὀρβίς ἄλγῃ
 ὀρβίς ἄλγῃ. GAL. Cercle, rondeau, rondeur. ITAL. Circolo, rotundità. GERM. Ein ring oder kreis. HISP. Redondeza, circulo.
 ANGL. A circle or round compass. Plin. l. 11. c. 37. Aliis glauci colo
 ris orbibus circumdatis. Ovid. 6. Metam.
 — Lanam glomerabat in orbes.
 Lucan. lib. 5. de gruibus loquens,
 Confusos temere immista glomerantur in orbes.
 Virg. 5. Aeneid.
 Inde alios ineunt cursus, aliisque recursus,
 Adversis spatius: alternosque orbibus orbes
 Impediunt.
 Cic. 3. Orat. Circuitus & quasi orbis verborum,
 Seu propior terris (Sol) altivum fertur in orbem,
 Tibul. lib. 4.
 Solus utroque idem diceris magnus in orbe.
 ibidem. Orbem alterum quaerens. (i. Britanniam.) Velleius.
 O vir non ipso quem regis orbe minor,
 Ovid. Epigramm. 3. lib. 5. Orbis caudicum (de fasce ligni.) Gell. cap.
 3. lib. 5.
 Nunc pila, nunc celevi utitur orbe trochus,
 Ovid. Eleg. 12. l. 3. Trist.
 — Nobis habitabitur orbis
 Vitimus,
 Idem Eleg. 1. l. 3. Trist.
 Quamvis longinquo referam lassus ab orbe pedem,
 idem Eleg. 1. l. 3. Trist. Item,
 Inde patres centum denos secrevit in orbes
 Romulus.
 idem lib. 3. Fast. In orbem vice pari differere. Gell. c. 2. lib. 18. Orbis
 pro Tympano rotundo. Suet. in Aug. c. 68. De Gallo matris Deum
 timpanizante. Videtur ut cinædus orbem digito temperet? Orbis in
 acie, verbum militare. Gell. cap. 9. lib. 10. Differt autem Orbis à
 Sphaera, seu globo, quod orbis proprie de plano corpore, quod circula
 rem habet figuram, Sphaera autem, vel Globus de corpore solido dica
 tur. Cic. de nat. deor. Duae formae praestantes sunt: ex solidis globus,
 ex planis circulus, vel orbis, qui Graece οὐρανός dicitur. Sed hoc non
 semper observatur. Significat enim frequenter Orbis, quod sphaeri
 cum est, vel rotundum: unde orbem terrarum, οὐρανός, dicimus pro
 toto universae terrae globo, quem sphaericae figurae esse philosophi
 consentiunt. ὀρβίς. Plin. Praem. lib. 3. Terrarum orbis universus
 in tres dividitur partes, Item pro maxima hominum multitudine.
 Ovid. 1. de Arte.
 Nempe ab utroque mari juvenes, ab utroque puella
 Venere, atque ingens orbis in urbe fuit.
 Accipitur etiam Orbis pro circulari caelestium corporum meatu.
 Cicero de somn. Scipion. Stellae circulos suos, orbisque conficiunt cele
 stitate mirabili. Nonnunquam etiam significat caelestes sphaeras Ibid.
 Novem tibi orbibus, vel potius globis connexa sunt omnia. Orbis
 in homine dicuntur frontis foramina, intra quae latent oculi. Staturus,
 Tum vacuos orbes. Prudent. Illic utriusque obrutibus orbes cavatos
 praefertens, baculo regebat primo errore nutantem gradum. Sed & ipsa
 lumina sic appellantur. Lactant. Orbis ipsos humoris puri, ac liquoris
 plenos esse voluit. Orbis noster. i. hemisphaerium nostrum. Orbis al
 ter. h. e. hemisphaerium oppositum. Nam duo sunt hemisphaeria: unum
 incolimus, nosterque orbis vocatur. Alterum, inquit Pompon. Mela,
 Antichthones, qui sunt in orbe altero. Solinus de Taprobana, Diu or
 bem alterum putarunt, & quidem eum, quem habitare Antichtho
 nes crederentur. Plin. l. 12. c. 12. In nostro orbe proximè laudatur Sy
 riacum. Orbis aliquando pro operculo in orbem facto. Cato de re
 rust. cap. 10 Abacum unum, orbes aeneos duos, mensas duas, &c. Orbis
 ablaqueationis, apud Colum. l. 4. c. 4. ponitur pro fossura, sive fossiore
 illa quae in orbem circa vites, aut arbores fieri solet. Nam (inquit) dum
 exaltate fortius orbem ablaqueationis fossor studet, obliquam vitem
 plerumque sauciat. Quandoque orbem legimus acceptam pro or
 bili, hoc est, pro extremis radiis in rota, quae canthis cin
 guntur. Varr. 3. de re rust. c. 5. E quo stagno rivus pervenit in duas,
 quas dixi, piscinas, ac pisciculi ultro ac citro commeant, quum &
 aqua calida & frigida ex orbe ligneo, mensaque, quam dixi in primis
 radiis esse, epistomis versis ad unumquemque, factum sit ut fluat ut
 convivam. Orbis pro anno. Virg. 1. Aeneid.
 Tringina magnos volvendis mensibus orbes
 Imperio explebit. hoc est tringinta regnabit annos.
 Idem 3. Aeneid.
 Annuus exactis completur mensibus orbes.
 Est etiam orbis mensa rotunda. Martial. l. 2.
 In Libycos Indis suspendas dentibus orbes,
 Fulcitur testa sagina mensa mihi.
 Quo in loco Libycos orbes vocat mensas citreas. ponitur quando
 que pro contextu, & serie continua, & quadam quasi circumductione
 orationis, quam periodi legitimis commatibus & colis sunt expletæ
 Quintil. lib. 9. c. ult. Historia non tam finitos numeros, quam orbem
 quandam, contextumque desiderat. Cicet. in Orat. In Thucydide or
 bem orationis desidero. Orbis etiam piscis est marinus: orbiculatus

excepta cauda sine squammis, cutis durissima, atque aculeis horrida,
 cui os angustum dentibus quaternis latis munitum. Ennius apud Apu
 leium in Apologia. videtur Calvariam marinam appellasse Plin. l. 32:
 c. 2. Durissimum esse piscium constat qui orbis (veteres codices or
 bis) vocetur. Orbis Lacedaemonius, tessellæ marmoræ varij in pa
 vimento coloris. Buleng.
 Orbiculus, i. diminutivum. ορβίculus. GAL. Petit cercle, rondeur. ITA.
 Picciolo cerchio, rotundità. GERM. Ein klein rund ding oder schneiglin.
 HISP. Pequeno circulo, redondez. ANGL. A little circle or rondell. Plin.
 l. 25. c. 13. Concissa quoque in orbiculo servatur in vino. Orbiculus
 pro rotula trochleæ Cato c. 3. Trochleas Graecanicas binas, quae funi
 bus sparteis ducantur, orbiculis superioribus octonis, inferioribus se
 nis citius duces.
 Orbiculatus, a, um, quod in orbem & circulum factum est, circularis,
 rotundus. ορβικλητός, ορβικλοῦς. GAL. Rond, qui est fait en rond.
 ITA Rondo, rotundo. GERM. Einvoeltrund/ oder fugelecht / schelblecht.
 HISP. Redondo. ANG. Round lyk a circle. Vnde poma orbiculata di
 cantur à Varr. 1. de re rust. cap. 59. quae rotunda sunt figurae ha
 bent orbis in rotunditatem circumacti. Cal. ad Cicet. lib. 8. Quid est?
 Nunc tibi nostri milites qui durissimis & frigidissimis locis terribilissima
 hyeme bellum ambulando confecerunt, malis orbiculatis esse pasti
 videntur.
 Orbiculatum, adverbium. Per orbes & circulos, quasi circularim. ορβικλοῦς.
 GAL. En forme ronde, par rondeaux. ITA. A forma rotunda, GERM.
 Geringleter weis/ in die runde. HISP. En cerco, on redondez. ANG. Round
 lyk a circle, by circles. Plin. l. 11. c. 37. Sed quibus cervix à multis, ver
 tebratisque orbiculatim ossibus flexibilis ad circumspicuum articulo
 rum nodis jungitur.
 Orbicus, a, um, autore Nonio, quod est per orbem ductum, seu per circu
 lum. ορβικλος. GAL. Qui tourne en rond. ITA. Girato intorno. GERM.
 Das in die runde ist. HISP. Hecho en cerco, o en redondez. ANG. That is
 round. Varr. Ut sidera caeli circa terram, atque axem voluntur mo
 tu orbico.
 Orbile, is, axis rotæ, capitulum, seu extremis cardo qui in rotæ modio
 lum convenit. ορβίλιος. GAL. Le tour & rond d'axe.
 ITAL. Il rotundo della ruota. GERM. Die tonnen oder die
 selgen des rads. HISP. La redondez de la rueda. ANGL. The round
 circle of a wheel that turneth on the ground. Varr. 3. de re rust.
 c. 5. Insula est columella, in qua intus axis, qui pro mensa susti
 net rotam radiatam, ita ut ad extremum, ubi orbile solet esse acu
 tum, tabula cavata sit. Budæus.
 Orbilius Beneventanus, Grammaticus fuit, Horatii in pueritia præceptor,
 quem l. 2. Epist. ob nimiam in pueros sævitiam Plagosum vocat. Huic
 in senectute accidisse ferunt, ut omni profus memoria destitueretur.
 Itaque per jocum Literarum oblivio est appellatus. Vixit ad centesi
 mum prope annum, reliquitque filium orbilium, & ipsum Gramma
 ticum. Ex Tranquillo.
 Orbita, α. Rota, sive currus: rotæ, sive currus semita, vestigium. ὀρβίτα
 ἄλγῃ. GAL. Rota, ornere. ITA. Ruota, carro.
 GERM. Ein farsengleis. HISP. El carril por donde passa carreta, rueda. ANGL.
 A wheele or trake of the wheele made in the ground. Virg. l. 3. Georg.
 — juvat ire jugis, quæ nulla priorum
 Castalidum molli dirvertitur orbita clivo.
 Cic. Attic. lib. 2. Ut vix sonitum audire, vix impressam orbitam videre
 possemus. Est præterea orbita, vestigium decurrentis in viis rotæ ex
 cursu. Plin. l. 8. c. 18. Idem, ubicumque sint, ubi orbitam transiere,
 moriuntur. Loquitur de muribus. Liv. 2. bell. Maced. Rota una in altio
 rem orbitam depressa, ita turrim inclinavit. Hinc exorbito, tas, de
 quo suo loco. Item orbita, rotunditas. Virg. in Aetna,
 Solis scire modum, & quando minor orbita Luna est.
 Orbis annualis. Gl g b.
 Orbis, i, proprie dicitur oculis privatus, quasi amissis orbibus. ὀρβίς
 ἄλγῃ. GAL. Aveugle. ITAL. Orbo, cieco. GERM. Des gesichts beraubt, blind.
 HISP. Ciego. ANG. Blind, bereft of his
 sight. Plin. lib. 7. c. 43. Orbem luminibus exegit senectam, amissis in
 cendio, quum Palladium raperet. Idem l. 35 c. 10. Pincit & Antigoni
 regis imaginem altero lumine orbem. Per translationem orbi dicuntur,
 quicumque aliqua re chara privati sunt. Hinc patres, amissis liberis,
 quos non minus caros habent quam oculos, orbi vocantur.
 ὀρβίτιος ἄλγῃ ὀρβίτιος ἄλγῃ ὀρβίτιος ἄλγῃ. ANGL. Needfull,
 that lacketh any thing. Cic. in Parad. Quum nutum locupletis orbi
 senis non observat? Quint. l. 5. c. 17. Patres liberorum, an orbus sit?
 Col. l. 7. c. 4. Orbis suis natis matres. Juvvenal.
 — meliora ac plura reponit
 Persicus orborum lautissimus.
 Similiter orbi dicuntur liberi amissis parentibus. ὀρβίτιος ἄλγῃ.
 ορβίτιος ἄλγῃ. Te. ent. Adolph. Hæc virgo orba est patre. Idem Phorm. Lex
 est, ut orba qui sint genere proximi, his nubant. Quicquid, declamata
 280. Orba dici non potest post nuptias.
 Orba suis essent etiamnum lintea ventis,
 Ovid. 13. Metam.
 At tu non orbem luxu deserti cubile,
 Catull. de com. Beren.
 Orba parente suo quicumque volumina tangis.
 Ovid. Eleg. 6. l. 1. Trist. & Eleg. ult. l. 3. Lanij concionant liberis orbas
 oves. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Mare portubus orbem Ovid. Eleg. 2. l. 3. Trist.
 Litroni rarus in hac portubus orba venit.
 Idem Eleg. 12. lib. 3. Trist. orbis est omnibus sensibus, qui Homerum
 cæcum natum putat, Velleius priore volum. Orbis palmites di
 cuntur, qui oculis & gemmis carent, & nihil pariunt. Columell.
 lib. 5. Nec inquit, orbos tantum detrudere palmites, verum etiam
 frugiferos.
 Orba, ὀρβίτιος. Virgo, vel mulier, utroque parente orba, nullo super
 stite fratre; cui tota hæreditas obtingit, unde dicitur ορβίτιος ἄλγῃ
 aut orba cohæredibus, quæ & Graecis παρῶν, & μηδῶ dicitur. Op
 ponitur ei ἡ ἐπίποιος, quæ cum certa dote in matrimonium alicui
 collocatur.

Orbitas, Privatio liberorum, aut parentum. ξ שְׁכַחֹת *schechót*. אֲרֵבָה *arēvā* אֲרֵבָה *arēvā*. GAL. Privation ou perte d'enfans, ou d'autre chose qu'on tient chere. ITA. Privatione di cosa cara, come de figliuoli. GER. Weislose se ist der Staat da semandes seiner liebsten berauber vort/als die eltern iter Kinder/ &c. Item Der weysen staat HISP. Perdida de cosa amada, como de hijos. ANG. Loss or lak of any thing which one loveth affectionously, or parentes, children. ξ Ut uxoris viduitas post amissum maritum. Quint. Non habet orbitas vestra lacrymas super ardentibus rogos. Plaut. *Capit. sc. 5. n. 3.* Quod hoc est scelus? quasi in orbitatem filios produxe im. ξ Orbitas luminis, pro privatione. Plin. *lib. 7. c. 47.* Magna & Crytobulo fama est, extracta è Philippi regis oculo sagitta, & citra deformitatem oris, curata orbitate luminis. Orbitas magis vulnerat indoctos Senec. *c. 7. de cons. ad Marc.* Orbitas plus gratiae confert, quam eripit. Idem *cap. 14. ibidem.* Orbitatem manu facere. (i. exheredare.) *Ibid.* Libertatem quam viduitas & orbitas facit detestantur Matronae. *Liv. lib. 34.*

Orbitudo, orbi as, sed antiquum est. Accius, Miseret lacrymarum, luctuum, orbitudinis. Non citat etiam Tupilium & Paccium.

Orbo pro orbo, est curvo. Vide *Urbo*.

Orbo, as, Re chara aliquem privo. ξ שְׁכַחֹת *schechót* חִיפּוּר *chissr.* אֲרֵבָה *arēvā*, אֲרֵבָה *arēvā*. GAL. Privo de quelque chose qu'on tient chere. ITA. Privare, orbare. GER. Berauben. HISP. Privar de cosa amada. ANG. To deprive of a thing that a man set teth much by. ξ Cic. *de Anic.* Etsi illis planè orbatus essem, magnum tamen afferret ætas illa solatium. Idem *4 Acad.* Non ergo is exæcat nos, aut orbat sensibus. Orbat se luce. Idem *Tusc.* Orbari auxilio Idem pro *Murana*.

Orbatus, participium ξ שְׁכַחֹת *schechót*. אֲרֵבָה *arēvā* אֲרֵבָה *arēvā*. ξ Cic. pro *Clu.* Mater orbata filio. Idem ad *Cacin.* Nec iis quidem verbis, quibus te consoler, ut afflicto, & jam omni spe salutis orbato.

Orbatio, nis, ξ שְׁכַחֹת *schechót*. Senec. *Epi. 88.* Paupertas non per positionem, sed per detractionem dicitur: vel (ut antiqui dixerunt) per orbationem: Græci dicunt εἰρησιν : quod quum dicunt non quod quis habeat dicitur, sed quod non habeat. Idem *cap. 7. de consol. ad Marc.*

Orbs, piscis marinus, columbus, piscis. Rond.

ORCA, α , ὄρκα , GAL. Esponlart. ITA. Orca. GER. Ein greulicher walsfisch im mer ist / ein sonderbare gattig dises nammens. HISP. Una especie, de valena. ANG. A vohale, or such greast beast in the sea. ξ Genus beluæ marinæ (inquit Festus) balænis infestum. Plin. *lib. 9. c. 6.* Balæna & in nostra maria penetrant. In Gaditano Oceano non autè biuam conspicit eas tradunt, condi autem æstatis temporibus in quodam sinu placido & capaci, mirè gaudentes ibi parere. Hoc scire orcam, infestam his beluam, & cujus imago nulla representatione exprimi possit alia, quam canis immensæ dentibus truculētā. Irumpunt ergo in secreta, ac vitulos earum ac fœtas, vel etiamnum gravidas laucinant. morfu, incussuque ceu Libunicarum rostris fodiunt. Horat. *2. Serm. satyr. 4.*

simplex è dulci constat olivo.

Quod pingui miscere mero, muri aqua decubit,

Non alia quam qua Byzantia putruitorca.

ξ Ab hujus beluæ similitudine vasis quoddam vinarij genus specie recti, & uniformi, Orca dicitur. ξ ANG. *Afar.* Vari. *de re rust. lib. 1. c. 13.* Orca in Hispania fervore multi ruptæ. ξ Erat etiam olimorca vasis genus, in quo fici asservabantur. Plin. *lib. 15. c. 19.* At ubi copia ficorum abundat, implentur orca, in Asia cadi. ξ Quidam etiam Orcam accipiunt pro vasculo lusorio, quod conjecti tali, agitatique emittuntur in tabulam aleatoriam, quod à Martiale dicitur turricula, ex imitatione Græcæ dictionis ὄρκα , quam & Latini usurpant. Pers. *Sat. 3.*

Angusta collo non fallierorca.

In hoc tamen Persij loco scribit Cornutus Orcam vasis genus esse collo angusto, in quod nuces jaciebantur distanti ex loco, & qui certo jactu mittebat, victor habebatur. ξ Plin. *l. 35.* pro capsula pigmentorum muliebrium usus est, Vsta casu reperta, incendio Piræi cerussa in orcis cremata. ξ Orca etiam gemmæ nomen est, nigro, fuluo, viridi, ac candido colore distinctæ. Plin. *lib. 37. cap. 10.* ξ Orca terra, quæ aratur ut fœcunda. Hinem. Orca, navigij genus idem quod profumia. Gell. *l. 10. c. 25.*

Orcarius, rufus. L. g. b.

Orcū, diminutiv. ab Orca, οὐδούριον . Cato *de re rust.* Cyninum, fœniculum, rutam, mentham in orculam condito.

ORCADÉS, ὄρκαδῆς Ptol. Insulæ Oceani Septentrionalis ultra Britanniam & Hiberniam, numero triginta, secundum Pomponium, parum inter se distantes. Vulgò *Orknes*.

ORCĒLIS, ὄρκαλῆς . u. b. Bassetanorum in tractu Tarraconensis Hispaniæ. Ptol. *l. 2. c. 7.*

ORCHAMŪS, Assyriorum rex fuit, qui Leucotheam filiam ab Apolline viuatam vivam defodit. Vide fabulam apud Ovid. *l. 4. Metam.*

ORCHAS, ὄρχας , oliva rotunda, Eadem & orchites.

ORCHESTRĀ, ὄρχηστρα locus erat in theatro inter scenam & cuneos, Senatoribus ad spectandum designatus, in quo erat pulpitum quinq; non amplius pedibus altum, quod Græci Thymelen dicebant, & Longeum, in quo chorus Tragediarum, & Comædiarum, quandiu Comædiæ chorum habuerunt ipsique etiam citharædi & aulædi, & quotquot personam ex fabula non agebant, actioni subserviebant. Dicta Orchestra ὄρχηστρα hoc est, à saltando, quod in ea gesticulatores, histriionibus in scenam abdatis, populum saltando detinerent. Suet. *in Nerone.* Deinde in orchestram, scenamque descendit, & orationis quidem carminisque Latini coronam, de qua honestissimus quisque contendere, sumpsit. Idem *in Cas. c. 76.* Suggestum in Orchestra. Idem *in Cas. c. 39.* Sessum in Orchestra. Et *c. 14.* Per scenam in Orchestram transit. Juvenalis posuit pro sessione Senatus & primorum, quum ait:

similemque videbis Orchestram & populum.

ORCHĪA lex, ὄρχηστρονομία , prima fuit inter leges sumptuarias, quæ ab Orchio Tribuno plebis nomen accepit. Hac certus conviviarum numerus perscribatur, cavebatque ut apertis januis cœnaretur, nequa legi fraus fieri posset.

ORCHINI, servatores indignissimi per gratiam, & præmium lecti. Turn.

ORCHIS, ὄρχις , herba quam Cynosorchia vocat Plin. *l. 26. c. 10.* Cujus

vocabuli vim reddetes officinæ etiā hodiæ Testiculum canis appellant. ξ Est etiam Orchis, piscis quidam durissimus, cujus meminit idem Plin. *lib. 3. c. 1.* Durissimum (inquit) esse piscium constat, qui Orchis vocatur, rotundus est, & sine squamis, totusque capite constat.

Orchita, æ, Latina terminatione, quæ aliter *Orchitis*. hoc vide in sequenti.

Orchus, & orchites, ὄρχις , genus olivarum, quæ à testiculis nomen sumpserunt, ut inquit Servius *in l. 3. Georg.* Nam ὄρχις , testes dicuntur, unde Orchites dictæ sunt, quasi testiculares oliuæ. Nominativus singularis est Orchis. Colum. *l. 5. c. 82.* Orchis quoque & radius melius ad escam, quam ad liquorem stringitur. Varro. *l. 1. c. 60.* oleas Orchites.

ORCHŌA, ὄρχων , Babiloniæ oppidum est, in confinio Arabiæ quam desertam vocant. Ptol. *lib. 5. c. 20.*

ORCHŌMĒNŌS, ὄρχομήνη . Thessaliæ fluvius, antea Minyeus appellatus, teste Plin. *lib. 4. c. 8.* ξ Orchomenus item, sive Orchomenum, Bœotiæ oppidum est ad sui nominis fluvium situm, olim potentissimum, ut pote cui & Thebani aliquando tributum penderant (ut testatur Strab. *lib. 9.*) præsertim sub Eteocle tyranno, qui primus Gratiis templum extruxit. ξ Fuit item ejusdem nominis oppidum in Arcadia non procul à Lebadia, quod Strabonis ætate interierat, ut ipse testatur *lib. 8.*

ξ Fuit & tertium in Eubœa insula non procul à Caristo: cujus meminit idem Strabo *lib. 8.*

ORCHŌMĒNĪŪS, a, um, adject. ὄρχομήνης .

ORCŪS, q, uirgus, ab urgendo: vel à Græco ὄρκα ; juramentum à veteribus inferorum deus est existimatus: quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant. Varro terram ipsam Orcum esse videtur significare, quod in ea omnia oriuntur & aboriuntur. Itaque dictum esse orcum ab ortu, quod omnium rerum finis sit & ortus. ξ שְׁכַחֹת *schechót*. אֲרֵבָה *arēvā*. GAL. L'obscurité des enfers. ITA. Plutone, inferno. GERM. Der hellisch got Pluto/wirt auch für die Hell selbs genommen. HISP. Escuridad del inferno. ANG. Hell, or the darkness of hell. ξ Cicero *6. in Verrem*, Hic dolor erat tantus, ut Verres, alter orcus, venisse Ennam, & non Proserpiam asportasse: sed ipsam abripuisse Ceterem videretur. ξ Aliquando etiam pro ipso inferorum loco usurpatur. Ita à Propertio *lib. 3. Elegiarum*, Minos vocatur arbiter Orci, quasi inferorum judex & moderator Plaut. *in Asin. sc. 3. n. 3.* Bene vale: apud Orcum te videbo. Orcus, idem Charon, ex Plutarch. *in Anton.* Vivat necne, id Orcum scire oportet. Plaut. *Capit. sc. 2. n. 2.* Orcus cum ad se recipere noluit, ut esset qui mortuis hinc cœnam coquat. Idem *Pseud. 2. n. 3.* Orcus vobis ducit pedes, Suet. *in Neron. c. 39.* Homer. *2. Iliad.* Indicat Orcum Thessaliæ fluvium esse, è Stygia palude profluentem, aquis adè pinguibus, ut Peneco fluvio, in quem illabitur, olei in modum supernaret. Hinc factus est locus fabulæ, ut Orcus inferorum fluvius esse dicatur, cujus apud Deos sanctissimum semper habitum sit juramentum. Festus. Orcum ab urgendo dictum putat, quod ad mortem homines urgeat, Alij ὄρκα hoc est, à juramento, malunt, quod nullum juramentum apud superos firmius esset, aut religiosius, quam quum per Stygiam paludem jurabant, aut per Orcum fluvium, qui ex Styge profluit. (Ein hellischer fluss/welscher durch den see Stygen laufft.) ξ Cum orco ratio, nem habere, vel ponere, est periculo mortis sese exponere quum id prævideamus: quod solent agricolæ, qui in pestilenti agro, quamvis fructiferus serunt. Varro. *1. de re rust. cap. 4.* Etenim ubi ratio cum Orco habetur, ibi non modò fructus est incertus, sed etiam colentium vita. Virg. *4. Æneid.*

Stygiæque caput damnaverat Orco.

ORCĪNŪS, a, um, quod ad Orcum pertinet, ut Orcinus libertus, sive Charonita, dicitur qui directam ex testamento libertatem accepit, nec unquam patronum vivum habuit: quare cum hic libertus nullius libertus viventis sit, Ditis, vel Orci, sive Charontis libertus nominatur Vlpian. *D. lib. 16. tit. 4. l. 3.* Quod quidem in omnibus Orcinis libertis locum habet testamento manumillis. Orcini Senatores qui dicuntur Suetonio, Plutarcho Charonitæ vocantur in Antonio, ξ Sic apud Gell. *l. 1. c. 24. in Epigr. Navij Poeta*, Orcius thesaurus pro sepulchro. Itaque postquam in orcio traditus thesauro, obliti sunt Romæ lingua Latina loquier.

Orciolion, ornōles, urnula, urceolus, L. g. b.

Orcomona, luctus funebri. Mart.

ORDEOLUS, *Isid. l. 4. c. 8.* de morbis. Ordeolus est parvissima & purulenta collectio in capillis palpebrarum constituta, in medio lata, & ex utroque conducta, hordei granum simulans, unde & nomen accepit.

ORDESSŪS, ὄρδαρῆς , fluvius maximus Scythiæ, qui ab oriente profluit miscetur cum Istro. Herod. *l. 3.*

ORDEŪM, & ordeaceus, a, um, vide *Hordeum*.

ORDĪNĪŪS, Ordino, nas, vide *Ordo*.

ORDĪOR, iris, Orsus & orditus, teste Prisciano, præteritum facit, olim & Ordio, apud Afranium, Loqui incipio, orationem inchoo. ξ שְׁכַחֹת *schechót*. קָרָא *karā* אֲרֵבָה *arēvā*. GAL. Commencer de parler. ITA. Cominciare à parlare. GERM. Anheben / Ansehen. HISP. Començar de hablar. ANG. To beginne to speak. ξ Virg. *1. Æneid.*

Veneris contra sic filius orsus.

Cic. pro *Marcell.* Sed ut unde est orsa, in eodem terminetur oratio mea. *Liv. l. 1. ab Urbo*, Vnus rem ex composito orditur, id est, narrare incipit. Vnde Exordium, principium orationis. ξ Ponitur etiam simpliciter pro incipio. Cic. *5. Tusc.* Vnde igitur rectius odiri possumus quam à communi parente natura, quæ quicquid genuit, non modò animal, sed etiam quod ita ortum esset ex terra, ut stirpibus suis nitesceret, in suo genere perfectum esse voluit? Orsum aliquando poetæ pro eo qui finit, & absolvit, dixerunt. Virg. *9. Æneid.*

sic orsus Apollo,

Mortaleis medio aspectus sermone relinquit.

Ordire telam pro texere Plin. *l. 11. c. 24.* Araneus orditur telas, tantique operis materiæ uterus ejus sufficit. ξ Veteres etiam ordio protulerunt. Afranius. Expecta tamen, animo me ordire oportet. ξ Composita hujus verbi sunt, Abordior, Exordior, & Rhærdior, d, litera euphoniæ gratiæ interposita, de quibus suis locis.

ORISŪS, us, verb. Telæ, vel alterius operis principium. ξ שְׁכַחֹת *schechót*. אֲרֵבָה *arēvā*. GAL. Commencement. ITA. Cominciamento. GERM. Ein

Ein anfang. HISP. Comienço. ANG. A beginning. Virg. in Culic.
Atque ut araneoli tenuem formatimus orsum.
Orsa, orum, neutr. gen. καὶ ἀρχαί. Incepta, initia. Liv. in prasat. lib. 1. ad fin.

Ordia, ordiorum. Lucret. l. 4.
Quove modo distracta rediret in ordia prima.

Ordo, inis, est digestio, & in suo loco rei cuiusque collocatio, veluti in acie fit, ubi pedes, ubi ala, caeteraque omnia quaeque ordine collocantur.
HISP. Orden. ANG. An order. Cic. 3. de Orat. Ordo est, qui memoriam maxime lumen affert. Idem Paradox. Quicquid peccatur perturbatione peccatur regione, atque ordinis. Ordine praecipere & agere.

Nec sanguinis ordo,
Sed virtutis honos spoliis quaratur in istis,
Ovid. 13. Metam.
Aspicias illic positos ex ordine fratres,

Digerere in quincuncem a borum ordines, Cicero de senectute.
Aliquando Ordo pro statu hominum, fortuna, censu, loco & gradu usurpatur.

Vbi Servius. Ordine ab omni, id est ex omni qualitate dignitatum: quod apud Romanos in legatione mittere hodie quoque servatur.
Ordo amplissimus, Senatorius vocabatur. Cicero pro domo sua ad Pontifices, Quid, quum Senatum pro me non modò propugnare amplissimum ordinem, sed etiam plorare, & supplicare mutata veste prohiberent?

Ordinarius, a, um, Vsitatus, in quo servatur ordo.
Ordinaria semina, dicuntur ordine disposita. Columell. lib. 3. cap. 13. Constitis compluribus inter ordinaria semina malleolis.

39. Item Ordinarius, Jurisconsultis Vicarij, dominus dicitur. Ordinarij & legitimi pugiles. Sueton. in Aug. c. 44. Ordinarij Reipub. usus Liv. l. 3. d. 4. Ordinario iure. Sueton. in Aug. cap. 31. Iuris ordinarij res & cognitionis opponantur, Idem in Claud. cap. 15.

Idem 4. Carm. 11.
quod ex hac
Luce Mecenas meus affluentes
Ordinat annos.

Curtius, Praeterea d' j fata ita ordinaverunt. Ordinare locum vitibus, Col. lib. 5. cap. 3. Partes orationis ordinare Cic. 1. de invent. Ordinare licem, de Orat. l. 1. & pro Sulla, ordinare, instruere, parare. Tueni & ordinare vitam. Gell. cap. 21. lib. 10. Ordinare suprema iudicia. Quintil. Item, Ordinare provincias de Senatus decreto. Sueton. in Cas. cap. 18. Et bibliothecas, cap. 56. & 57. ibidem. Ordinare desideria. GAL. Y donner ordre. Suet. in Aug. c. 17. Ordinare, pro in ordinem referre. Ibidem cap. 46. Ordinare Reipub. statum. Suet. in Iul. Cas. cap. 40. Conversus hinc ad ordinandum Reipublicae statum. Cels. lib. 7. c. 26. de cura calculi. Et tum loco calido curatio adhibenda, quae hoc modo ordinatur. Homo prevalens, &c id est, ordine instituitur, atque fit. Ordinare item ad honorem & magistratum promovere. Suet. in Vesp. Quendam è charis ministris dispensationem cuidam quasi fratri petentem quum distulisset, ipsum candidatum ad se vocavit, exactaque pecunia quanta is cum suffragatore suo pepigerat, sine mora ordinavit. Est enim hic ordinare, quasi in ordines adoptare, vel in ordinem municipalem provehere.

Ordinatus, a, um, participium. In ordinem redactus.
HISP. Ordenado. ANGL. Placed in order, Liv. 4. bell. Pun. Ut iterum militum verba audivit, quàm multatum rerum ipse ignarus esset, ex comparatione tam ordinatae disciplinae animadvertit.

Ordinatus, comparativus, καριώτερος. Seneca Epist. 75. Non dices virum justiore salvis liberis, quàm amicis, Nec ordinatorem, nec prudentiorem. Idem Ibid. Ordinator & prudentior homo.

Ordinate, adverbium, Distinctè, ordine.
Ad Herenn. 4. Quae si sequemur, acutè & citò reperiemus: distinctè & ordinate disponemus.

Ordinatim, aliud adverbium. Caes. 2. bell. Gal. Ita fastigiato, atque ordinatim structo, &c. Brutus ad Cic. Ille enim iis passim, ergo ordinatim quacunque iit, e. g. astula solvit.

Ordinatio, nis, verb. Dispositio, constitutio.
HISP. Ordenanza, obra de ordenar. ANG. A setting of things in order. Colum. lib. 12. c. 3. Ut ordinatio constituta conservetur. Plin. Epist. 205. Quum certius de vitæ nostrae ordinatione aliquid audieris. Ordinatior, pro administratione provinciae. Suet. in Neron. c. 40. Sponde: ut tamen quidam destitutus ei ordinationem Orientis: nonnulli nominatim regnum Hierosolymorum. Velleius, Omnem ordinationem & necis & testamenti Caesaris comperit.

Ordinator, is, ὀργανιστής, ὀργανιστής. GAL. Ordonneur, dispo-seur. IT AL. Ordinatore. GER. Ein ordner. HISP. Ordenador. ANG. That settles, things in order. Senec. Epist. 110. In his opus est illi alieno consilio: quomodo medico, quomodo navis gubernatori, quomodo advoco & litis ordinatori. Hinc fit compositum Praeordino, anteordino.

Ordovices, populi fuerunt Britanniae insulae arduis montibus proximi, apud quos (ut Tacitus scribit lib. 12.) Hostorius dux Romanus Carataccum regem vivum cepit, Romamque misit.

Oreas, a, ab ore fit, & significat frænum, dictum ita quòd ori inseratur.
Oreas, ὀρεάς, ut ὀρεάς χόρα montana regio. Inde ὀρεάδες, ὀρεάδες, & ὀρεάδες, montium Nymphæ. Nam ὀρεά Græcis montem significat. Virg. 1. Aeneid.

Exercet Diana choros, quam mille secuta
Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

Oreb mons Arabiae, monti Sinai vicinus.
Oreges, pars Tauri montis, in Caspium mare vergens. Plin. lib. 5. c. 29.

Oroselinum, ὀροσελίον, Montanum apium, cicutæ foliis, radice tenui, semine anethi, minutioni tantum. Plin. l. 20. c. 11. Quatum genus ex eodem faciunt aliqui Oroselinon, palmum alto fructice, ac recto semine cumino simili, urinae & menstruis efficac. Latini Apium montanum vocant: Græci etiam ὀροσελίον ἀγροίον, hoc est, petroselinum agreste.

Orositrophus, ὀροσίτροφος, unus ex canibus Aethionis, ita dicitur ὀροσίτροφος, ὀροσίτροφος.

ὄρεως, καὶ τρέφου, quasi in montibus educatus. Ovid. 3. Metam.

Prima melanchates in tergo vulnera fecit,

Proxima Theridamas, Orestrophus hastis in armo.

ὄρεστῆ, ὄρεστῆ, urbs, cujus Hecataeus in Europa meminit. gentile similiter, Oreste.

ὄρεστῆς, ὄρεστῆς, Agamemnonis, & Clytemnestrae filius, sic appellatus ob ferinam atque agrestem, & quasi montanam naturam: cui soror Electra necem parari ab Aegistho, qui patrem Agamemnona interfecerat, matremque constupraverat, praevidens, ipsum per paedagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Phocensium principem, qui Agamemnonis sororem duxerat. Illic. xii. annos demoratus, cum paedagogo suo Argos rediit: ubi sub specie hospitem Phocensium, quos Strophius miserat, ut Orestis obitum nuntiarent, intromissi ad Clytemnestram, eandem cum Aegistho adultero conscia Electra in ultionem patris occidit. ut scribit Sophocles in Electra, & Euripides in Oreste. Deinde Pyrrhum quoque Macarei sacerdotis ope in Apollonis templo interfecit, eò quod Hermonem Menelai filiam sibi prius desponsatam rapuisset. Propter quae scelera agitur est furis, quibus non ante purgari potuit, quam ad aram Dianae Tauricae, illuc à Pylade perductus perpetrata facinora expiaverit. Alcmaeon, Orestes, Lycurgus, (infans.) Plaut. Capt. sc. 4. n. 3. Orestis corporis longitudo. Gell. cap. 10. lib. 3. Vide supra in dictione Iphigenia. Amicum habuit Pyladem, perpetuum omnium suarum profectioum comitem, periculisque omnium socium, cum quo tam sanctè amicitiam coluit, ut alter pro altero moti non recusaret. Cic. de Amic. Qui clamores tota caeva nuper in hospitis, & amici mei Pacuvij fuerunt, nova fabula? quum ignorante rege uter eorum esset Orestes, Pylades Orestem se esse diceret, ut pro illo neceretur, Orestes autem, ita ut erat, Orestem se esse dicere perseveraret.

ὄρεστis, ὄρεστis, Regiuncula Macedoniae, in eo tractu qui mari Adriatico imminet, cujus populi dicuntur Orestae, Numantinis finitimi: quorum meminit Plin. l. 4. c. 10.

ὄρετῆ, ὄρετῆ, gens Ionica, secundum Strab. lib. 15. post Arbinum amnem Arianorum, quos Plin. lib. 6. ait, non Indorum, sed propria uti lingua. Lucanus l. 3.

Tum furor extremos movit Romanus Oretas.

ὄρετένης, ὄρετένης, ἡ μίχρα τῆς στόματι. GAL. Jusques à la bouche. ITAL. Sin' alla bocca. GERM. Desimouls halb. HISP. Hasta la boca. ANG. Unto the mouth. Gellius, Guttum Samium oreticus imprudens inane, tanquam inesset oleum affert.

ὄρεύς, ὄρεύς, Dicitur est Liber pater, à montibus, in quibus ei fieri sacrificia solebant. Festus.

ὄρεξις, ὄρεξις, ἡ ἄνεσις τῆς ἐσθίας. Graecè, Latine appetitus, seu esuritus dicitur, ab ὄρεξι, quod est appeto. ANG. Appetit, or desire to ease. J. Juven. Satyr. 6.

de quo sextarius alter

Ducitur ante cibum rabidam facturus orexim.

Item. Satyr. 11.

hinc surgit orexis, Hinc stomacho bilis.

ὄργανον, ὄργανον, Latine instrumentum. ἡ ἰσχυρία. ὄργανον. GALL. Instrument, outil, engin. ITA. Organo, ordigno, strumento. GERM. Instrument, werkzeug. HISP. Instrumento generalmente. ANG. An instrument, organe. Cic. Epist. l. 11. ad Brutum, ὄργανον enim meum erat Senatus? id jam est dissolutum. Per excellentiam tamen peculiariter Organa dicuntur, quae vis musicorum instrumenta. Quintilian. l. 9. c. 4. Natura ducimur ad modos; neque enim aliter eveniret, ut illi quoque organorum soni, quamquam verba non exprimunt, in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem. Juvenalis.

praeioribus Organa semper

In manibus, densi radiant testitudine tota

Sardoniches, crispo numerantur pectine chorda.

Vox toto, ut ajunt, organo instructa. Quintilian. Vox penè extra organum. Idem Quintil. bis. Architectorum quoque instrumenta quaedam Organa appellantur. Vitruv. l. 10. c. 1. Inter machinas & organa id videtur esse discrimen, quod machinae pluribus operibus in majores coguntur effectus, ut ballistae, torculariumque praetera. Organa autem, unius operae prudenti tractu perficiunt, quod propositum est; uti scorpionis, & anisocyclorum versationes. Haec majoribus velut organis commoventur. Quintil. Organis fractis similes fauces. Apud Colum. l. 5. sumitur pro instrumento ad metiendum apto, ubi ait. Sic compositum organum quum in sulcum demissum est, litem domini & conductoris sine injuria decedit.

ὄργανοι, ὄργανοι, organorum fabricatores, ὄργανοποιοί. Iul. Firm. lib. 2. Mercurius cum Venere in sexto ab horoscopo facit organarios, & myropolas.

ὄργονικός, ὄργονικός, a, um, ὄργονικός, ut saltus organicus Heliconis. Luciet. l. 3. Organicus, subst. qui organis canit.

ὄργονικῶς, ὄργονικῶς, adverb. ὄργονικῶς, ut Organicè moveri, & Mechanicè, apud Vitruvium, pro eo quod est. Per machinas, ac per organa, teste Budæo.

ὄργονικοί, ὄργονικοί, organicores, qui musicis organis canunt. Luciet. l. 2.

aque

Ac musa melo, per chordas organici qua

Mobilibus digitis expergesceta figurant.

ὄργε, ὄργε, Gl. Iud. An à Celtis sumpta vox, quibus Borge est, occide Búrgen occidere.

ὄργια, ὄργια, Neutrius generis & pluralis numeri, apud Graecos, teste Servio, primùm dicta fuerunt quaevis sacra. Erat enim Orgiorum appellatio generalis, quemadmodum apud Latinos Ceremoniarum, Postea tamen factum est, ut praecipuè hoc nomine Liberi patris sacra nominarentur. ὄργια τῆς ὄργης, hoc est, à furore, ut quidam putant, quod hæc praecipuè sacra à mulieribus furore correptis celebrarentur; vel ὄργια τῆς ὄρειας, hoc est, à montibus, in quibus potissimum hæc sacra fiebant. Innovabantur autem tertio quoque anno: unde Trieterica dicta sunt, id est, triennialia. Virg. 4.

ubi audio simulant trieterica Baccho

Orgia.

Orginarii, vernaculi qui αὐτόχοροι & Patritij.

ὄργια, ὄργια, mensurae genus, sex continens pedes, sive utriusque

manus extensionem, quam Vnam Latini appellant. Gaza mensuram vertit quatuor cubitorum.

Oria, a, navis piscatoria. Plaut. in Rud. Mea opera, labore, & rete, & oria. Idem, Malo hunc alligari ad oriam, ut semper piscetur, etsi sit tempestas maxima. Apud Nonium tamen, à quo hæc desumpta sunt, Horia legitur, prima vocali aspirata quemadmodum etiam utrobique legitur apud Plaut. Est etiam Oria, sive Vria, Oria, V. E. regni Neapolitani sub A. Tarentino, gaudet titulo Marchionatus. Gell. l. 10. c. 25. lembi,

ὄριβασίους, ὄριβασίους, Sardinus, Iuliani principis fuit familiaris, à quo & Quæstor Constantinopolitanus factus est. Scripsit libros Medicinæ lxxxii. ad Iulianum; & eorum epitomen libris novem ad Eustathium filium. Præterea de regno, & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius verò Græcus author in eo libro quem de Sophistarum vitis conscripsit, ejus vitam pluribus persequitur. Oribasius, ait, Pergameneus genere, in eloquentia pariter & medicina profecit, à Iulianoque propterea, ut Medicus fuit accersitus. Invidia deinde succedentium principum, bonis privatus, atque in exilium ad Barbaros missus, animum philosophi semper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione ob doctrinam & medicinæ experimenta perseveravit, ut pro Deo penè coleretur. Hæc ille.

ὄριχάλκον, ὄριχάλκον, vel ὄριχάλκος. GAL. Cuirve, leton. ITA. Orichalco, lortone. GERM. Mess, oder möstich. HISP. Laton morisco. ANG. Laton metall. Metallum genus est, accedens ad colorem auri; quod olim maximo in pretio habebatur. Ita dictum ἀπὸ τῆς ὄρις καὶ χαλκῆς, quasi ὄρις καλκός, hoc est, æs montanum: nascitur enim in montibus. Ita Festus. Cic. li. Offic. Si quis aurum vendens orichalcum se putet vendere, indicetne illi bonus vir, id aurum esse? Sunt qui aurichalcum scribant, dicitque putent quasi aureum æs; quorum opinioni refragatur primæ syllabæ quantitas, quæ ubique corripitur. Stat. 1. Theb.

Emicat effigies, & sparsa orichalcha venident.

Plaut. Cure. sc. 3. n. 1. Cedo mihi auro contra modestum amatorem. P. Cedo mihi auro contra Orichalco cui sano serviam. Idem Pseud. sc. 3. n. 2. Orichalco non carum fuit mendacium meum.

ὄρικος, ὄρικος, sive oricum, ὄρικος, civitas Epirii, à Colchis condita, in confinibus Macedoniae, teste Plin. l. 3. c. 23. juxta quam nascitur terebinthus, nigrum lignum habens & solidum in buxi speciem. Vnde Oricia terebinthus, apud Virg. 10. Æneid.

aut quale per artem

Inclusum buxo aut Oricia terebintho

Lucet ebur.

De hac & Lucret. l. 3.

Tunc qui Dardaniam tenet Oricon, & vagus ælis

Dispersus sylvis Athamais, &c.

Hæc quondam insula quum esset, continenti juncta est. Plin. l. 2. c. 82. Epidaurus & Oricum insulae esse desierunt.

Oricula, i. auricula, au mutato in o, Hinc.

Oricilla diminutivum alterum.

Oricularius, quo per aurem aliquid infunditur.

ὄρις, vide Orior.

ὄρισιον, ὄρισιον, Introitus, & veluti ostium uniuscujusque rei. ἡ πηλὴ πέταχ, ὄρισιον. GAL. Orifice, la bouche ou ouverture de quelque chose que ce soit. ITA. Bocca d'apertura di qualche cosa. GERM. Das mandloch. HISP. La boca de qualquier cosa. ANG. The mouth entre or bremna of any thing. Vnde duo ventriculi orificia esse dicimus: unum superius, acutissimo tactus sensu præditum, quod æsophago adhærens, cibo aditum præbet; alterum inferius, superiori multò angustius, quod Græci πύλωρον, hoc est, Ianitorem appellant: propterea quod veluti custodis officio fungatur, ciboque non nisi probè cocto, excussòque, exitum permittat.

ὄριγάνον, ὄριγάνον, ἡ ἀρίγανος. GAL. Origan. ITA. & HISP. Origan. GERM. Dosten/wolgemut. Dioscoridi herba est, sive fruticulus, tam folio, quam ramis sylvestri serpillo similis, comante supra cacumina umbellæ, in qua flores ex albo purpurei, odore jucundo præditi emicant. Quatuor autem origani commemorantur genera, Heracleoticum, Onitis, Tragoriganon, & Sylvestre. Primum ab Heraclea Pontica dictum est circa quam copiosissimè nascitur. Secundum ab aenis, qui ejus pabulo maxime delectantur. Tertium ab hircis, qui præcipuè illud appetunt. Quartum, quod sine cultura, & sua sponte proveniat. Dicitum autem putatur Origanum, quod montibus gaudeat. Vide Plin. l. 20. c. 17.

ὄριγένης, ὄριγένης, (qui & Adamantius dictus est) Theologus magni nominis qui tempore Philippi primi Christiani Imperatoris, fidem Evangelicam & scriptis, & viva voce non parum illustravit. Incidit tamen in aliquot errores ab Ecclesia damnatos, quos nonnulli suspicantur ab æmulis ejus libris fuisse inspersos. Hic adhuc adolescens fervido quodam studio atque acri incensus, ut liberius & citra pudicitiae periculum Evangelicæ professioni posset incumbere, seipsum castravit.

ὄριγο, ὄριγο, inis, à verbo Orior, oriri, Genus, initium, stirps, fons, ortus. ἡ ἰσχυρία. ὄριγο. GAL. Origine, naissance, source, commencement. ITAL. Origine, principio. GER. Ein Ursprung. HISP. Origine, nascimiento, comienço. ANGL. A spring, a birch, a creation, beginning à kinne. Plin. l. 10. c. 37. Multi nobilitatem singularum columbarum & origines narrant. Cic. de universis. Nullius enim rei causa remota, repetitii origo potest. Virg. 2. Georg.

Non alios prima crescentis origine mundi

Illuxisse dies, aliamve habuisse tenorem

Crediderim.

Idem 6. Æneid.

Igneus est ollis vigor, & calescis origo

Seminibus.

Ovid. 3. Fast.

O quam de tenni Romanus origine crevit.

Virg. 1. Æneid.

Nascetur pulchra Troianus origine Caesar.

Salust. Jugurth. 67. Hæque (urbes) brevi multum auctæ, pars originibus suis præsidio, aliæ decori fuere.

ὄριγνάτιον, ὄριγνάτιον, Notatio, etymologia. ἡ ἰσχυρία. GAL. Etymologie, derivation.

vation. ITAL. Etimologia, derivazione. GERM. Ursprung, fet. HISP. La derivacion de la origen. ANGL. A begining or draving frome another. Quint. l. 2. de Etymologia. Etymologia, quæ verborum originem inquit, à Cicerone dicta est oratio, quia nomen eius apud Aristotelen invenitur *οὐρολογία*, quod est nota: nam verbum ex verbo ductum, id est, Verilogium, ipse Cicero, qui finxit, reformidat. Sunt qui potius intuiti, Originationem vocent. Terentius scianus de oratione potius, sæpè utitur hac voce originationis pro Etymologia.

Originalis, e. adjectivum: ut Culpa originalis, Originalis decus. **Originalis**, adjectivum, idem quod originalis. Budæus, originarij sunt qui contrahunt municipium origine principaliter. l. 10. Codicis, titulus est de municip. & originariis.

Originatus, Ammian. Persæ originatus Scythæ. **Orioles** sunt naves. Gell. c. 2. lib. 10.

Oriolum, Orihuella, V. E. regni Valentini, sub A. Valentino.

Orion, *Ὠρίων* *chesil. Ὠρίων*. Quasi urion, dictus est filius Iovis Neptuni & Mercurij, de hoc variè fabulantur poëtæ. Quidam tradunt Iovem, Neptunum, & Mercurium, quem terram peragrarent, super nente nocte ad pauperem quendam Hyreum, quem Aristonicus Erythreum appellat, divertisse, qui eos hilari animo suscepit: quumque deos esse animadvertisset, occiso bove iisdem sacrificium obtulit. Quo officio motus Iupiter, iussit ut aliquid muneris à se peteret, statim voti compos futurus; qui nihil sese magis cupere respondit quam filium coniugem tamen se non habere, neque velle ducere, quod mortuæ uxori fidem dedisset se aliam non ducturum. Iupiter igitur, & reliqui dii corium immolati bovis sumserunt, in quod quum urinam emisissent, iusserunt ut terra obortum completis maternis mensibus solveret. Quod quum fecisset invenit puerum, quem ab urina Orionem nominavit. Hic postea adultus, evasit venator maximus, adhæsitque Dianæ. Sed quum viribus fidens gloriaretur, nullam esse feram quam non conficeret, diis insolens verbum ulciscens contigit, ut terra scorpionem pareret, à quo ictus perit. Diana igitur satellitis sui obitum gravissimè ferens, eum in cælum iuxta Tauri Sydus constituit. Lucanus verò à Diana scorpione emisso occisum dicit, & deorum miseratione in cælum sublaturum. Horat. ab ipsa Diana sagittis confossum tradit, eo quod vi voluerit eam comprimere. Servius autem hanc fabulam longè aliter pertexit, OEnopionem Siculum habitum esse filium, qui quum Cæciopem (quam alij Meropem vocant) sororem vitasset, à patre excæcatus est. Consultò igitur oraculo responsum accepit; si per pelagus ad orientem pergeret, ut oculorum concavitate facere conaretur, audito strepitu, ad Cyclopas pervenit ex quibus unum humeris suis imposuit cuius ductu solem semper adversum habens, oculos recepit. Hesiodus Neptuni & Euryales filium facit; idque muneris à patre obtinuisse tradit, ut per summos fluctus posset incedere. Alij ferunt, cum oculis ab OEnopione privatus esset, in Lemnum insulam venisse, & ibidem à Vulcano caballo accepto ad ortum Solis perexisse, & sic visum recepisse. Postea verò reversum, OEnopionem, ulcisci statuisse, sed quum hic à civibus suis sub terra occultaretur, in Cretam profectum, ibique ob arrogantiam, à scorpione divinitus immisso fuisse interfectum. Est autem signum cælestis, quo oriente maximæ excitantur tempestates. Hinc Virg. l. 1. *Æneid.*

Quum subitò assurgens fluctu nimbosus Orion, &c.

Sunt qui Græcè ab aquarum affluentia, & mare ac terras tempestatibus turbet, *Ὠρίων* enim turbo & concito significat. Plaut. Iugulam vocat, quod stellarum fulgur quasi gladii armatus, terribilis videatur. Si fulget, serenitatem: si obscurat, tempestatem præ se fert. Habet autem hoc nomen apud Poëtæ primam syllabam indifferentem: quod idcirco factum creditur quod prima syllaba olim apud Græcos per æ diphthongum scribatur; quæ secundum proprietatem linguæ Doricæ in ω solet commutari: qua ratione constat posse produci. Poterit tamen etiam corripri, si abiciamus ex prima syllaba vocalem subiunctivam, more Græcorum, qui ut brevem syllabam extendant, aliquando assument vocalem: ut longam contrahant, aliquando vocalem abiciunt. Media autem syllaba semper producit. Penultima verò obliquorum rursus est indifferens. Lucan. l. 1.

Teste tulit cælo victi decus Orionis.

Passerat, legit hic *Ouvionis*. Versus spondiacus. Ovid. 8. *Metam. strictumque Orionis enses*. Et iterum lib. 13. *Metam. Stristumque Orionis enses*. Apud Catullum de com. *Beren*. Legitur nominativus Oarion, Proximus (inquit) Hydrochoo fulget Oarion. Sammonicus c. de mensib. serp. Et documenta dedit nobis prostratus Orion magna quod exiguis perimantur sæpe venenis.

Orior, eris, & itis, olim tam per tertiam, quam quartam coniugationem declinabatur, hodie tantum per tertiam, excepto infinitivo *Oiri*, qui mansit à quarta coniugatione. Ovid. 10. *Metam.*

In quoties oreris, viridisque in cespice flores.

Est autem Orior idem quod nascor. *Ὠρίων* *zavách* *πασ* *tsamách* *ἄλλο* *noladh*. *φουμαγ* *γυζουαγ*. GAL. *Nastre*. ITAL. *Nascere*. GERM. *Geboren werden*. *Entstehen*. HISP. *Nacer*. ANGL. *To be borne, to rise, to spring, to germinate*. Cic. 2. de legib. Sum illi villæ amicior modò factus, atque huic omni solo, in quo tu ortus es & procreatus. Interdum ponitur pro Surgo, Prodeo, unde orti solem dicimus. *Ὠρίων*. GAL. *Venir en lumiere, sortir*. ITAL. *Venir à luce*. GERM. *Auffgeben*. *Derfur kommen*. HISP. *Salir*. Plaut. in *Aul.* Sed quid hoc clamoris oritur hinc ex proximo? Idem in *Pæn.* Atque ei quoque ut non enuntiet, id esse facinus ex te ortum. Terent. in *Adelph.* Tamen tibi à me nulla est orta iniuria. Plin. *Epist.* 3. 5. Ortus fons in Monte, per saxa decurrit. Redigam te eodem, unde orta es, ad egestatis terminos. Plaut. *Asin.* c. 2. 4. 1. Huius composita sunt, Aborior, Adorior, Coorior, Exorior, Oborior, Suborior: quorum significata vide suis locis.

Oriens, Partic. quod oritur, ut, signa orientia noctis. Virg. 7. *Æneid.*

¶ Item **Oriens**, substant. masc. gen. Pars ea mundi in qua sol oriri solet. Plin. l. 10. c. 44. Orientem spectare quibus exeant in pascua, occlusum quibus redeant. Oriens mali vis, rest. angenda. Suprà, Surgens

Senec. cap. 1. de consul. ad Mart. Oriente die duce fertilis anni. Tibull. lib. 4.

Ortus, *ἄλλο* *noladh*. *zavách*. GAL. *Né*. ITAL. *Nato*. GERM. *Geboren*. *Entstanden*. HISP. *Nacido*. ANGL. *Borne*. Partic. partic. præteriti temporis est. Futuri autem orturus, vel oriurus: quorum posteriore usus est. Horat. l. 2. *Epist.*

Nil orturum aliàs, nil ortum tale fatentes.

Ortus aliquando idem significat quod oriundus. Cæf. l. 2. de bell. Gall. ait pleiosque Belgas esse ortos à Germanis.

Ortus, us. nomen. Genus, natales, origo, nativitas, principium generis. *ἄλλο* *noladh*. *zavách*. GAL. *Nativité, naissance*. ITAL. *Natività, Nascimento*. GERM. *Die geburt, vrsprung*. HISP. *Nacimiento*. ANGL. *Birth*. *agrowing or springing up, a rising*. Cic. 1. *Offic.* Non nobis solùm nati sumus, ortumque nostrum partem patriæ vindicat, partem amici. Ovid. 13. *Metam.*

Sed neque materno quod sum generosior ortu, Nec mihi mater quod pater est, &c.

Cic. 2. de legibus. Cato ortu Tusculanus fuit civitate Romanus. Ovid. *Eleg.* 1. l. 2. *Trist.* Domus vel censu parva, vel ortu. (i. nobilitate.) In teidum etiam primam illam corporis celestis apparitionem supra nostrum hemisphærium. Ortum vocamus. Virg. *Eleg.* 9. Daphni quid antiquos signorum suspicis ortus? Idem 1. *Georgic.*

Nec frustra signorum obitus speculamur & ortus.

¶ Quia ipsum etiam cæli cardinem in quo sol oritur. Ortum appellamus. Plin. l. 12. c. 14. Saba regio spectat ortum Solis æstivum.

Quippe ubi non unquam Titan super ingerit ortus. Ibit in occasum quicquid dicitur ab ortu.

Ovid. *Eleg.* 9. l. 4. *Trist.* Postque meos ortus, (i. à meo natali.) Idem *Eleg.* ult. l. 4. *Trist.*

Oriundus, a. um. qui originem ducit ex aliquo loco, in quo non ipse, sed parentes, aut maiores eius nati fuerunt. *ἄλλο* *noladh*. *Ὠρίων*. GAL. *Venu ou descendu de la race ou lignée*. ITAL. *Chè ha origine di qualche luogo*. GERM. *Bürtig*. HISP. *Cosa que traehe origen de alli*. ANGL. *Come or descended of the race, lineage, or kinred*. In ortu verò *zavách*. Idem est quod natus, significatque locum, non in quo parentes, aut maiores nostri, sed in quo ipsi sumus nati. Liv. 4. bell. Punic. Nati Carthagine, sed oriundi Syraculis, id est, à Syraculis, originem trahentes, unde fuerant parentes. ¶ Invenitur tamen Oriundus, pro Orto, & cum præpositione, & sine præpositione. Col. l. 1. Nam quem admodum sapientis est fortuitus casus, magno animo sustinere: ita dementis est ipsum sibi malam facere fortunam: quod facit, qui nequam vicinum suis numis parat quum à primis cunabulis (si modò liberis parentibus est oriundus) audisse potuerit. ¶ Oriundus aliquando non solum locum, sed quandoque personam significat. Liv. 4. bell. Maced. Oriundus à magno Alexandro. Plaut. *Aul.* sc. 5. a. 3. qui habent (opes) meminerint se, unde oriundi sicut. Idem *Cure.* sc. 1. a. 1. Ex dulci oriundum (cereum sup) melliculo.

Oripta, amens, turba hominum. *g.* *Isid.*

Oriplex, oratum inspector. *Ὠρίων*.

Oritæ, *Ὠρίων*. Populi sunt Indiæ Steph. Strab. lib. 2. 5.

Oritæ, *Ὠρίων*, gemma est globosa specie, à quibusdam Siderites appellata, ignem non sentiens. Plin. lib. 37. c. 10.

Ori-thya, *Ὠρίθια*. Homero, Filia fuit Erichthei Athenarum regis, qui Pandioni in regno successit, quam à Borea raptam, & in ventum conversam Poëtæ fabulantur. Verum, ut Eusebius autor est, Boreas hanc sibi coniugem ante denegatam rapuit: raptam tulit in Thraciam, & ex ea Zeten & Calain suscepit, qui cum Argonautis in Colchos navigarunt, & Harpyias fugaverunt. Vide *Calain* Propert. lib. 2.

— iam Pandionia cesset genus Ori-thya.

¶ Hoc etiam nomine dicta est Amazonum regina, quæ Marpesis matri successit in regno. Iustinus lib. 2. quam à Borea raptam Poëtæ fabulantur, ita dicta, teste Erasmo, quod in montibus malefica sacra soleat peragere. Et quamvis *Ὠρίθια*, deduci putetur, quod per a parvum scribitur, tamen propter tot brevium syllabarum concursum mutatur in ω.

Orix, vide Oryx.

Orominum, sive potius Horminum, *Ὠρίων* Diosc. Herba est quam Latini Geminalem, officinæ Galliticum vocant: nomen habens ab eo quod Venerem extimulet. ¶ Est & sylvestre Horminon, quod alio nomine *Salviam* agrestem herbarij vocant, Attici quoque *Corrudam*, hoc est, asparagum sylvestrem, Horminon appellant. Plin. lib. 10. c. 10. Sylvestrem asparagum aliqui *Corrudam*, aliqui *Lybicum* vocant, Attici *Horminum*.

Oromenion, *Ὠρίων* Homero, Vicus est ad sinum Pegaseum, sub monte Pelio. Vide Strab. l. 9.

Ormutium, *Ormuz* sive *Hormuz*, urbs maritima, & emporium, ad sinum Persicum, in regno & insula eiusdem nominis.

Ornamentum, vide Orno.

Ornæ, *Ὠρίων*, vicus fuit ex agro Corinthio, in quo Priapia sacra magna solennitate celebrabantur: unde Priapus ipse dictus est *Ornætes*. Autor. Strab. l. 8.

Ornæus, i. *Ὠρίων*, Vauus ex Centauris, Ixionis, & Nubis filius. Ovid. 13. *Metam.*

Fugit & Ornetus, Lycabásque, & saucius armo Dexteriore Medon.

Ornes, uina. Cedren.

Ornis *Ὠρίων*, avis, gallina.

Ornithiæ, *Ὠρίων*. Venti sunt Septentrionales quotannis sub initium Veris triginta ferè continuis diebus spirantes: ita dicti, ut credit Bud. ab adventu avium, quod id temporis hirundines, ciconiæ ad nos transvolent. Col. lib. 11. cap. 2. Decimo Calendas Martij quum Leo desinit occidere, venti Septentrionales, qui vocantur *Ornithiæ*, per dies triginta esse solent.

Ornithobolæon, Aviatium, locus ad pascendas aves. *ἄλλο* *noladh*. GAL. *Vn lieu où on fait & nourrit les gelimes ou autres oiseaux, un gelimes*

gelineu ou voliere. ITAL. Luoga da pascere galline, o vero ucelli. GER. Ein hünchhaus. Ein haus in dem man das gschügel zeucht. HISP. El corral donde se crian aves. ANGL. A cage, or any place to keep and feed hennes or other foules in. Va. de re rust. l. 3. c. 9. De his qui ornithoscion instituere volunt, &c.

Ornithogalum. ὀρνιθογάλον. Cauliculus est, teste Diosc. sesquipedalis, candidans, & tenuis, tribus aut quatuor mollibus cauliculis in cacumine aduatis, à quibus flores prodeunt foris heibacei, & intus, quum hiare cœperunt, lactei.

Ornithon, is, ὀρνιθόν. GAL. Voliere. ITAL. Luoga da nutrirvi ucelli. GERM. Ein vogelstall. HISP. El corral donde se crian aves. ANGL. A place for birdes. Latine aviarium. Nam ὀρνιθὸν Græci aves vocant. Varro 3. de re rust. cap. 3. Ornithones aviaria sunt, in quibus stabulantur turti, pavones, & omnes alites quæ intra parietes villæ solent pasci.

Ornithotrophium ὀρνιθοτρόφιον. Idem est quod Ornithon, locus videlicet in quo aves educantur, qua voce utitur Var. l. 3. de re rust. c. 5.

ORNO, as, COL. de decoto, honesto. פארן peer עדן hadháb 777 hadháb. מגישתו. GAL. Orner, mestre à point, appareiller, accouster. ITAL. Ornare, adornare. GERM. Sieren. HISP. Atavir, o afeytar. ANGL. To garnish, to deck, to polish or crimme up. Terent. in Eunuch. Age, camus intro, nunc iam orna me Dormit, ornatur, lavat (excusantis) Plaut. Mil. sc. 2. a. 1. Si pulchra est, nimis ornata est. Idem Most. sc. 3. a. 1. Tibi me exorno, ornata es satis. Ibid. Propert. lib. 4. Eleg. 10.

Populus & longis ornabat frondibus adem.

Idem l. 5. Eleg. 6.

Ornabat niveas nullave gemma manus.

Horat. 2. Epist. 2. donis ornatur honestus. Cic. 1. Tusc. Nocturnamque cæli formam undique sideribus ornata. Accipitur etiam ornare pro præparare, aptare, ἰοικεῖν. Plaut. in Capt. sc. 1. a. 4. Ego ibo, ut conveniam senem dicam ut sibi penam aliud ornet. Ibid. Non ornatis vos istic apud vos nuptias? Ita apud Cic. Ornare & apparare convivium. in Ver. 6. Ornare classes, pro leg. Man. Sentes, telisque ornare. Idem pro Cecin. Ornare magistratum apparitoribus, scribis, lib. ariis, que. Idem de leg. Agrar. Muneribus deorum instructi homines & ornati, de leg. 1. Respub. suis præditiis ornata. Pro Mur. Testimoniis ornatus clarissimo: um hominum De Arusp. Beneficiis ornatus, faml. 1. 3. Domicilium ornatum signis & picturis, instructumque rebus omnibus, de natur. 4. Celebrare & ornare senectutem, de senect. Ornare aliquem, & spoliare. pro Flacc. Item honorare. Idem Casari, neque illius officij certum nomena peto, benevolentiam tuam, & liberalitatem peto, neque impedio quominus si tibi ita placuerit etiam hinc eum ornare gloriæ insignibus. Ornare fugam, est Parare fugam. Ter. in Eun. Ita iam ornabæ fugam. Ornare manus verbis, est laudare, & verbis quodammodo manus facere. Ibidem, Munus nostrum ornato verbis quod poteris. Hæc composita sunt Adorno, Exorno, Suborno, de quibus vide suis loci.

Ornæ, ornaturæ. Salmasius.

Ornator, tis, ὀρνιθότροπος. Iulius Firmicus Mathes. l. 3. Ornatores Deorum, vel fabricatores templorum.

Ornatūs, a, um, participium ab orno as, Excultus, decoratus. מפתח mephoar 777 hadháb. מגישתו. GAL. Orné, paré. ITAL. Ornato, polito. GERM. Bezieren. HISP. Atavirado, afeytado. ANGL. Garnished, decked or crimmied. Virg. 3. Georg.

Ipsæ caput tonsæ solius ornatus olivæ.

Ovid. 11. Metam.

nondum totos ornata capillos.

Festus. ornatus dicitur, qui bonis artibus instructus est, sive qui honores est adeptus à populo. Virg. 7. Eclog. hede a crescentem ornare poetam. Plaut. in Pæn. Bono ingenio me esse ornatum, quam auro, multo maiore. Idem Aul. sc. 6. a. 4. Male perditus, pessime perditus co. Incedit huc ornatus suis virtutibus. Idem Capt. sc. 3. a. 4. Terentius in Adelph. Si possiderem, ornatus esses ex tuis virtutibus. Cicero pro Flacco. Splendidissimus, atque ornatissimus civitatis suæ vir. Idem pro Quintio, E fundo ornatus delectus, ignominis omnibus appetitus.

Ornatūs, us, Cultus quo quis ornatur, vestitus, apparatus. מדין hadhi. סע. GAL. Ornament, parement. ITAL. Ornamento. GERM. Ein gezierd. HISP. Atavirado. ANGL. A docking, or parrelling. Plin. l. 8. c. 4. Neminem hic alium quam Alexandrum, regio instratus ornatu recepit in sedem: alios passim relictos. Plaut. in Casina, Quid agis tu mirite? ni vir unde ornata hoc Avenis? Cic. 1. Offi. Declaratur autem studium bellicæ gloriæ, quod statim quoque videmus ornatu ferè militari. Idem in Orat. Affeunt hæc quasi lumina magnum ornatum orationi. Cum istoc oratoru prodire te non pudet? (i cum hac palla, quam mihi surrepisti.) Plaut. Men. sc. 1. a. 5. Cum istoc ornatu, istaque pompa. Idem Cure. sc. 1. a. 1. Quis istic ornatus tuus. Idem Men. sc. 1. a. 1. (de palla) vide, iste ornatus satis me condecet. Idem Pseud. sc. 1. a. 4. Ne ornatum meum admi emini (scheina) quod ornatus in novum incessi modum. Idem Amph. prol. Capiziam ornatum qui potis decet. Idem Amph. Ornitu Naucleico. Idem Asin. sc. 1. a. 1.

Ornatūs, i. Ter. in Andr. — interea introire neminem Video, exire neminem, matronam nullam, in ædibus nihil ornati, nihil tumultu.

Ornatē, adverbium, Rectè, propriè eleganter, & dispositè. ἰοικεῖν. GAL. Poliment, honestement. ITAL. Ornatamente. GERM. Zierlich. HISP. Con atavirado, ataviradamente. ANGL. Trimmied, honestlie. Ter. Ornate dicere, proprium est eloquentis, ut ait Quint. in Prox. l. 8. Cic. 1. de finibus, Res verò bonas verbis electis graviter ornateque dictatas quis non legat? Idem 4. Acad. Illis similia, sed opinor explicata uberius & ornatus.

Ornamentum, ornatus, apparatus, honos, dignitas. מדין hadhi. כסממט. GAL. Ornament. ITAL. Ornamento. GERM. Ein gezierd, zierung. HISP. El atavirado. ANGL. Agarnishing, any thing that sets out forth. Vair, ornamentum ab ore deducit, eamque ob causam ornamentum ab antiquis dictum esse ait. l. 5. de lingua Latina. Cat. de re rust. c. 10. Ornamentata bubus sex. Cic. Licinio. Suscepique mihi

perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis, id est, honoribus. Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. Abi tu intro, atque hæc ornamenta aufei. Ibidem. Cedo Arculam cum ornamentis, ornata ut sim, quum huc veniat Philolaches. Item, Ornamenta quæ locavi, metuo ut possim recipere (loquitur Choragus) idem Cure. sc. 1. a. 4. Eis ornamenta, & corium uti considerent (histrionibus) Idem prolog. Amphitr. Ornamenta mea ad meretrices degerit. Idem Menac. sc. 2. a. 5. Amicam tu meam vendisti? B. Valdè. C. Quomodo? B. Sine ornamentis, cum in testinis omnibus. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Vino, ornamentis, & opsonis ad lenam se insinuat. Idem Mil. sc. 1. a. 2. Ponitur etiam pro beneficio, quod ornamento alicui est & honori. Cicero ad Cal. Quæcunque à me ornamenta in te proficiscuntur elaborabo, ut omnes intelligant, &c. Ornamento esse, idem est, quod Decorare, ornare. Idem 6. Ferr. Domus erat non domino magis ornamento, quam civitati. Idem pro Rosc. Amer.

Ornatix, quæ ornatur, nominatim farpula, quæ mulierum comas ornatur Græcè κομική.

Ornūs, ὄρνυς. Arbor est procera, caudice tereti, lævi cortice, quam Col. lib. de arboribus c. 16. Sylvestriem fraxinum esse dicit. A Gallis, teste Ruellio, vulgò Fresna campestris appellatur: ab Italis Fraxino salvatico, orno: ab Hispanis Quexigo, rable: à Germanis Hombuchen, oder buchschem. Nam orni appellatio pluribus aliis stipibus communis est. ANGL. A wild ashe with bronde leaves.

ORO, as, loquor, sermonem habeo: & per Synecd. precor, peto, contendo, obsecro. מדין ὄרן. ἰοικεῖν. GAL. Prier. ITAL. Pregare, orare. GERM. Bitten oder baten. HISP. Rogar, orar. ANGL. To pray, to intrate, to beseech, & in hac significatione sæpe habet duos accusativos. Terent. in Andr. Quod ego peti hanc te dexteram oro, & genium tuum peto, que fidem te obtestor, ne abs te hanc segetes. Idem in Eunuch. Vnum vos oro, ut me in vestrum gregem recipiatis. Orate, ut Cic. pro Quint. Orat atque obsecrat, ut multis iniuriis iactatam, atque agitatam equitatem in hoc tandem loco consistere, & confirmari patiamini. Idem Casari in epistolis ad Asticum l. 9. Quamobrem à te peto, vel potius omnibus precibus oro & obtestor, ut in tuis maximis curis aliquid impetias temporis huic quoque cogitationi. Per spes peto, que Deos oro. Ovid. 1. 3. Metam. Ibo, orabo ut pallam reddat. Plaut. Menach. sc. 2. a. 4. Tecum oro & quaeso, ut ei detur. Idem Cure. sc. 1. a. 3. Liugua poscit, corpus quaeso, animus orat. (de meretrice.) Idem Asin. sc. 1. a. 3. Hanc iube petere atque orare mecum. Ibid. sc. 3. a. 3. Optimum atque æquissimum oras. Idem Men. sc. vlt. a. 5. Equum oras. Ibid. sc. 2. a. 1. Ius bonum orat Pseudolus. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Iustam rem & facilem esse oratam à vobis volo. Idem Aul. sc. 6. a. 4. Interdum ponitur pro ago, dico, & verba facio: & tunc solo accusativo contentum est Terent. in Phorm. Servum hominem causam orare leges non sinunt. Plin. l. 7. c. 53. Legatus quoque, qui Rhodiorum causam in Senatu magna cum admiratione, oraverat, in limine curiæ proritus expiavit progredi volens. Composita huius verbi sunt, Adoro, Exoro, Deoro, & Petro: de quibus vide suis locis.

Oratūs, participium. מדין מרחביר. מדין מרחביר. GAL. Prier, qui prie. ITAL. Pregante. GERM. Bittend. HISP. El que oray raega. ANGL. Praying that prayeth. Virg. 9. Aeneid.

Et sic effatus ad undam

Processit, summoque hausit de gurgite lymphas

Multa deos orans, onera viique athara vocis.

Idem 4. Aeneid.

Talibus o. antem d. ete, orasque rementem

Audit omnipotens.

Ovid. 3. Metam.

Victum orantemque refeci.

Oratūs, a, um, aliud, participium. מדין מרחביר. מדין מרחביר. GAL. Qui a est prie. ITAL. Chi è stato pregato. GERM. Gebetten. HISP. Rogado, que a sido rogado. ANGL. That is prayed. Horat. 1. Epist. 1. 3.

Ornatūs multa prece nitere porro.

Idem 2. Serm. satyr. 3.

Quare per divos oratus uterque penates

Te cave ne minus, &c.

Plaut. Mil. sc. 6. a. 2. Satin oratus abiit? (i exoratus.) Item iustam rem oratam à vobis volo. Idem Aul. sc. 6. a. 4. Oratus sis, pro quaeso sine te exora i.

Oratū, i. quod oravimus, petimus. מדין מרחביר. מדין מרחביר. GAL. Prier, demande. ANGL. Prier, request. Terent. in Hecyr. Sed quum orata eius reminiscor, nequeo quia lacrymam miser. Ibid. Ne orata nostra nequeat diutius celare.

Oratūs, us, Rogatio, rogatus. מדין מרחביר. מדין מרחביר. GAL. Prier, rechinnáh. ANGL. Prier, request. GERM. Das bitten oder gebät. HISP. El ruego. ANGL. A praye, requiesci. Cic. pro Flacco. An etiam scripsit oratu tuo.

Oratio, nis, Omnis locutio. מדין מרחביר. מדין מרחביר. GAL. Prier, oration, harangue. ITAL. Oratione publica. GERM. Ein red. HISP. La oracion, lengua, habla. Cic. in Bruto, Quamquam omnis locutio oratio est, tamen unius orationis locutio hoc proprio signata nomine est. Idem 2. de Orat. Illa quæ à bono poeta dicta est flexamina, atque regina rerum oratio. Orationis operam compendi face. Plaut. Most. sc. 1. a. 1. Comprimenda mihi vox & oratio. Idem Pseud. sc. 4. a. 1. Ut facere orationem ad servitutem contulit. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Ego ob istam orationem (pudicam scilicet.) Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Opera huc conducta vestra, non oratio. Idem Aul. sc. 3. a. 3. Orationem tibi para adversus senem. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Servum oportet domitos habere oculos, & manus, orationemque. Idem Mil. sc. 6. a. 2. Tu tua oratione omnem animum ostendisti tuum. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Vna pars orationis dabitur mihi (Mox) meam partem loquendi. Ibid. sc. 1. a. 5. Oratione beneficis dicitur, qui multa promittit verbis. Orationis operam compendio facere, dixit Plaut. in Most. sc. 1. a. 1. id est, paucis agere, paucis verbis dicere. Orationem sibi parare, est cogitare quid dicturi simus. Oratio facta & composita. Salust. Jugurth. 12. Oratione obliqua, cum historicus

ricus habitæ concionis sensum tantum refert. *Directæ*, cum orantis personam inducit. *Manufacta*, i. minus culta & composita. Oratio etiam est ipsius oratio, & argumentorum arte dispositorum enumeratio: quæ quidem omni parte perfecta est, habetque numeros, figuras & affectus, quales sunt, Orationes Ciceronis, Demosthenis & aliorum oratorum veterum.

Oratiuncula, diminutivum, *λογύριον, λεξιδίου, λογιδιον*. Cic. *de clar. Orat.* Inducant enim oratiunculæ, tum historia quædam Græca scripta dulcissimè. Idem 3. *de nat. deor.* de quibus in illa aureola oratiuncula dicit Lælius.

Orator, *ὄρατορ*, *melitism*. Causarum actores dicti, quos Græci *ῥήτορες* vocant. *GAL. Oratores*. ITAL. *Oratori*. GERM. *Redner*. *fürsprecher*. HISP. *Oradores*. ANGL. *Orators*. *Quamvis* apud Latinos Orator à Rhetore distinguitur, quod Orator sit, qui in iudiciis, vel concionibus causas agit: Rhetor, qui Rethoricè profitetur, & docet. *Item* Oratores à Latinis vocantur quoque Legati, quod mandata Republicæ aut principis oratione peragant. *ῥήτορ, ῥήτορας, ῥητορίας*. GAL. *Ambassadeurs*. ITA. *Ambasciatori*. GERM. *Besandte*. *poten die mündlich besetzt verrichten*. HISP. *Embaxadores*. ANGL. *Ambassadors*. *Virg. II. Æneid.*

Centum oratores prima de gente Latina Ire placet.

Ovid. 13. *Metam.*

Mittor & Iliacæ audax orator ad arces.

Item quicumque aliquid rogar. Orator dici potest. *Orator* sic à Cicerone definitur, Orator est vir bonus, dicendi peritus, qui in causis publicis & privatis plena & perfecta utitur eloquentia. Canorus & volubilis orator. Cic. *de clar. Orat.* Iuvenal. *Satyr. 11.*

— te consule, dic tibi quis sis,

Orator vehemens, an currim, &c.

Orator etiam dicitur l. 1. 5. Ciceronis liber, in quo instituitur futurus orator. Cic. *de Trib. l. 1. 5.* Oratorem meum (sic enim inscripti) Sabino tuo commendavi.

Oratorius, a, um, adjectivum, quod ad oratorem pertinet. *ὄρατορικὸς*. GAL. *Appartenant à orateur*. ITAL. *Pertinente à oratore*. GERM. *Das judem redner gehört*. HISP. *Perreneciente à orador*. ANGL. *Belonging to an orator*. *ut* Oratoria præcepta. Cic. *de Orat.* Sit illam orationem dfferant sibi oratoriam, fortem & virilem, non videri. Ornatus oratorius. Quint. 1. 3. c. 1. *Urbanitas oratoria*. Idem 1. 6. c. 3.

Oratorie, adverb. Oratoris inote, ornate & eleganter. *ὄρατορικῶς, ῥητορικῶς*. GAL. *En orateur*. ITAL. *Come si conviene ad oratore*. GERM. *Rednerisch*. *Nis einem redner zustehet*. HISP. *En guisa de orador*. ANGL. *Distinctly and trimmely lyk an orator*. *Cic. in Orat.* Nihil est enim aliud Brute, pulchre & oratorie dicere, nisi optimis sententiis, verbisque lectissimis dicere.

Oratrix, apud Quint. 1. 2. c. 13. legitur.

Ornithopodium, herba nascens inter segetes. H. P.

Oroates Plin. *ὄροάτης* Straboni, fluvius est Carmaniæ in confinio Persidis, cuius meminerunt Ptolem. *lib. 6. cap. 3.* Plin. *lib. 6. cap. 23.* & Strabo *lib. 11.*

Orobã, *ὄροβα*. Vitis est Assyriæ in Mediterraneis Ptolem. 1. 6. c. 1.

Oróbanchè, *ὄροβάνχη*, Cauliculus est sine foliis, altitudine sesquipedali, subrubens, flore subalbido in luteum vergente. Nomen accepit à *στῆ-α-γυλάτῳ*, quod ervum, & dicit (nam in hisce leguminibus ferè nascitur) circumligata præfocet: unde etiam à Latinis Ervagina dicitur, voce Græca ad verbum reddita. Quidam etiam Cynomorion, à canini genitalis similitudine appellaverunt. Vide Plin. 1. 21. c. 25.

Oróbãtis, *ὄροβάτις*. Vitis mediterranea Persidis, Ptol. 1. 9. c. 4.

Oróbã, æ, thuris genus, minoribus constans guttis, teste Plin. *lib. 12. c. 14.* ab ervi similitudine ita dictum: quanquam in vulgatis Plinij exemplaribus Arabiam corruptè legimus quod etiam annotavit Hermolaus.

Oróbãtis, *ὄροβάτις*. Chrysocollæ factitiæ genus, lutea herba & alumine scissilli tinctum. Rationem conficiendis, vide apud Plinium *lib. 31. cap. 5.*

Orobis, *ὄροβος*, ervum. *ὄροβος*, ex ervo confectus.

Oródēs, *ὄροδης*. Parthorū rex, à quo Crassus captus fuit & interfectus. Vide Plutarch. *in Crasso*. Est & O. odes Tusci cuiusdam nomen, apud Virgil. 10. *Æneid.* qui Æneæ arma secutus, à Mezentio fuit interfectus.

Oróctēs, *ὄροκτής*, vir Persæ, & Sardinum præfectus, qui Polycratem Sarniorum tyrannum dolo captum suspendit. Hic postea iussu Darij & opera, atque Begæ à Sardibus trucidatus est, ut scribit Herodot. *lib. 3.*

Oróma aspectus, visio. Aloch.

Oróntēs, *ὄροντης*. teste Pompon. *lib. 2.* fluvij nomen est, qui dividit Syriam ab Antiochia. Est & nomen montis, inter quem & Orontem fluvium urbs Antiochia posita est. Est etiam nomen viri Troiani, qui Troia capta cum Ænea in Italiam navigans, naufragium fecit, ut scribit Virg. 1. *Æneid. lib. 2.*

— nunc aeris Oronti.

Nunc Amyci casum gemit, &c.

Hic Oront, genitivus est à nominativo Oronteus. quem admodum Achilli & Vlyssi, à no ninativis Achilleus & Vlyssæus. Contrahendum enim duæ ultimæ in oronte: ut Vlyssæus Vlyssi, & per *συναρτησιν* Vlyssi, vel Vlyssi. Sic Orontes, Vlyssæus, & Oronti.

Oróntēus, a, um, *ὄροντης*. Propert. 1. 1.

Aut quod Orontea crines perfundere mirra.

Oróntēs, *ὄροντης*, vir Troianus, qui Troia capta cum Ænea in Italiam navigans naufragium fecit, ut scribit Virg. 1. *Æneid.*

Viam, qua Lycios, sedibusque volvebat Orontem.

Oróps, *ὄροψ*. Stephano. Oppidum in Attica, in confinio Bœotiae. Plin. 1. 4. c. 7. Est & alia eiusdem nominis civitas in Macedonia, patria Seleuci Nicanoris. Item alia in Bœotia, Apollinis templo clarissima, rursus alia in Syria, non procul ab Amphipoli, à Nicanore condita, aut certe instaurata, & à nomine patriæ suæ ita appellata. Sunt & aliæ nonnullæ, quæ enumerantur à Steph.

Oropygium, vide in dictione *Propygium*.

Calpini Pars II.

ORPHANVS. *ὄρφανος*. GAL. *Orselin*. ITAL. *Orfano*. GER. *Ein welslin/ ein battenloß kind*. HISP. *Huerfano*. ANG. *One that is fatherless, an orphan*. *Qui caret patre, præsidioque paterno*. Pupillus, qui caret patre, sed non præsidio paterno, quum tutore iuvetur.

Orphanotrophium, *ὄρφανοτροφίον*. Locus alendis pupillis paratus. Hinc *Orphanotrophus*, *ὄρφανοτροφός*, cui pueros parentibus orbatos alendi procuratio commissa est.

ORPHEVS, *ὄρφειος*, Poëta, seu vates genere Thrac, Gall. & Apollinis filius quem à Mercurio, sive ut alij habent, à patre Apolline lyram accepisse ferunt, eaque tantum valuisse, ut illius cantu sylvas & saxa moverit, fluviorum cursum prohibuerit, feræque mitiores redderet. Eurydicem uxorem habuit, quæ Aristæum vim sibi inferre volentem fugiens, à serpente occisa est: ob cuius mortem Orpheus maximè contristatus, accepta lyra, ad inferos descendit, ubi suo cantu à Proserpina uxore Euridicem recepit. Sed quum eandem non servata lege à Proserpina sibi imposita, rursus amisisset, eælibem vitam agere statuit, quumque iam multas nuptias periculis, amores in super à mulierum consortio deterreret, atque in rectorum alioque pelliceret, à Mænadibus inter Bacchi sacrificia iuxta Hebrum fluvium occisus & disceptus est: cuius membra passim per agros sparsa Musæ collegerunt, dederuntque ea sepulturæ: lyra verò & caput in Hebrum deiecit, ad Lesbos insulam delata sunt, caput ab incolis sepulturæ mandatunt est, lyra autem in cælum assumpta. Virg. *Eleg. 3.*

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus, &c.

Alij Orpheum Ciconum regem, Oëagri (à quo Oëagius appellatur) & Polyhymniæ filium fuisse dicunt, atque cū Argonautis in Colchos navigasse, ideoque assumptum, quod iuxta vaticinium Chironis, Sirenes præteriri non poterant, nisi præseste Orpheo. *Sunt* qui duos Orpheos fuisse dicant, quorum alterum Cholchos navigasse perhibent.

Orphæus, a, um, *ὄρφαιος*, denominativum, ut Orpheæ cithara. Martial. *lib. 1.*

Quicquid in Orpho Rhopode spectasse theatro

Dicitur, exhibuit Cæsar arena tibi.

Orphæicus, adjectivum ab Orpheus, Macrobi. *comment. 1. 12.* Liberum patrem Orphæici *ὄρφαιος* suspicantur intelligi.

Orphus, *ὄρφος*, (Gaza vertit Cernuum.) piscis est marinus, litoralis, pagro non dissimilis, cui oculi magni, dentes serrati, pinnae, pagri color est purpureo rubescens. De eo Plin. 1. 9. c. 16. *Muræna & Orphus*, conger, perca & saxatiles omnes.

Orphnæus, *ὄρφναιος*, apud Claud. *lib. 1. de rapt. Proserp.* unus est ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens: Orphnæus crudele micans, Æthónque sagitta Ocyor, & Stygij sublimis gloria Nyctæus Armeni, Ditiisque nota signatus Alastor.

Orphæa, *ὄρφαια*, oppidum est in occidentali tractu Britanniae, teste Ptol. *lib. 2. c. 3.* Vulgò *Newcastle*.

Orrhopygium, *ὄρροπύγιον*, pars quæ est inter *ὄρρον* & *πυγίον*, i. extremitatem ossis sacri & podicem. Aliter etiam *ὄρροπύγιον* ab *ὄρρα* cauda, ultimæ partis spinæ, qua vertebræ definiunt: quæ in avibus est manifestior, quam in homine.

Orrhopygostictos, *ὄρροπύγιος*, puncta, seu notas in Orrhopygio habens: ut mala natus, & largus.

Orrhos, *ὄρρος*, extremitum ossis sacri, quod etiam orrhopygium appellatur.

Orschard, vox German. in vet. II. est fissura auris. *Or* aurid *scard* / *schard* fissura, segmentum.

Orslochus, *ὄρλοχος*, filius fuit Idomeni. Hic patrem secutus ad expeditionem Troianam, quum per totum bellum ex voto omnia successissent, in exitu rei ob insolentiam, cùm obstaret totis viribus ne ex prædâ capti Ilij soces debita daretur Vlyssi, ab eo occisus est.

Orsus, orsa, sum, Oisum, orsi, Orsus, us, nomen verbale. Vide *Orator*.

Ortalus Hortensius. Catull. *in Eleg. ad Ortaculum*.

Orthiæ, *ὄρθιαι*, appendix, quæ infimæ veli parti adicitur; alij *malis*, pro veli, cum Polluce, qui 1. 10. c. 30. dicit esse mali nautici partem inferiorem.

Orthius, a, um, *ὄρθιος*, erectus rectè in altum tendens, arduus.

Orthium carmen, *ὄρθιον*, genus est modulationis Musicæ, quod Arionem cecinisse refert Herod. *lib. 1.* priusquam se in mare præcipitaret: sic fortè dictum, quod eius carminis numerum quàm altissima & intentissima voce ferebant: *ὄρθιον* enim Græci dicunt quod arduum est, & quam altissimè elevatum. Gell. *lib. 16. c. 19.* Stansque in summæ puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, sub altissima voce cantavit.

Orthocolum, *ὄρθικολον*, est dearticulationum rigida figura, cum ob durum tumorem, extendentibus se musculis obduratis inflectentes non cedunt. *ὄρθικολον*, alij vocant.

Orthocorybantæ, *ὄρθοκορυβάνταις*. Populi sunt Medis & Hyrcanis finitimorum quorum meminit Herodot. *lib. 3.*

Orthodorum, *ὄρθοδωρον*, palma erecta, in rectum explicata, non contracta à *δωρον*, i. palmus.

ORTHODOXVS, *ὄρθόδοξος*. GAL. *Qui a bonne opinion*. ITAL. *Che à buona opinione*. GERM. *Rechtinnig/ der ein rechte vnd gute meinung hatt*. HISP. *Hombre de derecha opinion*. ANGL. *Of a good opinion*. *Homō rectæ opinionis, sive sententiæ, aut fidei, & cætera enim gloriam, & existimationem, sive opinionem & sententiam significat.*

Orthodoxia, *ὄρθοδοξία*, recta opinio.

Orthoëpia, *ὄρθοειπία*, recta loquutio, item, emendata cum suavitate vocum explanatio, etiam ad loquendi genus, in quo propriis verbis utitur, & sic opponitur *ἀκρολογία* & *ὄρθοειπία* sonat rectiloquus, *ἴσος* sermo.

ORTHOGONVS, *ὄρθόγωνος*, rectus angulus, qui ex utraque parte æqualis est.

Orthogonius, adject. quod rectis angulis constat, & omnium partium æqualitatem habet. Col. *lib. 5. c. 2.* Orthogonius ager.

Orthographia, *ὄρθογραφία*, recta scriptura, vel pictura. Quint. *lib. 1. c. 7.* Quod Græci orthographiam vocant, nos rectè scribendi scientiam nominamus. Suet. *in Aug. c. 88.* Orthographiam desinit formulam rationemque scribendi à Grammaticis institutam.

Orthomasticæ, poma dicuntur, ab effigie mammarum. Plin. *lib. 15. c. 14.*

Orthominum, (inquit Calepinus Perottum secutus,) est lini genus quod fit e panicula palustris arundinis. Sed uterque lapsus est vitio corrupti exemplaris. Nam apud Plinium lib. 19. cap. 1. ex quo loco Perottus ea quæ de lini generibus conscripfit, est mutuatus, legitur Orchomenium linum. Quod ideo admonere visum est, ne quid temere videamur refecuisse.

Orthopnoea, vide Orthopnoici.

Orthopnoici, ὀρθοπνοῖσι. ANGL. Pursey. Asthmatici dicuntur, qui eam anhelitus difficultatem habent, ut nisi recta cervice stent, spirare non possint. Orthopnoea, ὀρθοπνοία, ipsa morbi affectio ὀρθόν enim rectum, πνοή spirō. Est enim circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se magis, minusque intendit: omne tamen in spirandi difficultate consistit. Sic difficultas hæc dum modica est, ὀρθοπνοία Græcè dicitur: quum vehementior, & spirare æger sine anhelatione non potest, ἄσθμα vocatur: quum accessit id quoque, ut spirare non possit, nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθοπνοία appellatur. Ab his Dispnoici, Asthmatici, Orthopnoici. à Latinis verò uno vocabulo. Suspiriosi dicuntur, vide Cels. lib. 4. c. 4.

Orthō. ὄρθω, oppidum est in ea parte Syriæ quæ Libano monti subiacet: cuius meminit. Plin. lib. 5. c. 10.

Orthostātās, Vitruv. lib. 2. c. 8 & lib. 10. c. 17. Postes vocat ianuar, eò quòd arrecti stent, non iaceant transversi quemadmodum limina: alibi c. 16. Arrectaria tigna vocat, teste Budeo.

Orthogoriscus, ὀρθογορίσκος, Latine Aper, sive porcus, piscis in Aura, fluvio Laconia, qui vocalis esse perhibetur. Vide Plin. lib. 3. c. 2. Sed porcelli lactantes, & adhuc subgrumi, ita nominantur apud Lacedæmones, inquit Athenæus, ὀρθογορίσκος ὁ ἄρτος ἢ ἀρτάριος, quoniam matutinis temporibus venales circumferantur.

Orthō. ὄρθω, Ptol. lib. 3. c. 1. Pelignorum urbs, hodie. Ortona.

Orthoplā, ὀρθόπλα, Liburnia urbs Ptolemæus lib. 2. cap. 15. Ortopula hodie.

Ortūs, a, um, vide in verbo Orior.

Ortūs, i, & quæ ab eo deducuntur, vide in dictione Hortus.

Ortygia, ὄρτυγα, ὄρτυξ. Insula in mari Egæco, omnium Cycladum clarissima, Apollionis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicta Ortygia quia in ea primò vñæ sunt coturnices, quas Græcia ὄρτυγας vocant: nos à sono vocis Quales dicimus Alij ut Nicander, ab Ortygia oppido dictam putant. Virg. 3. Æneid.

Linquimus Ortygia portum.

Hæc etiam dicta est Delos (ut docet Aristoteles) quòd quum ante sub aquismersa esset, subito apparuerit: nam δηλόω, Ostēdo significat. Ortygiam diversam à Delo, videntur facere Orpheus & Homerus, neque in eadem natos Apollinem & Dianam asserere. Orphei verba sunt hæc. Τεινομένη φειδότης ἐ ἀρτεμιν ἰσχυραῖα τῶν μῦθ' ἐν ὄρτυγι τ' ἐν κραινῇ εὐιδήλα. Homer. autem. Χαίρει μελαμφοῖσι λίβι-ὄπαι τῆνις ἀγλαῖ τῆνις Ἀπόλλωνι τ' ἀνακτι ἢ ἄρτεμιν ἰσχυραῖα. Ab aliquibus præterea Pyripile nominatur, ab igne ibi primùm reperto: ab aliis Cynthia, ab aliis Asteria, ab aliis Cynæthus De Delo terræmotu concussa, vide Thucydiden. lib. 2. Est alia Ortygiæ nomine insula in Sicilia Syracularum pars, reliquæ urbi ponte coniuncta; quæ fontem habet Arethusam. Hæc ex opposito Plemmyrij Sicilij annis sita est: de qua Virg. lib. 3.

Sicæno prætenta sinu iacet insula contra Plemmyrium undosum; nomen dixere priores Ortygiam. Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare, qua nunc Ore Arctusa tuo, Siculis confunditur undis.

Ortygōmētā, ὄρτυγομήτσα, Rex conturnicum est, maior aliquanto & nigrior quàm coturnices. Dictio est composita ἀπό τ' ὄρτυγος, & μέτσα quasi Conturnicum matrix.

Ortyx gis, ὄρτυξ schelāσ-ὄρτυξ GAL. Vne caille. ITAL. Cotornice. GERM. Ein wachtel. HISP. Cardonix. ANGL. A quail. Avis quæ Latine Coturnix, & vulgò Qualea dicitur. Vide ea quæ annotavimus in dictione Coturnix. Fuir præterea Ortyx herba cuiusdam nomen, quæ à nonnullis Plantago vocatur. Plin. 21. c. 17.

Ortyx, ὄρτυξ animal est in Getulia nascens, bisuleum & unicornem, alioqui capræ non dissimile, pilum habens, contra aliorum animalium naturam ad caput versum. Sub ortum Caniculæ, tanquam eius syderis adventum præsentens, fixis oculis eam plagam celi intuetur, ubi primum signum hoc exoritur: eòque conspecto sternutat, & veluti venerabundus adorat, Auctor Plin. lib. 2. cap. 40. & lib. 8. cap. 53. Col. lib. 53. Feræ pecudes ut capreoli damæque nec minus origum, cervorūque genera & aprorum, modò lauritiis & voluptatibus dominorum serviant, modò quæstui ac reditibus. Martial. Epigr. 95. lib. 13. Est quoque instrumentum fodiendi Gloss. ὄρτυξ sarculum, ligò, dolabra. Vitruv. lib. 10. c. 21. Quæ testudines ad fodiendum comparantur, ὄρτυγας, Græcè dicuntur.

Oryzā. ὄρυζα GAL. Du Ris. ITAL. Riso. HISP. Arroz. ANGL. Rice. Dioscoridi, Frugis genus est in locis palustribus, & uliginosis maximè proveniens, folia habens carnosa, porro similia sed latiora: florem autem purpureum. Semen non in spicis, quemadmodum frumenta, sed in paniculis gignit, aut iubis, more milij, aut panici. Oryzæ in Italia maxima est copia, teste Plinio, ubi ex ea ptisana fiebat, quam reliqui mortales ex hórdeo conficiebant. Theophrastus Oryzon vocat, testatūque sua ætate peregrinum fuisse semen, & non ita pridem ex India allatum. Galli abiecta prima littera sua lingua vocant Rizza, du Ris.

O S

Os, oris, propriè concavum illud intra quod lingua & dentes concluduntur. ὀσφίς heb. ὄστρο. GAL. Bouche, visage. ITAL. Bocca, faccia. GER. Der mund oder das maull. HISP. La bocca, el rostro, la cara. ANGL. The mouth or countenance of man. Plin. lib. 11. c. 37. Continui dentes, aut utraque parte oris sunt, ut equo, aut superiore primores non sunt ut bobus, ovibus: Os amatum habeo fame. Plaut. Curc. sc. 3. a. 2. Os opprime. i. claudè & contine & Astin. sc. 2. a. 3. Qui tu malum in os mihi irructas. Idem Pseud. sc. 2. a. 5.

Séque, celebrari quolibet ore sinit.

Jupiter.

Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Concipiamque bonas ore sarvente prece.

Idem Eleg. 13 lib. 3. Faciamus ei convicia non ore nostro tantum, sed & publico. Senec. cap. 16. de consol. ad Polyb. Os columnatum poetæ esse inaudiri barbaro. Plaut. Milit. sc. 3. a. 2. Pugnis vetas me in huius ore quicquam ponere. Ore tenuis ferre. Gell. cap. 8. lib. 17. Siccine os mihi oblitum est? Plaut. Curc. sc. 4. a. 3. (aliàs sublitum est, vide Sublitio, & Oblino, supra.) Hisce in ore sementem faciam, pugnosque obferam. Idem Menach. sc. 7. a. 5. Acutis oculis, ore rubicundo. Idem Ps. sc. 7. a. 4. Os ducere exquisitis modis (de inepto gestu) Fabius Quintilian. Ore libero loqui, πρὸς ἑσπέραις. Salust. Inguirh. 131. Et L. Siffenna optumè & diligentissimè omnium, qui eas res dixere, persecutus historiam, parum mihi libero ore locutus videtur. Quandoque pro facie scriptores utuntur. Cic. in Catil. 4. Video P. C. In me omnium vestrum ora, atque oculos esse conversos. Idem pro Milon. Rumorem timemus, fabulam fictam, falsum perhorrescimus, ora omnium atque oculos intuemur. Et in Verr. Qui tam nefariis criminibus, tam multis testibus evictus, ita iudicem aspiceret, aut os suum populo Romano ostendere auderet. Virg. 1. Æneid.

Os humerósque deo similis.

Ovid. 13. Metam.

Pronaque quum spectent animantia cætera terram

Os homini sublime dedit, calumque cæteri

In ore atque oculis eius Leucas expugnata est. Velleius. Plaut. Men. sc. 7. a. 5. Nimirum bene ora commentavi, (i. pugnis,) quasi multa commentatione servorum faciem interpolavi ac finxi denuò. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Os denasabit tibi. GAL. Il vous ostera le nez. Nonnunquam etiam de brutis dicitur. Virg. 1. Æneid.

Ora citatorum dextra detorsit equorum.

Per os Elephanti brachium transmittentes. Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. Item edere mugitus & bovis ore queri (in Tauro æneo.) Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist. Neque solùm de facie dicitur, sed etiam ad alia transfertur. Idem 3. Georg.

Quam si quis ferro potuit rescindere summum

Ulceris os.

In hac autem significatione. Os producitur, quum Os ossis, corripitur: & habet omnes casus plurales præter genitivum Orium. Virg. lib. 8.

Componens manibusque manus, atque oribus ora.

Os pro sermone Plin. de viris illustribus, Mithridates rex Ponti, oriundus à septem Persis, magna vi animi & corporis, ut sex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Ore cælesti. Cic. Velleius, Et os cælestissimum. Blandique Propertius oris. Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist. Item, Ora pro ostiis.

Vorticibus densis Tribudis ora tenent, i. ostia.)

Idem 6. Fast.

Miscetur vasto multa per ora freto Ister.

Idem Eleg. 10. lib. 3. Pastor. Vno ore pro Vno consensu, Terent. in Phorm. — nam cæteri quidem hercle amici modò Vno ore auctores fuere, ut præcipitem hanc daret. Accipitur aliquando os pro impudentia, vel temeritate Cic. 6. Verrin. Os hominis, insignemque impudentiam cognoscite. Idem 2. orator. Quod tandem os est illius patroni qui ad causas sine ulla scientia iuris audent accedere? Præduri oris homines. Quintil. Et Liv. lib. 2. bell. Punic. Duri oris esse. Nonnunquam etiam pro præsentia & conspectu. Tacitus lib. 1. 9. In conspectum Iulianus ad L. Vitellium productus, verberibus frædatus, in ore eius iugulatur. Salust. in Inguirh. Incedunt per ora vestra magnificè. Ponitur etiam aliquando pro favore & benevolentia. Persius Satyr. 1.

An eris qui velle recuses

Os populi mernisse & cedro digna locutus?

Huius nominis derivata sunt Osculor, Ostium, Osculum, Ora, Omen, Orificium, & nonnulla alia, de quibus suis locis.

Orale, quod os tegit amictus, alij Fanon quod post Albam induitur. Gavant.

Oripuridus: ὀζόραμ. Gloss. cuius os putet.

ŪscŷLVMI, i. diminutivum, Parvum os. ἔσδμοι. GAL. Petite bouche, bouche. ITAL. Bocuccia. GERM. Ein meuln oder mundle. HISP. Boca pequeña. ANGL. A little mouth. Quod est contra Priscianum, qui vult osculum non tenere significatum primitivi. Ovid. lib. 1. Metam.

Videt igne micantes,

Sideribus similes oculos: videt oscula, qua non

Est vidiisse sacis.

Mart. lib. 11.

Ipsaque crudeles ederunt oscula morbi.

Ponitur etiam osculum pro Basio: quoniam basiendo os coarctamus, atque miuimus, & quasi ex ore osculum facimus ἔσφισσι νεσθικῆ. ὀ φιλημ. GAL. Un baiscy. ITAL. Bacio. GERM. Ein kuss. HISP. Beso. ANGL. A kisse. Cicero ad Atticum, Atque utinam continuò ad complexum meæ Tullia, & ad osculum Atticæ possem currere. Et manum prehendi, & osculum retuli tibi. (de salutatione.) Plaut. Amphitr. bis. Iam non placet illad principum de osculo. Ibidem osculi mulieribus oblatis cognatis mos, unde Plutarch. in Romul.

Et quasi discedens oscula summa dedi.

Ovid. Eleg. 13. lib. 1. Trist.

Et singultatis oscula mista sonis

Exceptit.

Idem Eleg. 5. lib. 3. Trist. Ita Aldus legit Singultatis, non singulantis, ut vulgò. Donatus ita distinguit hæc tria, Osculum, Basium, & Suavium: ut Osculum officij sit, ut quum è longinquo redeunt salutamus, atque osculamur: Basium pudicorum, ut patris in filium: Suavium voluptatis, à suavitate dictum. Quod tamen discrimen neque Catullus agnovit, neque alij Latinæ linguæ auctores locupletes. Perlus osculi & blanditiarum Suet. in Claud. cap. 26. Et, Oscula prohibita à Tiberio. Idem in Tiber. cap. 54.

Oscen,

Oscen, avis è cujus ore prælagium futurorum capiebant ab os, & cano.
 Oscillatio, vide Oscillo.
 Oscillum, i, diminutivum, à diminutivo Osculum, pro parvo ore, sicut à tantulo Tantillum. *οσμάλιον, οσμίον.* GAL. *Petite boucheite.* ITA. *Boc-cina.* GERM. *Ein kleines meule.* HISP. *Boca pequeña.* ANG. *A little mouth.* Columell. lib. 2. cap. 19. Reliquum quod superest seminis, in tabulatum quo fumus pervenit, optimè reponas: quoniam si humor invasit, vermes gignit, qui simulatque oscillas lupinorum ederunt, reliqua pars enasci non potest. Oscilla item sigilla sunt, & parvæ im-gunculæ quæ arte fictili fingebantur, & venales proponebantur, qui-bus homines pro se, atque suis, Diti patri & Saturno piacula faciebant, ut inquit Macrobius lib. 1. cap. 5. *ὀσκαλίπια.* Oscillum, *ὀσώγα,* vulgò *brunloire, searpolette* Aurellia (quibus pendit, i. oscillare) pen-silis ex arbore per funes connexæve ramos agitatio, quasque suspen-diculum. Festus; Oscillum Santra dici ait, quod oscillent, i. inclinent, præcipitæque in os ferantur. Oscillantes, ait Cornificius, ab eo quod os celare sint soliti personis propter verecundiam, qui eo genere lusus utebantur. Ejus jactationis causa ab ipso proditur, Vide Oscillo. Germanicus Arati interpret. Quo factum ut Atheniensibus, qui die-bus festis institutis aras constituerunt (lege *λορῆς*) ideo quia illam pendentem aspexerunt, quod est apud Græcos *ὀσκαλίπια*: ex quo factum ut soli oscillo jactarentur homines. Tertull. *L. d. Pallio*, In oscillum penduli impetus armatum. Idem lib. *de anima*, Initium enim omnia commentatus animum, & universitatis oscillum de illius axe suspen-dens. Virg. 2. *Georg.*
 Ea jactatio Oscillatio dicebatur; vide Oscillo.

Oscillo as, Oscillorum ludum exerceo, oscilla moveo, vel in altum pro-jicio. Dicta autem sunt oscilla, teste Festo, quod os celant, id est, in-clinent, præcipitiæque in os ferantur. Oscillantes ait Cornificius ab eo dictos, quod os celare soliti sunt propter verecundiam, qui eo lusus genere utebantur. Causa autem ejus jactationis proditur. Latinus rex, quod prælio quod ei adversus Mezentium Ceritum regem fuit, nusquam apparuerit, iudicatusque sit Iupiter Latialis factus esse. Ita-que per sex eos dies feriatos liberos servosque requirere eum non solum in terris, verumetiam qua cælum videretur posse adiri per oscillationem, velut imaginem quandam vitæ humanæ, in qua altis-sima ad inimum, interdum infima ad summum efferuntur, atque ideo memoriam quoque redintegrari initio acceptæ vitæ per motus eu-narum lactisque alimentum, quia per eos dies oscillis moveantur, & lactata portione utantur. Hæc ille. Servius putat esse compositum ab Os, & cilleo, les: quod in hoc ludi genere cillerentur, id est, moveren-tur ora. Nam Cilleo e. moveo est. Plaut. in *Amphitr.* Næ illi ædepol, si merito meo referte studeant gratias, aliquem hominem allegent, qui mihi advenienti os oscillet probè, id est, os moveat, probè ipsum pugnis percutiendo.

Osculor, aris, Osculum do. *ὄσκαλον, φιλήω.* GAL. *Baiser.* ITA. *Ba-ciare.* GERM. *Rüssen/ein Kuss oder schmun geben.* HISP. *Besar.* ANG. *To kisse.* Cicero. *Appio Pucchio* lib. 3. Complexus igitur sum cogitatione te absentem, epistolam verò osculatus. Filium mater osculata est, Idem pro *Murana* Amplecti, in manibus habere, fovere: osculari ali-quem, idem *Lenuto*, li. 1. Eam se vidisse cum alieno osculari. Plaut. *Milit.* sc. 2. a. 2. (bis) Osculando ego ulciscar potissimum. Idem *Asin.* sc. 2. a. 5. Nauteam bibere malim, si necessum sit, quam uxorem oscu-lari. *Ibidem* Amandone exorariet te vis, an osculando? *Ibid.* sc. 3. a. 3. Nisi si est, osculando impudicior. Idem *Curcul.* sc. 1. a. 1. Vidit eos os-culantes. Idem *Milit.* sc. 2. a. 2. bis. Osculandi manum mos. Plutarch. in *Caton.* *Uticen.* & Seneca. *Epistol.* 119. Item Sueton. in *Tib.* cap. 72. & in *Calig.* cap. 56.

Osculatio, nis, verbale. *ὄσκαλίπια, φιλήματα.* GAL. *Baisement.* ITA. *Baciamento.* GERM. *Rüssen.* HISP. *Besamiento.* ANG. *A kissing.* Cic. pro *Cal.* Non flagrantia oculorum, non libertate sermonis, sed etiam complexu, osculatione, &c. Catul. ad *Invent.*
 Num si densior aridis aristis
 Sit nostra seges osculationis.

Os, ossis, contractum ex veteri *Ossum*; quod vide. Significat solidamen-tum illud corporis quod nervis alligavit natura. *ὄστυ ἕρσεν, ὀσσω.* GAL. *Vn os.* ITA. *Ossa.* GERM. *Ein Bein.* HISP. *Hueso.* ANG. *A bone.* Cic. 2. *de nat. deor.* Quid dicam de ossibus, quæ subjecta corpori mira-biles commissuras habent, & ad stabilitatem aptas, & ad altus motum & ad omnem corporis actionem. Virg. 5. *Æneid.*
 Ex quo reliquias, divinique ossa parentis
 Condidimus terræ, mæstâ, que sacra vimus aræ.
 Idem, 1. *Georg.*
 Grandiæque effossis mirabitur ossa sepulchris.
 Ovid. *Epistol.* 5. Concutit ossa metus. Venire ad ossa cœnæ. Mart. *Epi.* 45 l. 5. Osse fini dedolabo. Plaut. *Men.* sc. 2. a. 5. (i. osse tenuis.) Ossa in piscibus. Vide *Exossare.* Ossa è vulneribus lecta. Quint. Ossa vivis le-gunt medici. Seneca. c. 22. *de consol. ad Mart.* Vixque ossa tegit macies. Ovid. *Eleg.* 3. li. 3. *Trist.* Membra, ossa comminuant, Plaut. *Men.* sc. 2. a. 5.
 Nasus molliter ossa cubent,
 Ovid. *Eleg.* 3. li. 3. *Trist.*
 Et mensas, ossaque nuda videt.
 idem 1. *Fast.* Ossa atque pellis sum, misera macritudine. Plaut. *Capt.* sc. 2. a. 1.
 Fessaque jactari corporis ossa dolent,
 Ovid. *Eleg.* 3. li. 4. *Trist.* Ossa atque pellis totus est, ita cura macer. Plaut. *Aul.* sc. 3. a. 2. Ossa hebetia, i. minus solida, debilia atque infir-miora, ut gingivarum. Cels. lib. 6. c. 15. Ossa etiam vocantur Lam-pilli illi qui in prunis, daetylis, cerasis, similibusque fructibus medium tenent locum. Sueton. in *Claud.* cap. 9. Quoties post cibum obdormif-teret, (quod ei ferè accidebat) olearum, ac palmularum ossibus inces-sebatur. Ab os fit compositum *Exos*, quod ossibus caret, ossiculum, *ὄσκαλον.* Vide suo loco.

Ossum, ossi, antiquo more dicebatur pro Os, ossis. Ter. in *Eunuch.* Viden' Ossum & cibus quid faciebat alienus? Ita enim Petrus Bembus ex li-bro manuscripto legit, quum malè in aliis *orum* legeretur. Confir-mat hanc lectionem Gell. lib. 33. Calvarizque ejus, inquit, ipsum os-
 Calapini Pars II.

sum purgaverunt inauraveruntque. Sosp. lib. 1.
 Ossiculum, i, diminutivum, ab Os ossis. *ὄσκαλον.* GAL. *Osselet, petit os.* ITAL. *Offerio.* GERM. *Ein beinlein.* HISP. *Hueso pequeño.* ANG. *A little bone.* Gel. lib. 6. cap. 1. Ratio subtilior, & utilitas ipsa operis po-stulavit, ut tenuissimis minutissimisque ossiculis caput compingeret. Plaut. lib. 11. cap. 37. Omnium cerebri medio insunt ossicula parva.
 Ossicula, im, adverbium, significat minutatim. *ὄσκαλίπια.* GAL. *Par le menu, d'os en os.* ITA. *Minutamente.* GERM. *Strecksichtig.* HISP. *Hueso à hueso.* ANG. *From bone to bone, by little and little.* Cæcilin *Fallacia*, Ossiculatim Parmenonem de via liccat legam.

Ossicus, a, um, quod ex ossibus est. *ὄσκαλον, ὀσώγος.* GAL. *D'os.* ITAL. *D'osso.* GERM. *Beinin.* HISP. *Cosa de materia de hueso.* ANG. *Of bones.* Vide Plinius lib. 36. cap. 18. Scribit inveniri lapid. s. ossicos. Colum. lib. 5. cap. 11. Deinde cuneum tenuem, ferream, vel osseum, inter cor-ticem & materiam ad minus digitos tres, sed consideratè demittit, Ovid. in *Ibin.*
 Insequar & vultus ossea forma tuos.
 Genitalia ossea. Plin. lib. 11. cap. 49. Lupis osseus Idem lib. 36. c. 18.
 Osseum lignum, Idem lib. 13. cap. 4. Manus ossea Mauri, Iuven. *Satyr.* 5.

Ossifragus, adject. unde ossifraga, Genus aquilæ ab ossibus frangendis. *ὄσκαλον.* Vide Plin. lib. 10. c. 3. & lib. 30. c. 7.

Ossilegium ij. Ossium collectio. *ὄσκαλίπια.*

Ossilegus, Ossium collector. *ὄσκαλον, ὀσώγος.*

Ossuaria, appellatur locus in quo defunctorum ossa reponuntur. *ὄσκαλο-χώρα.* GAL. *Charnier, lieu où on met les os des morts.* ITAL. *Licoge dove se repongono l'ossi dei morti.* GERM. *Beinheufstätt.* HISP. *Lugar donde están huesos de los muertos.* ANG. *A shrine or like thing where bone are kept, à charnell house.* Vlpian. in l. 2. *de sepulch. viol.* Celsus scribit statuari sic esse monumenti, ut ossuariam.

Oslonis, genus herbe flores faciens purpureum. Colum.
 Narcissusque coma & hiantis sava leonis
 Ora feri.

Oscæ, ὄσκα. Oppidum est Hispaniæ Tarraconensis, in tractu Ilgeretur; Autor Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Oscedo, vide Oscito.

Oscella, ὄσκαλα. Lepontiorum oppidum in Alpibus Cottis, autore Ptol. lib. 3. cap. 1.

Oschium, ὄσκαλον. Latini scrotum dicunt, id est, testium receptaculum. Nam Celsus, ubi de morbis tractat, qui in naturalibus circa testicu-los oriri solent, Sinus (inquit) qui conspiciuntur à nobis, ὄσκαλον à Græcis dicitur, nostri scrotum vocant.

Osci, ὄσκα. Italiæ populi qui tractum maritimum Campaniæ tenuerunt, ab otis fœditate ita dicti. Vide Obscena verba dicta (ut quibusdam placet) quasi Obscena.

Oscus, a, um, adject. Cic. *Mario* lib. 7. Non enim te pitro Græcos, aut Oscos ludos desiderasse: præsertim quum Oscis ludos vel in Senatu nostro spectare possis Horat. 1. *Serm. Satyr.* 5. Mellis clarum genus, Osci, Tellus Oscea Propert. lib. 4. *Eleg.* 2.

Oscillum, Oscillo, vide Osculum in Os. oris.

Oscen, is, vel Oscinis ab oie & canendo. Avis est, teste Varrone, auspi-cium ore faciens, *ὄσκαλον, ὀσώγος.* Horat. lib. 3. *Curm.*
 Oscinem corvum prece suscito Solis ab Ortu.
 Plin. lib. 10. cap. 19. Omnes aves quæ canunt, oscines dici existimat, di-tinguitque oscinem ab alite cantu: & contra, alitem ab oscine magni-tudine. Nunc, inquit, de secundo ordine dicamus, qui in duas dividi-tur species, oscines & alites, illarum generi cantus oris, his magnitu-do differentiam dedit.

Oscinum, Augurium avium, *ὄσκαλον.* Cic. 2. *de legib.* Fulgura atque osci-na pianto.

Oseito, as, ex Os, & cito, propriè significat Os commoveo, & os to-tum aperio, ut fit præ somno, aut tædio. *ὄσκαλον, ὀσώγος.* GAL. *Baiser.* ITA. *Baciare.* GERM. *Scynen/odee geuven.* HISP. *Bocexar.* ANG. *To gape and yawn.* Quod cum toto corpore fit, pandiculari vocatur, *ὄσκαλον, ὀσώγος.* Gell. lib. 4. c. 20. Et in juræ stans clarè nimis & sonore oscitavit. Lucr. lib. 3.
 Oscitat exemplo tetigit quum limina villa.
 Inter lib. os oscitare. Senec. c. 9. *de tranquill.* Item, Illi qui marcent & oscitant. Idem cap. 2. *de tranquill.* Admone istum ne tam improbè osci-tet. (de eo qui in faciem inspuerat.) Senec. c. 13. *de consol. ad Helviam.*
 Pro aperire est usus translatè Plin. 16. c. 24. Sed omnium folia quo-tidie ad solem oscitant, &c.

Oscitans, particip. quod aliquando in nomen migrat, significatque otio-sum & negligentem. *ὄσκαλον, ὀσώγος.* GAL. *Baiser.* ITA. *Baciare.* GERM. *Scynen/odee geuven.* HISP. *Bocexar.* ANG. *To gape and yawn.* Cic. 1. *de nat. deor.* Quæ Epicurus oscitans hallucinatus est. Idem 2. *de Orator.* Et istam oscitantem & dormientem sapientiam Scævolarum, & ceterorum beatorum otio concedamus. Ille oscitans & hallucinanti similis. Gell. cap. 17. lib. 7.

Oscitatio, verbale. Oscitandi actus. *ὄσκαλον, ὀσώγος.* GAL. *Baiserement.* ITA. *Baciamento.* GERM. *Das geynen odee geuven.* HISP. *Bocexamiento.* ANG. *A gaping or yawning.* Plin. lib. 7. cap. 6. Oscitatio quidem in enixu lethalis est. Cels. 1. 2. c. 2. Si frequentes oscitationes si genua fatigata. Aliquando ta-men pro otio & animi securitate accipitur, quæ *ὄσκαλον, ὀσώγος.* à Græcis di-citur. Oscitationes alicujus, pro libellis oscitanter ab aliquo scita-ptis. Statius 4. *Sylv.*
 Sed Bruti senis oscitationes,
 De capsâ miseri libellionis
 Emptum plus minus asse Caiano
 Donas.

Oscitor, deponens, Autor ad Heren. Quum etiam majores calamitates impendere videantur, sedetis & oscitamini Plaut. *Menach.* sc. 2. a. 5. Vt pandiculans oscitatur.

Oscitans, Negligenter, securè. *ὄσκαλον, ὀσώγος.* GAL. *Negligement.* ITAL. & HISP. *Negligentemente.* GERM. *Schlâfferich, stiederlich.* ANG. *Slouch-fullio,*

fullie, carelestie. Cic. de clar. Orat. Tam solute egisset, tam leviter, tam oscitantem & oscitabundem.

Oscedo, inis. Vitium sapientis oscitandi ὀσκήσειν, τὸ χαρμῶδες GAL. Baillie-ment. ITAL. Sbadigliamento. GERM. Gesucht / das laster das einer statts muß gewoet haben. HISP. Bocexo. ANGL. A gaping andy auning often. Gell. lib. 4. cap. 20. Deliberatum de nota eius, qui ad Censores, ab amico advocatus est. & in iure stans, clare nimis & sonore oscitavit, atque inibi propere ut plecteretur fuit, tanquam illud indicium vagi animi foret, & hallucinantis, & fluxæ atque apertæ securitatis. Sed quum ille deierasset, invicissimum sese, & repugnantem oscitatione victum, tenerique eo vitio quod oscedo appellatur, tum notæ iam destinatæ exemptus est. Serenus.

Hinc oscedo fugit, lingua quoque vulnera cedunt.

Oscus. Festus Oscum exponit Sacrum, ut leges sacratæ oscæ: item opiscum, obsecrum. Addit Oscos antea Opiscos dictos. Scaliger autem castigat hic veterum supinitatem: & legit, leges oscira, id est, adscitæ veteri idiomate, nempe Oscira, pro Obsecra, interlita b.

OSI, adverb. optandi. Persius.

O si sub rastro crepet, argenti mihi seris dextro Hercule.

Reliqua vide in dictione O.

Ostia, Ostel, insula maris Livonici, & urbs eiusdem nominis in eâ.

Ostiris, Ostiris, vel Ostiridis, ὄσιρις. Fuit Iovis filius, ex Niobe Phoronei filia, successitque Phoroneo in regnum Argivorum. Postea tamen Egialeum fratrem præfecit regno Achææ, & ad Ægyptios transfretavit gloria cupiditate. Quos quum subegisset, Isidem (quæ & Io vocabatur.) Inachi primi regis Argivorum filiam duxit uxorem. Vbi, quum ille literas, Ostiris varias artes Ægyptios docuisset, uterque divinos honores meruerunt. Tandem à Styphone Ægyptio, vel (ut Servius ait) à Typhone fratre clam occisus, ab Iside diu quaesitus est. Tandem apud phialam iuxta Syenem laceratus repertus est, curavitque eum Isis sepeliendum in Abato insula eius paludis, quæ Memphi proxima est: quam etiam Stygem, id est, mærorem appellavit: nec nisi sacerdotes, certis diebus, eosque mitratos eò accedere voluit. Sed quum apparuisset Ægyptiis deinde bos quidam, Ostirim putarunt, adoraveruntque ut Deum, & vocaverunt Apim, id est, bovem, eorum lingua. Deinde dictus est Seraphis. Ἔστι γοιτὸν ἡ Ἄgyptος ὑνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. Tibull. lib. 1. Eleg.

Te canit atque suum pubes miratur Ostirim
Barbara memphitem plangere docta bouem.

Martial. lib. 9. non illam mille carastæ vincebant, nec quæ turba Serapin amat. De Ostiride sic habet Eusebius lib. 1. de præpar. Evang. Diodorum Siculum inducens: Ægyptios ferunt primos omnium motum, ordinemque cœlestium corporum admiratos, Solem & Lunam deos putasse, ac Solem quidem Ostirim, Lunam Isim nuncupasse, à proprietate quadam inditis ipsis nominibus. Nam si quis ad Latinam linguam verba transferat, multioculus Ostiris dici potest, neque id abs re. Radius enim suis quasi multos rebus immittit oculos, quibus omnia perspicit, ut etiam Poëta dicit, Sol qui terrarum flammis opera omnia lustras. Quamvis nonnulli Græcorum poëta Dionysium esse Ostirim consingant. Isim verò, priscam Latine dicere possumus: Lunæ hoc nomine indito, quoniam sempiterna, priscæque sit. Cui idcirco cornua depingunt, vel quia quum minor est, cornuta videatur: vel quod bos ei apud Ægyptios sit dedicata. Ferunt Ostirim Ægyptios insitionem docuisse & aratum, vnique usum primum reperisse, aliâque nonnulla quæ latè prosequitur Tibull. lib. 1. Eleg. Ostiris item herba est ramulos ferens nigros, tenues, lentos, & in iis folia nigra ceu lini, semênque in ramulis nigrum initio, deinde colore mutato rubescens. Verba sunt Plinij lib. 27. c. 21. Vulgus Herbariorum Lunariam vocat. Ἔστιν κραιὸν / ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. Tibull. lib. 1. Eleg.

Ostirites, ὄσιριτις, ab Ægyptiis dicitur herba quam cynocephalam, hoc est, canis caput vocant, quod canino capiti sit similis. Tradunt si quis eam totam eruat, statim mori. Plin. lib. 3. c. 2. Vide ea quæ supra tradidimus in dictione Cynocephalia.

Ostisimij, populi sunt Galliæ Lugdunensis ad Ligerim amnem. Plin. lib. 4. c. 18. Cæsar Ostisimos vocat.

Osmylus, ὀσμύλη & ὀσμύλη, polypi genus, à gravi odore (ὀσμὴ) nomen habet.

Osnabrugæ, sive Osnabrugum, Osenbrag, V. E. Germaniæ, sub A. Coloniensi.

Ospratura, vocabulum fictum ex Græco ὄσπρατα, quod varias fruges minutas & legumina significat, ut auctor est Helychius. Acad. l. vitim. §. 2. D. de mun. & honor. Elemporia & Ospratura apud Alexandinos patrimonij manus existimatur, id est, minutarum frugum publicè coëmendarum cura.

Ostiquidatès, populi sunt Galliæ Aquitanicæ, apud Plin. lib. 4. c. 61.

Ostia, ὄστια, mons in finibus Thessaliæ, Centaurorum stabulum, quem Seneca dicit olim Olympo fuisse coniunctum, Herculis autem opera fuisse abscissum ab ea parte ubi per Tempe fuit Peneus fluvius. Lucan. lib. 1.

Quantus pinifera Boreas quum Thracius Ossa
Rupibus incubuit.

Ostæus, a, um, ὄστια, denominativum. Lucan. lib. 6. Thessaliam qua parte diem brumalibus oris Atollit Titan, rupes ostæa coëret.

Ostera, Ostery, provincia seu Comitatus Hiberniæ, unâ cum Comitatu Ormondiz & Comitatu Palatino Tiperureæ.

Osticetania, Regio Hispaniæ Bæticæ vicina: cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Ostiraga, genus aquilæ. Quidam distinguunt Ostiragum & Ostiragam. tu vide.

Ostillo. Apud Plaut. in Amph. sc. 1. a. 1. pro os occillet putantque legi posse ostillet. Sed occillo putant rectius.

Ostionoba, ὄστιονόβα, Lusitanæ civitas non procul ab Anæ fluvij ostiis, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 5.

Ostium, vide Os, ossis. Ostium, pro Os, rectè dici negat Palæmon,

Ostacus, ὄστακος, idem quod astacus: piscis.

Ostatus in ll. ver. Ostatus de via, i. e. latus, & beliso, pro obstatus, quod veter. obstitus, id vide.

OSTENDO, is, i, sum & tum, ex O & tendo, sicut sit in Oscito, & Oscillo. ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. GAL. Monstrer. ITAL. Dimostrare. GERM. Zeigen. HISP. Mostrar. ANGL. To shew, to open as one doth his wares. Os enim pro facie sæpe ponitur, quæ pro toto corpore, & non solum hominis, sed etiam cuiuslibet rei specie sumitur, ut Donatus in illud Terent. in Eunuch. O faciem pulchram. Faciem, inquit, modò non partem corporis dicit, sed totam speciem qua apparet & cernitur. Itaque ostendo significat demonstrò, quia ostendo est os, hoc est, speciem, seu faciem rei monstro. Ter. in Eunuch. Iamne ostendisti signa nutrici? Cic. pro Cecin. Sic ut & vivus multis ipse rebus ostendit, & in morte sua testamento declaravit. Terent. in Adolph. Te plura in hac re peccare ostendam; Ovid. 13. Metam.

Et ostendit signum fatale Minerva.

Dij nobis animum ostenderunt suum. Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. (i. i. ram.) Age, ostende huc manus, de fure. Idem Amph. sc. 3. a. 4. & alibi sæpius. Tu tua oratione animum ostendisti tuum. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Hoc facto se ostendit. (i. demonstravit qualis sit. ibid. sc. 1. a. 5.)

Ostendit quod iam profuerat aurum.

Ovid. 13. Metamorph. Ostendite perlugam. Vellet ostendere ipsum, idem. Si datur hodie mastigiam apprehendere, ostendam quid sit herum fallere minis. Plautus Amphib. Ostendunt se novissimè. Cæli. lib. 1. bell. civil. Dare pacem, non tantum ostendere Liv. lib. 7. a. 4. Qui se prætori in hortis ostenderat, nec erat productus. Quintilian. Ostendere se vitum, Terent. in Eunuch. Nunc te Parmeno ostende qui vit fies: ostendere se optimè, est optimè se gerere. Cicero ad Quint. frat. coll. se optimè ostendunt. De his primum partibus ostendum est, deinde, &c. id est, hæ partes primum declarandæ sunt. Autor ad Horen.

Ostentationales milites, Lampridius in Alexandro.

Ostentus, a, um, participium, Demonstratus. ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. GAL. Monstre. ITAL. Dimostrato. GERM. Gezeigt. HISP. Mostrado. ANGL. Shewed. Pacuvius. In ipso tempore ostentum senem, id est, demonstratum. Cato de re rust. c. 6. Ager oleo conferendo, qui in ventum Favonium spectabit, & Soli ostentus erit: alius bonus nullus erit. Varro lib. 2. de re rust. c. 25. Qui locus optimus vino sit, & ostentus Soli ammineum feri oportere. Dicitur & Ostensus, per l. ut Cædes ostensa Syllæ, Lucan. lib. 2.

Ostentus, us, nomen, Irifiso dicitur ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. GAL. Derision, quæd on monstre quelqu'un au doigt. ITAL. Scorno & disprezzo. GERM. Ein Finger zeigt / derschpottung. HISP. Estarnecimiento. ANGL. A mocking and shewing by putting out the finger. Salust. in Jugurth. Sed quoniam eò natus sum, ut Jugurthæ scelerum ostentui essem. Tacitus lib. 1. Corpora extra vallum abiecta ostentui. Diomed. lib. 1. Et in orat. Lepidi. Quia secundæ res mixtæ sunt vitis ostentui, apud Salust. Sed illie legend. ostentui Tacit. l. 19. mittere aliquem ostentui, Salust. Jugurth. Illa deditiois signa ostentui esse credere. Ostentus, ostensio, propositio, sed eam capitis pœnam fanciendæ fidei gratiâ horrificam autoritatis ostentui, novisque terroribus metuemdam reddiderunt.

Ostento, as, frequentativum ab ostendo, Sæpe ostendo. ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. GAL. Monstre souvent. ITAL. Dimostrare spesso. GERM. Viel vnd oft zeit gen. HISP. Monstrar à menudo. ANGL. To shew often. Plaut. in Aul. sc. 4. a. 1. Altera manu fert lapidem, panem ostentat altera. Ostentare ætatis honorem. Cæli. lib. 3. de bell. civil. Quid autem est aurum & purpuram amatoti quod suum esse nolit, ostentariet? Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1.

Desino Tydiden verbisque & murmure nobis
Ostentare meum.

Ovid. 13. Metam. Ostentare alicui periculum capitis, est minari mortem. Cicero pro Cluent. Ostentare iugulum pro capite alterius est exponere se periculo vitæ pro altero, idem ad Att. l. 1. Aliquando ostento ponitur pro iacto, gloriæ, efficio. ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. GAL. Monstre par vaine gloire. ITAL. Vantarsi. GERM. Spies glen / omb rühms willen zeigen. HISP. Mostrare algo con vana gloria. ANGL. To vante or bragge fort glorio. Terent. in Eunuch. Neque pugnas narrat, neque cicatrices suas ostentat.

Ostentatus, a, um, particip. ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. Ter. Eunuch. an ego occasionem Mihi ostentatam tam brevem, tam optatam, tam insperatam, Amitterem? Cicero pro Rosc. Com. promissa liberalitate alicuius, & ostentata pecunia.

Ostentator, iactator. ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. GAL. Vanteur. ITAL. Vantatore. GERM. Ein spiegler / der omb rühms willen. erwas herfür thut / ond zeigt. HISP. Vano, glorioso. ANGL. Abragger, a vanter. Liv. 1. ab Urbe. Ostentator factorum. Plaut. in Curcul. sc. 1. a. 4. In medio propter canalem, ibi ostentatores mei. Et Gell. cap. 1. lib. 4.

Ostentatrix, quæ se ostentat ac venditat. ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. Apuleius in Apologia. Quàm improba iuvenum circumspexit, quàm immodica sui ostentatrix.

Ostentarium, ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. liber prodigiorum, portentorum & signorum interpres. Macrobius Saturn. lib. 3. c. 7. Et super hoc libri Tarquinij transcriptus ex ostentario Tusco.

Ostentatio, iactantia, iactatio. ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. GAL. Vanterie. ITAL. Vantamento. GERM. Fürhin spiegelung / pracht / zeigung omb rühms willen. HISP. Vana gloria. ANGL. Bragging, vaning. Cicero 4. de fin. Gloriosa ostentatio in constituendo summo bono. Idem pro Rabirio, Quod genus tandem est illud ostentationis gloriæ? Cæli. 1. bell. civil. Ostentatio sui.

Ostentum, i, ab ostendo, dicitur res aliqua inusitata quæ futurum aliquid ostendit, portentum, prodigium, monstrum quanquam inter hæc non nihil inter sit. ὄστανειν hiraáh ἡνδερὸν ἡ γέστατ εἰνὸς Ὀσσην. GAL. Monstre qui avient contre le cours naturel, chose prodigieuse. ITAL. Mostro, prodigio. GERM. Ein wunderzeichen / vunder sichte / erwas das sich wider der natur lauff erzeigt. HISP. Milagro que significa algũ mal, mostro. ANGL. A monster, a thing against the common course of nature. Monstrum quod contra naturam sit,

fit, ut quum nascitur aliquid membrum alterius generis, quod & promonstrum quandoque dicitur, quasi porro aliquid monstrans, sive monens. Portentum, teste Festo, quod licet naturale sit, raro tamen se ostendit, & futurum aliquid cum temporis intervallo denuntiat. Prodigium, quod etsi naturaliter sit, ac sæpè evenit, semper tamen aliquid præfagit mali: ita dictum quasi potè agendum. Confunduntur tamen hæc, & pro eodem significato accipiuntur, omniâque ab eo quod futurum aliquid ostendunt, dicta sunt. Labeo, referente Vlpiano in l. ostentum, ff. de verborum signif. definit ostentum esse contra naturam cuiuscumque rei genitum, factumque. Duo autem sunt genera ostentorum. Vnum, quoties quid contra naturam nascitur: alterum, quum quid prodigiosum videtur. Suet. in Cas. Constanti ostentum tale factum est: Quidam eximia magnitudine & forma in proximo sedens, repente apparuit arundine canens. Recipiuntur etiam ostenta in bonam partem, Suet. in Vespasiano. Iampridem sibi per hæc ostenta conceptam in spem imperij venit. Idem in Tiber. c. 19. Prælia constantius inibat, quoties lucubrante se decideret lumen & extingueretur, ostento (ut ipse aiebat) sibi, & majoribus suis expectissimo. lib. 16. c. 32. Factum hoc pop. Rom. Quiritibus ostentum Cimbricis bellis, Nuceria in loco Iunonis, ulmo postquam etiam acumen amputatum erat, quoniam in aram ipsam procumbebat, restituta sponte, ita ut protinus floreret: a quo deinde tempore majestas Populi Romani resurrexit, quæ antea vastata cladibus fuerat.

ostentiferum, ferens ostenta. *τεπειωδης.*
ostentiosus, a, um, quod ostentum facit, ut à Prodigium, Prodigiousus, *τεπειωδης.*

Osteocollum, herba naturalis Hip.
osteodes, *ωστεωδης.* Insulae sunt Siciliae adjacentes ab ea parte qua Africam spectat Auctor Plin. lib. 3. c. 8.

Ostfalus, Ostfali & Vestphali, populi Saxoniae.
ostia, *ωστια* & Stephano: *ωστια* πει Straboni, urbs in ostiis Tyberinis sita, ab Anco Martio condita (ut inquit Liv. lib. 1. ab Urbe) in ipso maris fluminisque confinio, ut totius mundi opes illò, veluti maritimo urbis hospitio, reciperentur. Ab hoc Ostienses. *ωστιαται* & *ωστιαυσι*, dicti.

ostiensis porta Romæ dicitur ea quæ Ostiam versùs ducit, *ωστιαυση* πύλη. Ea nunc sancti Pauli porta appellatur.

Ostigo, inis, fæm. gen. aliàs mentigo. Videtur in agnis & hædis id ferme malum esse, quod in hominibus mentagram appellant. Colum. lib. 7. c. 5. Est etiam mentigo, quam pastores ostiginem vocant, mortifera lactentibus.

Ostium, ij, Ianua, fores. *ἄστυ* *schahar.* *ἄστυ* GAL. *Huis*, *entrée.* ITA. *Vscio*, *porta.* GER. *Ein thür.* HISP. *La puerta donde entramos y salimos.* ANG. *A door or gate.* Ab ostiando quidam deducunt, quod ingredi volentibus obster. Quidam ab Os, oris, quod sit id per quod ingredimur vel domum, vel quemcumque alium locum. Alij à Græco *ὄστυ*, quod est repellere. Vnde ratio exigit ut sine aspiratione scribatur, licet nonnulli deductis ab eo nominibus aspirant. Terent. in Eunuch. Tu abi, atque ostium oblera intus, ego dum hinc transcurro ad forum. Non crepuit ostium non velum elevatum. Senec. epistol. 81. Nihil est quæ transire hoc possit, nisi recto ostio. Iur. Mil. sc. 3. a. 2. Oportet me hoc observare ostium. Ibidem. Propterea monstrare ubi ostium Ienonis ædium, idem Pseud. sc. 1. a. 4. Ostium pullabo ibid. sc. 2. a. 2. Evocate ante ostium, idem Menach. sc. 2. a. 4. Abi intus, & occlude ostium, idem Mostell. sc. 1. a. 2. Est autem ostium notæ significationis. Ostiorum latera. Antes vocamus à quibus antepagmenta, valvarum ornamenta Cicer. 1. de Orator. Vt illud Nasticæ, qui quum ad poetam Ennium venisset, eique ab ostio quærenti ancilla dixisset domi non esse, &c. Idem 5. Tusc. Solane beata vita quælo relinquatur extra ostium limenque carceris. Ostium Acherontis, i. Orci janua, manium postis, Manalis lapis, ut supra adnotatum, *χαλαραριου*, ubi fœda & gravia halitu retro spiracula. Apud Cic. 1. Tuscul. Inde in vicinia nostra Averni lacus, unde animæ excitantur obscura umbra, aperto ostio. Alti Acherontis falso, (alij falso) sanguine mortuorum imagines. Plaut. Acheruntis ostium in nostro est agro. Dicitur & Ianua Orci. Lucret.

Ianua nec puteus Orci regionibus illis creditur.

Vide Manalis.

Ostia, orum Fluviorum exitus, per quos in mare exonerantur. *ὄστια* & *ποταμῶν.* GAL. *Les bouches d'une riviere, ou leurs entrées en la mer.* ITA. *Le bocche dei fiumi.* GER. *Die aufsgang der wasserflüss in das meer.* HISP. *Los puertos donde el rio sale en la mar.* ANG. *The places en where floods thunneth into the sea.* Virg. 1. Æneid. Italiam contra, Tiberinâque longè Ostia, Nominativus ejus singularis est ostium, quo utitur Cic. 2. Philip. & pro lege Manilia, ut jam diximus, & non uno in loco Plinius. Malè nonnulli putaverunt in hac significatione carere singulari numero. Virg. 1. Æneid.

Aur portum tenet, aut pleno subit ostia velo.

Ovid. Eleg. 9. lib. 1.

Vasti sacet ostia ponti.

Ostiolum, i, dimin. *ὄστια*, *ἄστυ*. GAL. *Huisset, ou petit huis* ITA. *Vsciolâ*, *porticella.* GER. *Ein thürlein.* HISP. *Puerta pequeña.* ANG. *A little door or gate.* Plin. lib. 19. cap. 8. Aded ut ostiola olitoria ex his factitari cœperint. Col. lib. 8. c. 14. Quas singulas satis est habere quoquo versus pedes ternos & aditus singulis firmis ostioliis munitos.

Ostiatius, ij, Ostij custos, janitor. *ἄστυ* *schohér.* *ἄστυ* GAL. *Portier, huissier.* ITA. *Portinaio.* GER. *Ein thürhürer.* HISP. *Portero.* ANGL. *A porter, a door keeper.* Cujus fœmininum est Ostiaria. Plin. lib. 12. cap. 14. Præter hos & custodes, satellitèscque, & ostiarii, ministri populantur. Varro 1. de re rust. cap. 13. Eumque scire qui introeat, aut exeat noctu, quidve ferat, præsertim si ostiarius est nemo.

Ostiatim, adverbium, Per singula ostia. *ἄστυ* *ἄστυ* GAL. *D'huis en huis, par le menu.* ITA. *A porta à porta.* GER. *Don einer thür zur andern / Don haufe zu haufe.* HISP. *De puerta en puerta.* ANG. *Frome door to door.* Quinilianus, Nec sectanda singula, & velut ostiatim pulsanda. Cic. 6. Verr. Ostiatim pro nominativum sive singularim, translatae usus pavit: Illic, inquit, nolite expectare, dum ego hoc crimen agam ostia-

Calpini Pars II.

tim, &c. Idem 6. Verrina. Qui præteriens, seclitica paulisper deposita, non per præstigias, sed palam per potestatem, uno imperio ostiatim totum oppidum compilarit. Ostiatim quætere exempla Senec. c. 15. de consola ad Mart.

Ostius, primus parricida Romæ: & quando, Plutarch. in Romulo. Vide infra à in Parricida.

Ostracias, sive Ostracites, pen. prod. *ὄστρακίτης.* Gemma est testacea, cujus duæ ponantur species à Plin. lib. ult. cap. 10. altera similis achatae, nisi quod achates politura pinguescit: altera tam dura ut aliæ gemmæ fragmentis ejus scalpantur. Nomen accepit hæc gemma ab ostræi similitudine. Est etiam Ostracites lapidis genus testæ similitudinem habens, cujus usus est pro pumice ad lævigandam cutem. Plin. lib. 36. cap. 19.

Ostracina, Suffragia Atheniensium dicebantur, quod ea in sigulinis scribi solebant, *ὄστρακίνας ψήφους*, ut latius ostendemus in dictione sequenti.

Ostracinda, Iulus genus, quo ducta linea dispartitos in partes pteros dipescit, mox projecto pileo (olim id fiebat ostraco) pars, quæ supinum pronumve ejus calum divinaret, alteram in fugam insequitur, deprehensus (alium nominabant) confidet, repetitque cantionem; quæ sonat, *ἄστυ* oder *voll*, quod est, cavumque an plenum: velut olim is divinandum occinebat, Nox, an dies *ὄστρακίνας* Polluci Hadr. Iun. in Non.

Ostracismus, *ὄστρακισμός.* Relegationis genus. Nam civitates olim quæ populari statu tegebantur, eos qui excellere videbantur, vel propter divitias, vel propter amicos, aliâque potentiam, extra civitatem relegare solebant ad tempus, sicut docet Arist. lib. 3. Politic. non ad criminis improbitatem castigandam, sed ad potentiam moderandam. Erat autem definitum ostracismi tempus apud Athenienses annorum decem. Dicitur ostracismus *ὄστρακισμός* ἢ *ὄστρακίνας*, hoc est, à testulis in quibus suffragia scribi solebant. Solebat autem ostracismus peragihoc modo: Testulæ viritum in consilio dabantur, in quibus quisque nomen illius perscribebat, quem ut se cedere voluisset: Magistratus verò qui huic negotio præerant, universos simul calculos recensebant: qui nisi sex millium numerum excessissent, nil confectum esse judicabatur. Qui verò hoc suffragiorum numero damnatus erat, cum ad decennium in certum locum relegabant ubi bos æneus erat magnitudine visenda. Vnde factum est, ut qui illic exulabant, bovem servare dicebantur. Hoc ostracismo Themistocles, Cimon, & Aristides multati fuerunt. De Aristide legimus: quum juxta eum quidam rusticus illiteratus sederet, ipsi Aristidi testam dedisse, ut nomen suum scriberet, Admiratus id Aristides, interrogavit, nunquid ipsum cognosceret. Minimè, inquit, sed quia ceteri ita sentiunt, ego quoque ita censo eum esse damnandum. Hoc Latini testulatum exilium vocant.

Ostracium, ij, Latine testa, Græcè *ὄστρακίον.* Vnde testaceum pavimentum, vulgo nunc Ostracum vocant. Ponitur quandoque pro onyche. Plin. lib. 32. c. 10. Invenio apud quosdam ostracium vocari quod aliqui onychem vocant.

Ostrea, *ω*, vel *ostreum*, i. *ἄστυ*, GAL. *Huître ou autre poisson à escaille.* ITA. *Ostrica.* GER. *Ästerley Meerschisch oder Meerschenecken die in harten vnd rauchen schallen oder muschelen tigen.* HISP. *La ostia de la mar.* ANG. *An oyster.* Generale nomen est ad omnes eos pisces qui asperam, scabramque testam habent: qui autem lævem & planam habent testam, proprie conchæ dicuntur. Quamquam generaliter ostrea quoque Conchæ dicuntur: sicut & ea quæ ex uno tantum latere testam habent, altero scopulis, aut lapidibus, alterive materix adhaerentes. Nā testæ ipsæ duriores, proprie conchæ dicuntur, quales sunt cochlearum. Seneca, Quid ostreum sapiat, quid nullus, optimè nostis Horat. lib. 1. Sermon. Ostrea callebat primo deprendere morsu. Juvenal. Satyr. 6.

Grandia qua mediis jam noctibus ostrea mordet.

Ostrea Taentina optima. Gell. c. 16. l. 7. Et Lucina. Sen. Epi. 79. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist. Dicta ostrea à Græco: nam sicut nos à testa testudinem vocamus, sive hoc sit animal quod veluti testa testum est, sive id genus ædificij quod ex testa est compositum, vel ad testitudinis similitudinem est factum: sic Græci *ὄστρα* ἢ *ὄστρακίον*, id est, ostrea à testis nominaverunt. Dicuntur etiam ostreae fæmino genere. Gell. lib. 20. c. 9. Ostreae, senescente Luna, inuberes, macrae, teues, exsuccæ sunt, crescente Luna pinguescunt. Spondylus, dicitur callosum illud rotundum albicans, quod intus habet in medio, à similitudine spondyli, quod nos verticulum dicimus. Nam reliqua caro circumspersa, lacinia dicitur. Vide Plin. lib. 32. cap. 6.

Ostrearius, a, um, adjectivum, quod ad ostrea pertinet. *ἄστυ* GAL. *Appartenant à huîtres.* ITA. *Pertinente à ostriche.* GER. *Das zit solchen Meerschnecken gehdrt* HISP. *Perteneciente à ostias.* ANGL. *Belonging to oysters.* ut, Ostrearius panis. Plin. lib. 18. c. 11. Panis ipsius genera prosequi supervacaneum videtur, aliàs ab opsoniis appellati, ut ostrearij. Ostrearius autem panis est, quo veteres cum ostreis vesci solebant.

Ostrearia, arum, ubi ostreae vivunt, & capiuntur. *ἄστυ* *ὄστρακίον.* GAL. *Le lieu où se nourrissent huîtres, ou autres poissons à escaille.* ITA. *Luogo doue pongon ostriche.* GER. *Derter in welchen die Meerschnecken sind vnd auch gefangen werden.* HISP. *El bivar d'ostero de ostias.* ANGL. *Places where oysters are sold and taken.* Plin. lib. 9. cap. 51. Nupet compectum in ostreariis, humorem his fortificum lactis modo effluere.

Ostreatus, a, um, Durus, asper. *ἄστυ* *κασθή.* *ὄστρακίον.* GAL. *Dur, aspre.* ITA. *Aspro.* HISP. *Duro, aspero.* GER. *Hert / rauch / als die schalen der Meerschnecken.* ANGL. *Hard, rough.* Plaut. in Pœn. Itaque jam quasi ostreatum tergum ulceribus gelito Propter amorem velletum.

Ostreosus, ostreosior, abundans ostreis. Terent. *Maturus in exemplo Priapei carminis*, ex Catullo ut indocti putant.

Nam te præcipue in suis urbibus colis ora Hellepontica, ceteris ostreosior oris.

Ostifer, a, um, adject. quod ostreum producit. *ἄστυ* GAL. *Qui porte*

porte huiusmodi. Ita. Cbe produce ostriche. GERM. Das oyl Purp' chnecken hat oder bringt. HISP. Que trahes, d' cria ostias. ANG. That bearest or bringeth oysters. Virg. 1. Georg.

Pontus & ostriferi sancti testantur Abydi.

Ostrigillator, reprehensor dictus a strigilibus vehementer stringentibus. Turn.

Ostrinus, a, um, quod ostro est tinctum, vel quod ostri colorem habet. Ἰσθριν argaman. ὄστρον. GAL. De couleur de pourpre ou escarlate. ITA. Scarlato, di color purpurino. GER. Das purpur farb ist. HISP. Cosa de color de purpura, d' grana. ANG. Of the colour of purple. Ostrinæ vestes, dicuntur purpuræ, & subrubæ, teste Nonio. Turpill. Interea inspexit virginem gestantem in capite ricalam, indutâ ostrinam. ὄστρον ἰσθριν. Varro in Eumened. Aurora ostrinum hic induta supparum.

Ostrum, i. Ἰσθριν argaman. ὄστρον. GAL. Pourpre, ou escarlate. ITAL. Porpora, escarlato. GERM. Dos schweiss oder blut der Meer schnecken so die purpur farb gibt. HISP. La purpura, d' grana. ANG. Scarlette in graine. Propriè sanies illa dicitur, & liquor qui ex murice, seu conchylio eximitur ad pretiosarum lanarum insecturam, unde pro ipso colore muriceo ponitur, Conchylium enim, murex, & ostreum in eadem significatione sumuntur. Virg. 4. Aeneid.

Tyriôque ardebat murice lana.

Idem 2. Georg.

Ut gemma bibat, & Sarrano dormiat ostro.

Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Hic, qui Sidonio fulget sublimis in ostro.

Juvenal.

Horum ego non fugiam conchyliâ?

id est, vestimenta murice infecta. De ostri natura tradiderunt scriptores non habere in omnibus locis quibus nascitur unius generis colorem, sed Solis cursu naturaliter temperari. Itaque quod legitur in Ponto & Gallia (quia hæc regiones sunt proximæ ad Septentrionem & Occidentem) invenitur lividum. Quod autem legitur ad Æquinoctialem exortum, in violaceo colore. Et maioribus quidem conchyliis detracta concha succum eximunt, minoræ traperis frangunt, ita demum rorem eum succientes. Ostri autem appellationem accepit quod Græci ὄστρον nomine etiam murices, seu conchyliâ comprehendunt. Plin. lib. 9. c. 36. & 37. videtur distinctas habere species, muricem, purpuram, & conchyliam. Similiter Nonius ostrinum colorem distinguit à murice, quod Ostrinus color sit subrubeus, Murex purpureus. Sed hæc (ut jam dixi) à scriptoribus confunduntur.

Ostryâ, vel Ostrys, vocatur arbor quæ solitaria nascitur circa saxa aquosa similis fraxino, cornice ramis, & folio pyri, paulò tamen longioribus crassioribusque, ac rugosis incisuris, materia dura atque firma: qua in domum illata difficile partus fieri, mortisque miseræ veterum superstitio existimavit Plin. lib. 13. c. 21.

Ostus, vel potius Hostus à veteribus appellabatur quod ex uno facto olei purum purgatamque relinquitur. Factum verò dicebant quod uno tempore conficerent, quem alij centum sexaginta modiorum, alij centum viginti faciebant. Vide Catonem de re rustica cap. 6. Varro nem lib. 1. c. 24. apud quos legitur hostus Per aspirationem.

Ostus, vide Ostio, is.

Oracilius Marci Marcelli frater. Plutarchus in Marcell.

O T

Otacula, ὠτῶνες. in Gloss. exponitur auricularius, qui scilicet auribus aliorum sermones sublegit & defert.

Otalgia, ὠτῶν γῆρα, aurium dolor, ὠτῶν ἀλγος.

Otenchytes, ὠτῶν ἰσθριν, instrumentum, quo aliquid in aures infunditur.

Otanes, ὠτῶν, Persa nobilis, unus ex his qui cum Dario in Magos conjurarunt. Vide Ianius apud Herod. lib. 3.

Othonia, sive Ottonia, Odensee. V. E. Daniz. sub A. Lundenfi.

Othonnè, ὄθωνη, herba, quæ in Syria nascitur, similis cruce, perforatis crebri foliis, flore cœci; quare quidam anemonem vocaverunt, Plin. lib. 27. cap. 12. Dioscoridi othonne prorsus fuit incognita, ut qui hoc nomine ab aliis herbam, ab aliis succum, à quibusdam etiam lapidem accipi tradiderit, neque in re tam controversa quid ipse sentiret explicare ausus sit.

Otryadès, ὄτρυάδης, nomen Lacedæmonij viri, qui cum controversia nata esset inter Lacedæmonios & Argivos de agro Tyreate, placuissetque ut ea lis trecentorum utrinque prælio decideretur, solus ex Spartiatis superfuit, duobusque, qui ex hostibus reliquis erant, in fugam versis, patriaque parta victoria, ne solus ex sociis in patriam rediret, sibi manus intulit. Auctores Valer. lib. 3. c. 2. Plut. in Paral. & Ovid. in Fastis.

Othrysius, adject ut Hebrus Otrysius, in Claudiano.

Othrys, ὄθρυς, Thessaliæ mons est, non procul ab OËta Centaurosum olim sedes. Luc. lib. 5.

Solstitiale caput nemorosus submovet Othrys.

Otisa, piscis est marinus, ex genere ostrearum. Plin. lib. 3. c. ult.

Otis, ὄτις, avis est minor bubone, & major noctua aures plumeas habens eminentes, unde & nomen accepit. Vide Plin. lib. 10. c. 23. Sunt qui Latine Afionem vocent.

Otium, vide Ocium.

Otreus, ὄτρεός, & Mydon, fratres fuerunt Hecubæ & filij Cissei, & patruales Polymnestoris, ut annotavit Porphyrius in 3. Iliad.

Otus, ὄτῳ, & Ephialtes, filij Neptuni fuerunt ex Iphimideâ Aloe uxore, quos poëta fabulantur nono ætatis anno in novem jugerum altitudinem excrevisse, quo corporis robore fretos, etiam diis bellum movere: montesque montibus imponentes, cælum ipsum oppugnare ausos, donec Apollinis telis confixi, temeritatis suæ pœnas dedere. vide Homer. lib. 11. Odyss.

O V

Ovâlis, Ovans. Ovatio, Ovatus, nomen. Ovatus participium, vide OVO, AV: Overum, Oviedo, Academia, & V. E. Hispaniæ, ab omni jurisdictione Archiepiscopali exempta.

Ovis, is, pecus balans, à Græco, οἰς, interposita u, propter hiatum. Pecus lanigera, Lanicem, vocat Pacuvius. Ἰσθριν ἰσον. GALL. Brebis, ITA. Pecora. GERM. Ein schaaf. HISP. Queja. ANGL. Sheep. Plaut. Pseud.

se. 1. a. 1. Ut malis lupos apud oves linquere. Cicer. 2. de natura deorum, Ovium villis confectis, atque contextis homines vestiuntur. Ovem masculino genere legi admonent Festus & Nonius. Varro rerum humanarum lib. 27. Ut etiam putantibus, qui oves duos, non duas dicunt. Homerum sequuti, qui ait, μὴ δῖος τι. Idem M. Terentio quando citatus neque respondit, neque exciratus est, cum ego unum ovem multam dico: excusatus alij legunt, Gell. lib. 11. c. 1. autor est, in multis dicendis hoc semper observatum fuisse, ut Ovem vitili genere appellarent, alioqui multam justam non videri. Vitatum tamen magis est in fæminino genere. Plaut. Asin. se. 1. a. 3. Opilio qui pascit alienas oves & habet aliquam peculiarem. (metaphor. de amantibus.) Idem Capt. se. 1. a. 4. Lanij concinnant liberis orbas oves.

Ovîcula, dimin. Significat parvam ovem, ὀβόα κῆν.

Ovicula, cognomen Fabij Maximi, & cur. Plutarch. in Fabio.)

Ovinus, a, um, quod ex ove est. ὀβόατις. De brebis ou mouton. ITA. Pecorico. GERM. Schäffin. HISP. Cosa de oveja. ANG. Of sheepe. ut Pellicis ovina. Cauda ovina Seien.

Aut tu sume pilam, qua caudis haret ovinis.

Ovillus, a, um, Ovinus. ὀβόατις. Plin. lib. 9. Quin & ovillo fimo uti, quoniam aliud herbesceret. Varro l. 1. c. 38. Stercus caprinum, ovillum & asinum.

Ovile, is, locus in quo oves morari solent, sive in quem oves sese recipiunt. Ἰσθριν michlâ. κλίστριον. GAL. Bergerie estable à brebis. ITA. Ovile stalla de pecore. GERM. Ein schaaffstal. HISP. Aprisco do se acogen las ovejas. ANG. A fold of sheepe coie. Ovid. Eleg. 5. lib. 1. Trist.

Inestoditum capiat ovile lupus.

Livius 6. bell. Pun. Datum secreto in ovili cum his colloquendi tempus. Ovid. 13. Metam.

— tepidis in ovilibus agni.

Idem 3. de Arte.

Dixerit è multis aliquis, Quid virus in angues

Adjicis & rabidis tradis ovile lupis?

Ovîaria, a, Ovium grex. Ἰσθριν ἰσον. ποιμνὴ, ὀβόατις ἡ γῆρα. GAL. Bergerie, troupeau de brebis. ITA. Greggia. GER. Ein schaaffschar. HISP. Manada de ovejas. ANG. A flock of sheepe. Varr. in prologo 2. libri de re rust. Quod eo facilius faciam, quod & ipse pecuarias habui grandes, in Apulia oviaris, & Reatino equarias.

Ovîarius, a, um, possessivum ab ove derivatum, ad oves pertinens. Ἰσθριν ἰσον. GAL. De brebis. ITAL. Pecorino. GERM. Des schaaffs. HISP. Cosa de oveja. ANG. Of sheepe. Varro lib. 7. c. 6. Et quoniam de ovario satis dictum est, ad caprinum pecus nunc revertat.

Ovispex, ovium inspector. Gl. Inid. Vet. Vocab. Ovispex, qui, vel quæ viscera ovium inspiciat.

Ovo, as, verbum defectivum. Lætor, & lætitiâ vociferando, seu canendo præ me fero, & ostento. Ἰσθριν herâh. δῶζα. GAL. S'èjoir. ITAL. Alegrarsi. GER. Sich heftig frewen / Don freuden singen / auffspringen / jauchzen / &c. HISP. Alegrarse. ANG. To rejoyce with noise or voice in a multitude. Livius lib. 2. ab Urbe, Romani ovantes ac gratulantes Horatium accipiunt, eò majori cum gaudio, quod propius metum res fuerat, & Ovare item dicebantur Imperatores quibus re bene gesta non triumphus, sed species triumphi decerta erat, quæ dicebatur Ovatio, Idem Liv. lib. 1. ab Urbe, Duplicique victoria ovantem Romulum, &c.

Ovâns, particip. esse videtur à verbo OVO, quod raro apud probatos auctores invenies: quum Ovans nusquam nõ occurrat. Ἰσθριν merâb. ἰσθῶζα. GAL. Triumphant. ITAL. Triumphante. GER. Freuend / won freuden jauchzend. HISP. Que se alegra, d' triompha. ANGL. Rejoycing. Cic. 2. de Oratore. Ascendit ovans in Capitolium M. Aquilius. Vilius est pro lætabundo. Virg. 4. Aeneid.

Quid tum? sola fuga nautas comitabor ovantes.

Vbi Servius, Ovantes, lætantes, abusivè. Nam propriè Ovatio est minor triumphus, qui enim ovationem meretur, & uno equo utitur, & à Plebeis, vel ab Equitibus Romanis deducitur ad Capitolium, & de ovibus sacrificat: unde & Ovatio dicta est, de quo infra. Qui autem Triumphat, albis equis utitur quatuor, & Senatu præeunte in Capitolio tauros sacrificat. Ioan. Passeratius: Ovantes, inquit, quamvis olim pedibus ingrederentur, Tiberius tamen primus & ovans, & curru ingressus est urbem. Suet. in Tiber. c. 9.

Ovatio, nis, prima brevi, actus ovantis. Ovatio quid, & unde, & quomodo à triumpho differat, Plutarch. in Marcello. teste Servio, dicebatur minor triumphus, quum belli duces rebus quidem prosperè gestis, non tamen ita magnis, ut justo triumpho dignæ essent ex Senatusconsulto pedites, vel (ut aliis placet) equo vecti urbem ingrediebantur, myrticam coronam (quam ob id ovalem vocabant) in capite gestantes, universo autem Senatu subsequente. Ἰσθριν ἰσον. ὀβόατις. ANGL. A rejoycing. Ovandi autem, & non triumphandi, teste Gel. lib. 5. causæ erant, quum antè bella non ritè erant indicta, neque cum justo hoste gesta: qualia erant ea quæ adversus piratas, & servos fugitivos, aliquando suscepta leguntur, aut quoties deditione repente facta, victoria citra pulverem (quod dici solet) hoc est, citra magnam sanguinis effusionem contingerat. Ob quam etiam causam Ovalem coronam ex myrto (quæ arbor Veneri est sacra) conficiebant, quod incruentas hujusmodi victorias, Veneras potius iudicarent, quàm Martias. Vnde autem tractum sit ovandi vocabulum, inter Grammaticos non satis convenit. At Servij quidem quæ esset sententia supra ostendimus. Alij ovationem dictam putant, quasi Obavationem, ab interjectione lætantis, Ohe, deducto etymo. Nonnulli etiam à voce eorum qui ovantem comitabant, Ovo verbum deductum putant. Illi enim oo geminatum, lætabundi solent acclamare. Vnde interposita v consonante, Ovo credunt deduci. Est etiam Ovatio prima longa à nomine ovum, significans tempus quo gallinæ patiuntur. Ἰσθριν ἰσον. dictum ea forma qua Venatio, Mellatio, Bullatio. Plin. lib. 19. c. 3. Certa Luna capiendum censent, tanquam congruere ovationem etiam serpentium humani sit arbitrij.

Ovâus, us, nomen pro ovatione. Ἰσθριν ἰσον. ὀβόατις. Valer. Flac. 6. Arg. — hinc barbarici glomerantur ovatus.

Ovâlis, quod ad Ovationem pertinet, ut Ovalis corona, quæ myrtea erat

erat inquit Gell. l. 5. c. 6. qua donabantur Imperatores qui ovantes urbem introibant, neque iusti triumphum honorem meriti videbantur. Id autem contingebat quoties bellum legitime indictum non erat, neque cum iusto, aut magnopere formidando hoste gestum, utpote victis servis, aut piratis: aut quoties facta repente deditione, incruenta victoria contigerat.

Ovizirij, Vistri dicti, dignitas Turcica L. g. b. OYVM, ab ooy interposita u, euphoniae causa. ὄβρις Gal. Vn. xusf. Ita. Ovo. GER. Ein ey. HISP. Huevo. ANG. Anegge. Martial. lib. 23.

Candida si croceos circumfluit unda vitellos, Hesperius scombri temperet ora liquor. Vitellus, vel luteum ovi, dicitur illud quod in ovo crocei coloris est: Albumen autem, vel Album ovi, liquor ille candidus, qui vitellum circumdat. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Quosque fretum pisces, ovaque piscis habent. Liv. lib. 1. 4. 3. O ovum ovo tam simile non est: proverbij hyperbole de rebus indiscretæ similitudinis dici solita. Cic. 4. Acad. Videtur, ut in proverbio sit ovorum inter se similitudo? O ovò prognatus eodem, proverbium de illis dici potest, quorum ingenium, morisque ita conveniunt, ut iisdem parentibus nati videri possint. Vide Erasmi Adagia. Ovi luteum, divisis dictionibus, vocamus vitellum in ovo. λακίδιον. Cæterum Ova primò quidem avium dicuntur, deinde etiam piscium, & serpentium, per similitudinem.

Ovatus, a, um, quod est in similitudinem ovi factum. ὄβρις Gal. Qui est de la forme & figure d'un œuf. Ita. Ovato, facto in forma d'ovo. GER. Das ein gestalt des Ey hatt. HISP. Cosa hecha en figura de huevo. ANG. Madelike an egge. Plin. lib. 25. cap. 21. Aliis turbinatio pyri, aliis ovata species, cœu malorum aliquibus. Ovatum marmor. Quod diversi coloris maculis variegatū est, ovi speciem referentibus Plin. l. 5. c. 1. Neronis principatu inventum, maculas quæ non essent in crustis inferendo, unitatem variare, ut ovatus esset Numidicus, ut purpura distingueretur Sinnadicus. Aliquando etiam id quod ovo illitum est: unde ovatum aurum, ovo auratum: quoniam ovi albo antea illito, æra ac marmora auti & argenti bracteis inlegebantur. Persius. Satyr. 2.

Hinc illud subit, auro sacras quidam ovato Perducis facies. Nec verò hoc quenquam movete debet, quòd Ovatum hinc primam corripiat, quæ producitur in dictione ovum, siquidem non semper derivata primitivorum quantitate observant.

Ovis, quæ fert ova: ut, Ovifera gallina, ὄβρις.

O X.

Oxalis, ὄξυς, GAL. Oseille, surselle. Ita. Acetosia. GERM. Saurampffer. HISP. Azederilla, ramazo. ANG. Sorrell. Lapathi genus, sativo proximum, foliis aquosis, colore betæ candidæ, radice minima. Plin. lib. 20. c. 21. Vulgò Acetosam vocant.

Oxalme, ὄξυς, acida muria, ὄξυς ἀλμη.

Oxiaz; naves. Gell. cap. 25. lib. 20.

Oxis vide Oxys.

Oxobata, vide Oxobapta.

Oxobapta, rubro tineta.

Oxoma Orofio, Vxama Plinio, Oxama Ptolemæo, vulgò Ofma, V. E. Hispaniæ, ante Maurorum incursiones, & nunc sub A. Toletano.

Oxomia, Oxford, urbs & Academia Angliæ, in provincia Cantuariensi.

Oxos, ὄξυς, neutri generis, Acetum. Apud Suidam purpura est, quæ apud Phœnices tingebatur pretiosissima. Hinc Oxobapta in l. 1. C. quæ res alienari non poss. Quo in loco nonnulli corrigunt dibapta, veram lectionem pervertentes. Alciatus.

Oxy, ὄξυς, acidum, quod absque caliditate linguam mordeat, ὄξυς εἶς ὁ acutus, acidus.

Oxya, ὄξυς, apud Theophrast. arbor abieti similis.

Oxys, oxydis, pro vase aceti. ὄξυς.

Oxus, amnis in lacu Oxia, ut inquit Ptolem. sive Oxo, ut Solinus.

Oxyacanthès, ὄξυς ἀκανθὰς, spina est parvis foliis aculeatis per extremitates, ferens baccas rotundas, foliis ipsis arenosa lanugine obductis.

Oxybaphum, Acetabulum, Latine dicitur. Hermolaus.

Oxycedròs, ὄξυς κεδρὸς, species cedri, ramosa, & nobis infesta Plin. l. 13. c. 5.

Oxyeratum, ὄξυς κερῶτος, posca, est acetum aqua mixtum.

Oxygala neut. gen. ὄξυς γαλά, Lactis in acorem redacti pars coactior, quod à sero separatum, origano, cæpe, mentha, coriandro, thymo, & cunila condiri solet. Plin. lib. 20. c. 9. Fit & ex caprino lacte butyrum: sed hyme calefacto lacte, ætate expresso tantum crebro jactatu in longis vasis angusto foramine spiritum accipientibus sub ipso ore, alias præligato. Additur paululum aquæ ut acescat. Quod est maximè coactum in summo fluitat: id exemptum addito sale, oxygala appellant. Reliqua decoquunt in ollis: ibi quod supernat, butyrum est. oleosum natura. Vide plura de hoc apud Columel. lib. 12. c. 8.

Oxygarum, ὄξυς γαρῶν, Garum aceto sum hoc est, liquaminis genus ex minoribus pisciculis confici solitum, cui acoris conciliandi gratia nonnihil aceti solet admisceri. Solet autem hoc in principio mensæ apponi quemadmodum & lactuca. Martial. lib. 5.

Deposui solens adfertur protinus ingens Inter lactucas oxygarumque, liber.

Oxyglyce, vel oxyglycy, ὄξυς γλυκῆς, vel ὄξυς γλυκῶν, potus, qui paratur dulcibus favis maceratis atque decoctis.

Oxylapathum, ὄξυς λαπάθου. ANG. Ditch docke. Prima lapathi species, apud Dioscoridem, palustribus in locis nascens, à foliorum acumine nomen habens, Plin. lib. 20. c. 21. Est & alterum genus, ferè oxylapathon vocant, sativo idem similis, & acutiora habet folia & rubriora, nonnisi palustribus nascens. Officinæ Lapathium acutum nominant.

Oxymèli, ὄξυς μέλι, acetum mullum, dicitur genus potionis, quod ex mellis libris decem, aceti veteris heminis quinque, salis marini pondo. tymbræ quadrante, aquæ marinæ sextantis quinque pariter decoctis fieri solebat. Vide Plin. lib. 14. c. 17.

Oxymidium ὄξυς μῖδον, ut docet Budæus ex Quintilian. est sententia expetico petita, hoc est, ita acutè & affectatè enuntiata, ut fatua videatur: ut apud Virg. 7. Æneid. Num capti potuerè capi?

Calepini Pars II.

Oxymirsinè, ὄξυς μύρτις, frutex est quem acutam myrtum appellamus. Folia habet myrto similia, sed acutiora & rigidiora: producit baccas rufas add cerasorum similitudinem. Plin. l. 26. c. 11. & Dioscorid. lib. 4. c. 147.

Oxyngium, vox Latina, à Græcis corrupta. Gloss. ὄξυς ἄρβινα, unguem, unguina, intellige arvinæ.

Oxynitron, ὄξυς νίτρον, emplastrum quoddam ruptorium: tanquam acutum nitrum.

Oxyporus, a, um, ὄξυς πορῶς, ὄξυς, est acutè atque celeriter penetrans, ὄξυς πείρων.

Oxyporum, ὄξυς πορῶν, Moreti quoddam genus, teste Colum. lib. 12. c. 17. ex caseo, sesamo, nucibus, & herbis constans aceto piperato conditis. Idem & oxygarum appellatur, quòd quoties usus exigeret, aceto & garo dilueretur. Plin. lib. 20. c. 22. Fœniculum condimentis propè omnibus inseritur, oxyporis etiam aptissimè. Sunt & sua medicis oxypora: sunt enim remedia præsentanea & celeriter juvantia, à celeritate dicta penetrandi. Idem lib. 14. c. 8. Iuniperus miscetur antidotis oxyporis.

Oxyporium, ὄξυς πόριον, medicamentum quod ob tenuitatem partium faciliè in venas transit.

Oxyporopolæ, ὄξυς πορῶν πόλις, qui cibos vendunt aceto conditos. Plin. lib. 20. c. 7. In eos usus & oxyporopolæ servant, addito dulci acrimen tum aceti temperantes. Vbi nunc sic legitur, Stomachos dissolutos utilissimè adjuvant, uti ne eo esu abluantur, & oxyporopolæ asperitatem dulci ad intrinsectum aceti temperantes.

Oxyrhodinum, ὄξυς ῥόδιον, medicamentum liquidum, constans ex aceto, & aqua rosacea, quod capitibus eorum solet adhiberi, qui phreaticide laborant.

Oxys, vide Oxy.

Oxysaccharum, ὄξυς σάκχαρον, potionis genus ex saccharo & aceto. Saccharum autem mel dicitur in arundinibus collectum gummi modo candidum ac fragile, quod decoctum, & in pyramidis figuram formatum ex Canariis insulis ad nos defertur. Sed de hoc suo loco.

Oxyrinchus, ὄξυς ῥίγχος, piscis est Nilo peculiaris, à rostri acumine nomen habens, quem tota Ægyptus pro Deo colit. Autor Strab. lib. 17. Capitur in mari rubro. Item in Caspio, teste Eliano lib. 12. cap. 33. 34. 35. Itè civitas Ægypti dicta ab oxyrincho pisce qui ibi templum habuit, Cæterum Ægyptij omnes Oxyrinchum piscem colunt. Nam quædam animalia sunt quæ Ægyptij universi colunt, quemadmodum ex terrestribus tria, bovem, canem, selem: ex volatilibus duo, accipitrem, atque ibin: ex aquatilibus duo, lepidotum piscem, & oxyrinchum. Ex Strab. lib. 17.

Oxysethenos, ὄξυς σέτις, acutus juncus, qui & marinus dicitur. Plin. lib. 21. cap. 18.

Oxytonus, a, um, ὄξυς τῶν, ὄξυς, in acutum tensus.

O Z.

Ozæna, ὄξυς αἷμα, piscis ex polyporum genere, caput habens gravissimi odoris. Plin. lib. 9. c. 30. Polyporum generis ozæna, dicta à gravi capitis odore, ob hoc maximè murænis eam consecrantibus. Est item Ozæna, narium morbus, effluxione atrium humorum plures crustas intra nares gignente quæ gravissimum expirant odorem, cui malo vix ullo remedio potest succurri. Idem Plin. lib. 25. c. 21. Narium ozænas emendat aristolochia cum cypero.

Ozænitis, ὄξυς αἷνις, herba est ex genere nardi, ad Gangem Indiæ fluvium nascens, odore vitus referens, unde & nomen accepit. Autor Plinius lib. 12. cap. 12.

Ozæ, ὄξυς, oris graveolentia dicitur, à verbo Græco ὄξω, quod est oleo, Gell. lib. 3. cap. 11. Itaque ei remissioni credendum est, quæ etiam immoratur, & jactationem fætorèmq; quendam oris (quem ὄξω Græci vocant) minuit.

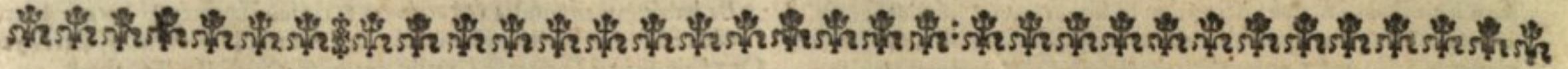
Ozimum, ab ὄξω, redoleo, genus edulij redolentis ex intestinis confecti Persius Satyræ 4. Quam bene discincto cantaverit ozyma vernæ. Quo tamen in loco nonnulli ocima maluit legere. Vide Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 24. Item regia herba, sive basilica, aut basilicum, à Liguribus vocata, fragrantissimi & vehementissimi odoris, unde nomen accepit: nempe à verbo ὄξω, quod est redoleo.

Ozola, ὄξυς ὄλα, populi ex Locris, Ætoliz oram incolentes ad sinum Cissæum, quorum oppida enumerantur à Ptolemæo, Molyciæ, Naupactus, Antyrhium & Evanthia. Vide Strab. lib. 2. c. 9.

Ozimum, vide Ocyimum.

NOTE ANTIQVORVM.

- O. A. C. O. N. T. I. Ob Augusti Cæsaris obitum nos timor invasit; O. A. Q. omnes aliquos.
- O. B. obriacum, orbem, obiter. O. B. C. S. ob cives servatos.
- O. B. M. E. ob mèrita ejus. O. B. M. P. E. C. ob mèrita pietatis, & concordiz.
- O. M. B. O. omnia bona.
- O. D. M. opera domus munus.
- O. E. R. ob eam rem.
- O. B. F. oportebit bonâ fide. O. F. F. Officium.
- O. H. S. S. Ossa hinc sita sunt.
- O. M. optimus maximus. O. M. omnia. O. M. A. omnia. O. M. I. S. omnibus. O. N. V. F. omnibus vivis fecit.
- O. N. omnino. O. N. A. omnia. O. N. T. I. M. P. ornamentum imperiale.
- O. O. oportuit omnia, omnes. O. O. T. S. ornamentis omnibus testus.
- O. P. Optimo, opiter, oportere. O. P. E. T. S. P. optimo & sancto patrono. O. P. F. optimè principali fecit. O. P. P. oppidum. O. P. P. R. I. N. optimo principi. O. P. T. P. optimo principi.
- O. R. ornato, ordo. O. R. B. P. A. R. orbatu parentes. O. R. M. ordo militum. O. R. N. I. M. P. ornatus imperialis.
- O. S. omnes. O. S. C. omnes conciliant.
- O. T. F. N. ostium fenestraz.
- O. V. D. omni virtuti dedito. O. V. F. optimo viventi fecit. omnibus vivis fecit.

P

LITTERA muta est, nec aspirationem post se admittit, nisi in dictionibus Græcis, ut Phaeton convertitur quandoque in transerendis dictionibus Gr. p in b: ut quod apud Græcos πύ- apud nos buxus scribitur, Pythius, Burrhus, B. cum P. consentit unde Pythiam nostri quod Græci Byrthiam; Byrthum, Pyrthum; Ba- latium, Palatium. Terentius Scatur. de Orthographia. Interdum p exile pro ph aspirato poni solet, ut quod à Græcis ποινικός cum ph aspi- rata scribitur, à nostris Puniceus transfertur: sic πορφύρεον, Purpureum dicimus. Quin & contra ubi illi p exile ponunt. Latini sæpissimè aspi- ratam ponunt, quod illi ὑψιπέδον, nos Hypsiphyle, scribere solemus.

P A

Pa, pro parte, & po, pro populo positum est in Siliari carmine. Fest. Hæc est apocope, ut cum δὲ pro ὁμα, κρι pro κριθῆ dicitur.

Paaneach Egyptia vox. I harao imposuit Iosepho hoc nomen.

Pabo, vehiculum unius rotæ. Gloss. Isid. Philox. Pabo pavo. nempe B. & V. interdum commiscetur sequiore sæculo.

PABŪLUM, i, quo pascitur, à pascio, tanquam ab apao, propriè pecudum, & aliorum brutorum cibus herbaceus, fœnicus, paleaceus, vel stia- mentitius est. בליל מירעה mir'eh. ציפף, יומ, חיל. GAL. Pasturesfourrage. ITAL. Pasco, pascolo. GER. Futer. HISP. El pasto de bestias sin grano. ANG. Forage, fodder or meat for beasts. Cæsar. 1. bell. Gall. Ipse quum pabuli copia esse inciperet, ad exercitum venit. Idem de bell. civ. 1. Multum frumenti ex omni provincia comporta- batur, magna copia pabuli suppetebat. Et eod libro, Magnum in timo- rem Afranius, Petreiusque perveniunt, ne omni frumento pabuloque intercluderentur. Virg. 1. Æneid.

priusquam

Pabula gustassent Troia, Xanthumque bibissent,

Idem 12. Æneid.

Pervolas, & pennis alta atria lustrat hirundo,

Pabula parva legens, nidisque loquacibus ascas.

Nec frugem segotes prabent, nec pabula terra.

Tibull. 1. 4. Quum mox Iunx ad stabulum se recipiat à pabulo Plaut. Milit. sc. 3. a. 2. (de meretric.) ¶ Translatè etiam dicitur studij, amoris & animi pabulum. Cicer in Carone, Si verò (inquit) habet senectus ali- quod tanquam pabulum studij & doctrinæ, nihil est otiosa senectu- te jucundius. Lucr. lib. 4. Nam si abest quod ames, præstò simulacra ta- men sunt illius, & nomen dulce observatur ad aureis: Sed fugitate decet simulacra, & pabula amoris abstertere sibi, atque aliò conver- tere mentem. Enitescit velut pabulo lætior facundia. Fab. Quintil. Cic. 4. Academ. Est enim animorum, ingeniorumque naturale quod- dam quasi pabulum consideratio, contemplatioque. Idem de Arusp. resp. Quid enim hunc prosequor pecudem ac beluam pabulo inimico- rum meorum & glande corruptum. Ovid. 8. Metam.

dederatque gravi nova pabula morbo.

Pabulamentum, ποινικός Græca. Vulcan. putat legendum paludamen- tum.

Pabularis, quod ad pabulum pertinet, seu quod pro pabulo datur. βου- μάριος. GAL. Qu'on donne aux bestes, appartenant à pasture. ITAL. Cio ch' appartiene à pasto. GERM. Zu den futer dienstlich. HISP. Cosa perteneciente à tal pasto. ANG. Pertaining to forage fodder, or to meat of beasts. Col. lib. 11. cap. 2. Vicia pabularis, & vicia seminalis. Idem lib. 2. c. 14. De lupino nihil dubito, atque etiam de pabulari vicia. Plin. lib. 18. c. 16. Omnia hæc pabularia.

Pabulor, aris, castrense verbum est, quemadmodum Lignor, & Aquor. βίμου. GAL. Fourrager, paistre, repaistre. ITA. Pascolare. GER. Ruff die futerung gehen oder reiten/auff die futerung faren. HISP. Ir a buscar el pasto. ANG. To go à foraging. ¶ Dicuntur enim propriè Pabulari milites, quum è castris cum falcibus egressi, pabulum in usum jumen- torum ex agris in castra comportant. Valer. Maxim. lib. 5. c. 6. Id post- quam cognovit depositis insignibus Imperij, familiarem vultum in- duit, ac pabulantium hostium globo sese objecit. Interdum pabulari, est pascere. Colum. lib. 7. c. 6 de capellis loquens, Subinde quæ incedit, compesci debent procurat, sed placidè ac scitè pabuletur, ut & largi sit uberis. ¶ Pabulari oleas fimo, Fimur in pabulum & nutrimentum ac fomentum dare oleis, hoc est, stercoreare, Col. lib. 5. c. 9. At tertio quoque fimo, vel pabulandæ sunt oleæ.

Pabulatio, nis, aliquando est actus ipse pabulandi, noménque est castren- se, quemadmodum Aquatio & Lignatio. βόμωσις, νομή. GAL. Pasture ou fourrage, le fait d'aller au fourrage. ITA. Pasco. GERM. Das ausfaren oder aushm reiten auff die futerung. HISP. Obra de buscar tal pasto. ANG. A providing of forage, a foraging. ¶ Est enim pabulatio propriè militum, quum scilicet in agrum egrediuntur cum falcibus capiendi pabuli causa. Cæsar 7. bell. Gall. omnibus modis huic rei studendum, ut pabulatione & comœatu Romani prohibeantur. Aliquãdo invenitur pro ipso pabulo. Varro 3. de rustico. cap. 16. Si è bono loco transtuleris ubi idonea pabulatio non est, fugitivæ fiunt, de apibas.

Pabulator, is, qui pabularum vadit. βόμωσις, νομή. GAL. Fourrageur, qui va au fourrage. ITA. Pascolatore. GER. Der auff die futerung fart oder geht futer den wtych zusamen. HISP. El proveedor que va buscar el pasto. ANG. A forageour a provider of foode, fodder of fo- rage. Cæsar 5. bell. Gall. Repente ex omnibus partibus ad pabulatores advolarunt. Liv. 9. bell. Punici. Deinde quum in pabulatores Romanos, impetus repente ab equitibus Hispanis factus esset, &c.

Pabulatorius, adject. βόμωσις, νομή. GAL. Qui sert au fourrage. ITAL. Cosa da pascolo. GERM. Das zu der futerung gehort. HISP. Perteneciente à pasto. ANG. That serveth for forage or fodder. ¶ ut Pabulatoria corbis, in qua reponuntur pabula. Col. lib. 6. cap. 3.

Si grano abstinemus, frondis aridæ corbis pabulatoria modiorum viginti sufficit.

Pacatas, rana. L. g. b.

Pacatus, vide Fax.

Pachynus, πάχυνος, Promontorium Siciliae Peloponnesum spectans: ab æris crassitudine nomen habens. ¶ Das vorgebirg Siciliae gegen Auff- gang. ¶ Nam πᾶχος pingue & crassum dicitur. Virg. lib. 3.

Præstat Trinacrij metas lustrare Pachyni.

Priscianus mediam hujus dictionis syllabam nullo veterum exemplo corripuit: quod non ausim imitari,

Qui procul effusus Pachyni distenditur oris.

Pacideianus, παιδεύωνος. Gladiator, apud Lucilium, ut refert Cicer. 4. Tuscul. & ad Q. fr. lib. 3. c. 20.

Pacinius, unus ex Nepotibus Volfinij regis, cognomento Luculli qui relicto Illyrico in Italia confedit, ubi & populos Pacinates de seno- minavit. Autor Festus.

PACISCOR, sceris, pactus, deponens, Pactum facio, convenio, contraho. ¶ פתח בן אבד. סומכאבא, סומכאבא, סומכאבא, סומכאבא, סומכאבא. GAL. Pacifier, contracter. ITAL. Pasticare, pasteggiare. GERM. Ein vertrag oder pact machen. HISP. Pactear, à hazer pacto. ANG. To har- gaine, to indent, to make a convenant. ¶ Pacisci cum aliquo. Plaut. in Bach. Pacisci cum alio paulula pecunia potes. Pacisci de Suet. de claris Grammat. 7. Nec unquam de mercibus pactus, eoque plura ex libera- litate discentium consecutus. Dicimus etiam Pactus sum hanc rem, Iustin. lib. 2. Cum Xerxe nuptias filia: ejus paciscitur. Salust. in Jugurth. Adherbali suadent ut sese & oppidum Jugurthæ tradat: tantum ab eo vitam paciscatur, Virg. 5. Æneid.

vitamque volunt pro laude pacisci,

Pactus est proscriptis reditum & salutem, Sext. Pompeius. Quæ natio in formulam redacta provinciæ stipendia pacta sit, Velleius.

Leucippo fieri pactus uterque gener.

Ovid. 5. Fast. Ea pacisci modò scis, sed quæ pacta es nescis solvere. (i. pecuniam dare domino pro libertate.) Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Paciscè- di mos pyratius (de mercedibus patronorum.) Quintilian. Item Pacisci pacem, Liv. lib. 10. d. 4. ¶ Ponitur aliquando pro Promit- to. Plaut. in Trin. Hæc tibi pacta est Callieli filia? id est, estne tibi promissa? Cic. ad Attic. lib. 5. Nec dubitat Deiotarus, cujus filio pacta est Attavaldis filia, quum cum omnibus copiis, &c. Pactæ ejus nuptias occuparet, Velleius. Sic ad pacta tibi fidera tar- dus erat, Ovid. Eleg. 3. lib. 5. Trist. Vide Pactum. ¶ Pacisci autem, & transigere hoc differunt, quòd is qui transigit, quasi de re du- bia & lite incerta neque finita transigit: qui verò paciscitur, do- nationis causa rem certam & indubitatam liberalitate remittit. 1. 1. de transact.

PACTORIS, & Πάκτης, κατηρητής. GAL. Faiseur de contracts & accordis. ITAL. Chi fa contratti & accordi. GERM. Ein vertrag / vereinigter, ver- thdingen. HISP. El que haze pactos, conciertos. ANG. He that maketh contract, bargain or convenant. ¶ Cic. 7. Verr. An fœderum interpre- tes, societatis pactores, religionis auctores: Hujus compositum est De- paciscor, sive Depaciscor, de quo suo loco diximus.

Pactum, participium est à paciscor. Pacto decretum, & τὸ διωλογοῦν. GAL. Pactis, accordis, convenu. ITA. Pactum. GER. Angebung, zu dem vertrag abgeredt. HISP. Concertado. ANG. A bargain or convenant. ¶ Plaut. in Afin. sc. 4. a. 3. Hinc incertum viginti minæ bonæ, mala opera partæ, Has tibi nos pactis legibus dare jussit, id est, ea conditione, de qua inter vos convenit. ¶ Aliquando nomen est, & ponitur pro consensu & conventione. ¶ פתח בן אבד. סומכאבא. GAL. Conventio, pactio. ITA. Pacto. GER. Ein vertrag, etwas darein beide parthei- yen verwilligen / ein vereingung. HISP. Pacto. ¶ Cic. 2. de invent. sic de- finit, Pactum est quod inter aliquos convenit, quod jam ita justum putetur ut jure præstari dicatur. Idem 3. Offic. Pacta & promissa sem- pèrne servanda sint, quæ nec vi, nec dolo (ut prætores solent dice- re) facta sint, Vlp. de pollic. l. pactum. Pactum est duorum consensus at- que conventio. Pollicitatio verò, offerentis solius promissum Plaut. Aul. sc. 4. a. 1. Pactum non pactum est: non pactum est quod vobis (divitibus) lubet. Venit in pactum de vitæ conditione. Seneca. cap. 20. de consol. ad Mart. ¶ In ablativo quandoque accipitur pro Mo- do. Ter. in Andr. Eo pacto & gnati vitam & consilium meum cognosces. Alio pacto Insidias dare, qualem solent alij. Plaut. Pseud. sc. 8. a. 4. Si me arbitrabare isto pacto, (i. talem) cur ducebas. Ibid. sc. 2. a. 3. Nullo pacto possum vivere (amica.) Ibid. sc. 1. a. 1. Quo pacto Ele- phanto prestegisti brachium. Idem Aulul. sc. 1. a. 1. Quo pacto emisti è vinclis, &c. (i. eo modo.) Eodem pacto ut servi solent. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Nec quòne pacto abstulerit scio. Idem Curc. sc. 2. a. 1. Hocci- ne pacto me indemnatum abripi? Ibid. sc. 3. a. 5.

Pactitius, a, um, adject. Vulgò Conventionalis dicitur. Σωθηματικός. Gell. lib. 1. c. 25. Cessatio pugnae pactitia, Inducia dicuntur.

Pactio, nis, est (ut inquit Vlpian. l. 1. ff. de pact. duorum pluriùmve in- idem consensus. ¶ פתח בן אבד. סומכאבא, סומכאבא, סומכאבא, סומכאבא, סומכאבא. GAL. Pactio, conventio. ITA. Pacto, conventione. GERM. Ein vertrag oder abred / so da mit beidit theisen verwilligung gemacht wirt / eins werden. HISP. Pacto, concierto. ANG. A convenator bargain & Salust. in Catil. Collegam suum Antonium pactioe provinciæ perpu- lerat, ne contra Rempub. dissentiret. Cicer. lib. 3. Offic. Regulus non debuit conditiones pactioesque bellicas & hostiles perturbare per- jurio. Plaut. Aul. sc. 4. a. 1. Vult eam rem adire ad Pactioem. Liv. 1. 4. ab Vrbe, Pactioem nuptialem facere. Et Seneca, Ad pactioem vocatis & ferre pactioem, Idem.

aco, pacas, vide Pax.

Pacorius, sine aspiratione, πάκος. Suidæ, Orodus regis Parthorum fi- lius,

Ius, ejus qui Crassum dolo circumventum interemit. Quam maculam postea Ventidius Bassus Antonij legatus delevit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem caelo. Horat. 3. Carm.

Bis iam Monasēs, & Pacori manus Non suspicatos contudit impetus nostros, &c.

Pactia, παικία Stephan. Insula est maris Ægæi, una Cycladum, candido marmore nobilis, distans à Delo xxxvii. m. pass. Alio nomine Patros dicitur Autor Plin. lib. 4. cap. 12.

Pactias, παικίας, Agri Ephesij mons est, Mycaliæ incumbens, & ab ea ad Mediteranea deflexus. Autor Strabo lib. 14.

Pactius, vide Pango.

Pactius, a, um, vide Pactum in Pasficor.

Pactolus, παικωλις, fluvius Lydiæ, ex monte Tmolo nascens, & per Sardianum agrum in Hermum influens. Alio nomine Chrysothoas dicitur, quod aureas trahat arenulas, teste Plin. lib. 5. cap. 29.

Pacton, navium genus, ex virgis ita compositum ut textile videatur. Cerda,

Pactum, vide Pasficor.

Pactia Plinio, παικία Ptolemæo, oppidum est Thraciæ ad Propontidem, non procul à Chersoneso: cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 1.

¶ Sunt item Pactiæ, insulæ quædam in mari Lycio, apud eundem Plin. lib. 5. cap. 31.

Paculum, sacculum, pasceolum. Gl. Isid. Lege Phascelum.

Pacuvius, πακύβιος, Brundisius poeta tragicus illustris, Ennij poetæ ex sorore nepos. Romæ poeticam exercuit, ac fabulas venditavit: deinde Tarentum transfessus, propè nonaginta natus annos diem obiit. Hic (ut Quintilianus ait) gravitate sententiarum, pondere verborum, autoritate personarum clarissimus fuit, citra tamen nitorem. Ejus epitaphium extat apud Gell. lib. 1. c. 24. in hæc verba:

Adolescens tamen properas, hoc te saxum rogat

Vt se aspicias, deinde quod scriptum, est legas.

Hic sunt poeta Pacuvij Marci sita

Offa hoc volebam nescius ne esses.

Pacuris, Scythiæ Europææ fluvius, in sinum Carcinitem influens. Autor Plin. lib. 4. c. 12.

Padæus populi nomen. Tibull. lib. 4.

Paderborna, sive padeborna, Paderborn, V.E. Germaniæ, sub A. Moguntino.

Paduā, Venetorum urbs à Padi vicinitate dicta, quæ & Patavium πατάβιον, dicitur, quasi Padavium. Vel δὴ πῆμα, id est, à volando, quod captato augurio dicatur conditum (alias diximus esse Grammaticorum ineptias has devorandas, & quæ nobis causa sit hæc non inducendi.) Vel à perendo, quod telo avem Antenor petisse dicitur, eoque in loco urbem condidisse, Primò Antenorea dicta est: unde Antenorida, postea Patavini, & Padavini. Apud Patavium natus est Titus Livius historicus celeberrimus, qui res Romanas summa facundia perscripsit. Similiter & Stella, & Valer. Flaccus poeta, & Paulus Jureconf. Fuit quoque Volusius poeta Paravinus qui post Ennium rerum gestarum pop. Rom. annales carmine descripsit. Catullus, de Cinna.

At Volusi annales Paduam moventur ad ipsam.

Pādus, παδός. Vulgò Po. Fluvius est à gremio Vesulii montis celsissimum in cacumen elati, finibus Ligurum Vageniorum visendo fonte profluens, condensque sese cuniculo, & in Forovibensium agro iterum exorients, nulli annium claritate inferior. A Græcis dictus Etidanus, ac pœna Phaëtonis illustratus. Augetur ad Canis ortum, liquatis ni vibus, aquis quàm navigiis torrentior, nihil tamen ex rapto sibi vendicans. Hæc Plin. lib. 3. cap. 16. Metrodorus refert, quoniam circa fontem arbor sit multa picea (quæ Pades Gallicè vocetur) Padum hoc nomen accepisse. Ita Plinius ibid.

Pādus, æ. Fossa est ex Pado Ravennam usque ducta, quam Messanicium olim appellarunt, teste Plin. lib. 3. c. 15. Claudian.

Eridani ripas, & raucæ stagna Pādusa.

Pæan, παιών, hymnus erat in laudem Apollinis, sicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui (ut Julius Pollux inquit) non solum in averfione malorum decantabatur, sed in victoria. Interfecto enim Pythone, Apollo & carminibus laudatus fertur, quæ Pæanas dixerunt. Viug. 6. Æneid.

Latamque choro pæana canentes.

Latius usurpatur tamen pro omni deorum laude. Vnde opus suum Pindarus, de laudibus deorum omnium Pæana inscripsit. ¶ Accipitur aliquando Pæan pro ipso Apolline, δὴ πῆμα, hoc est, à medendo. Credebat enim antiquitas medicinam Apollinis esse inventum. Juv. Sat. 6. Parce precor Pæan. Tibull. lib. 4. Consulitur Pæan. ¶ Fuit & Pæan nomen patris Philoctetæ: quod rectius tamen per æ diphthongum scribitur. Hinc Pæantius, & Pæantiades, quæ omnia vide infra suis locis. Vide Pæan.

Pæantides, παιαντίδης, gemmæ sunt speciem habentes aquæ glaciatae, (ut Plin. inquit) quæ in Macedonia circa Tiresiæ sepulchrum inveniuntur. Prægnantes fieri & parere dicuntur, & parturientibus mederi. Eadem & Gemonides dicuntur. Autor Plin. lib. 37. c. 10.

Pædagogus, i, & παιδαγωγός. GAL. Pedagogue, qui a la charge de mener un enfant. ITAL. Pedagogò, pedante. GERM. Ein zuchtmeister oder Lehrmeister der jugent. HISP. Maestro de niños. ANGL. A pedagogue, that hat the charge to guide children. ¶ Custos & institutor pueri, cui cura incumbit puerum instituendi, & vestigia eius subsequendi, eumque quocunque opus fuerit, circumducendi: ita dictus quasi παιδὸς ἀγωγός, hoc est, pueri dux. Vnde Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Hic dux, hic est illi pædagogus. (ad malam rem. sup.) Col. lib. 1. Nec postremò quasi pædogogus ejus meminisse dedignemur Julij Higini Cicer. de Amic. Isto enim modo nutrices & pædogogi maxime erunt diligendi. Pædogogi, hoc est, non philosophi. Imò sapiens est humani generis pædogogus. Senec. Epist. 90. Sub Pædogogo esse. Suet. in Claud. cap. 2. Prætextatis cuneum suum & proximum pædogogis assignavit. Idem in Aug. cap. 44. Pædogogi dicti per invidiam ij, quorum arbitror Imperator Galba regeretur. Idem in Galba c. 14.

Pædogoga, fœm. gen. dixit Hieronymus, ad Gaudens, de Paenula: sit ei

magister comes, Pædogoga custos.

Pædagium, Cubiculum puerorum, id est, servorum Plin. Epist. lib. 7. Ruso, Puer in pædagio mixtus pluribus dormiebat. Sed leg. pædogogio.

Pædagij apparatus. Senec. cap. 1. de tranq.

Pædogogia, παιδαγωγία, actio instituendi puerum, vel adolescentem.

Pædogogium, iij. & παιδαγωγίον. ANG. A schole, also a place where children and servants lodge. ¶ Locus est in ædibus in quo pueri, servique commorantur, qui à Græcis παιδὸς vocantur. Plin. lib. Epist. Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. Accipitur etiam pædogogium apud Jurisconsultos pro servitio, hoc est, pro servorum & mancipiorum grege. Vlpian. l. quæsitum. de fundo instructo & instrum. legat. Si instructum fundum legasset, ea pædogogia, quæ ibi habebat, ut quum ibi venisset, præsd essent in triclinio, legato continentur. Calepinus putavit Pædogogium aliquando accipi pro puerorum concubitu, adducens illud Suetonij cap. 28. lib. 6. in Neron. Super ingenuorum pædogogia, & nuptiarum concubitus, etiam Rubiæ virgini Vestali stupram intulit. Sed fallitur: nam in castigationibus exemplaribus Prædogogia legitur, non Pædogogia. Est autem προαγωγίον, Græca dictio quæ nobis productionem, vel prostitutionem sonat, δὴ πῆμα, quod est producere, vel prostituere.

Pædogogij apparatus. Senec. cap. 1. de tranq.

Pædogogiani, pueri, qui ministrabant Imperatori, & viris illustribus Buleng.

Pædæ, εἶος, παιδία, εἶος, proprium nomen viri, δὴ πῆμα, hoc est, à disciplina & virtute.

Pædenes, puellæ virgines. Gl. g. b.

Pæderastes, & πῆμα καθήσθη. παιδερῆσθς } Amator puerorum: quasi πῆμα ἐραστῆς. Inde Pæderastia. παιδερῆσθς, Amor obscenus in pueros.

Pæderos, οἷς, παιδερῶς, gemma est quam alio nomine Opalum vocamus, nonnulli etiam Sangenum: ita dicta, teste Plin. lib. 37. cap. 6. propter eximiam gemmæ ejus gratiam. παιδερῶς enim nobis puerorum amorem significat. ¶ Est etiam Pæderos, eodem Plinio teste lib. 22. c. 22. achanti genus, quod à nonnullis Melanphyllon appellatur.

Pædiæ, Græcè παιδία, disciplina institutioque ad bonas artes, educatio, ut docet Gellius. Hinc Xenophon nobilis apud Græcos historicus, Iopis suum Cyri pædiam inscripsit.

Pædico, as, Verbum obscenæ significationis, & Catullo veteribusque poetis usitatum.

Pædicones, sive Prædicatores, puerorum amatores, concubitorésque πονηταί.

Pædidus, sordidus. Fest.

Pædinecon, abortus. G g b.

Pædisæ, ancillæ prostituta. Lupanar. Rh.

Pædomathes, παιδομαθῆς, qui à pueris statim discunt, quibus opponuntur Opsimathes, ὀψιμαθῆς qui scilicet serius & jam natu grandes ad discendum accedunt.

Pædopullon, pueri. Cod. in L. g. b.

Pædor, is. Situs, squalor, illuvies, sordes, & omnis immunditia, seu putor. ἡ βρωμιά. ἀργύρος, πῆμα. GAL. Crasse, ordure, & sales, stella qui on void en ceux qui ont esté detenus longuement es prisons. ITAL. Puzore, immonditia, sozzura, muffa. GERM. Wustromat, constat vnd gestant. HISP. Hedor, hy hediondo. ANG. Stutishnesse, filthinesse. ¶ Lucanus lib. 2.

longisque in carcere pædor.

Cicer. 3. Tusc. Barba pædore horrida atque intonsa infuscat pectus illuvie scabrum. Festus putat δὴ πῆμα, hoc est, à pueris deduci, qui in illa aratula sordidi ferè sunt, nec à sordibus sciunt abstinere, unde Pædidos quoque & sordidos & obsoletos appellant.

Pædotribes, παιδοτριβῆς, cujus officium (ut inquit Plato in Gorgia) est, corpora hominum formosa robustaque efficere.

Pædotribiæ, παιδοτριβία, dicitur ars exercendi puerorum corpora: unde Aristot. lib. 7. Polit. præcipit adolefcentes statim Gymnasticæ & Pædotribiæ esse tradendos.

Pægana, machina elata, in quâ nidi puerorum cantantium. Vlpian.

Pægnium, παιγνίον, Græca vox est quæ nobis ludum sonat, vel rem ludicram, aut puerilem oblectationem: Technopægnium, ludicrum quoddam poema ab Ausonio inscriptum est. Plaut. Capt. sc. 3. a. 5. Pægnium vocitatus est.

Pæmenium, vestis pastoralis. Gl. Isid.

Pæon, παιών, nomen viri medicinæ artis peritissimi, quem Homer. lib. 5. Iliad. scribit Plutonem curasse ab Hercule graviter vulneratum. Hic herbam illâ insignem invenisse traditur, quæ ab illo Pæonia dicta est. ¶ Est & Pæon genus pedis, qui à Diomede quadruplex esse traditur. Quorum primus ex longa, & tribus brevibus constat: ut, Obtinuit. Secundus, ex brevi & longa & duabus brevibus: ut Facillimus. Tertius, ex duabus brevibus, & longa, & brevi: ut faciebat. Quartus, ex tribus brevibus, & longa: ut Docuerant Cic. de orat. duas tantum hujus pedis facit species, quum scilicet syllabam unam longam sequuntur, tres breves, ut Desinite, Comprimate: Aut quum tres breves sequitur una longa, ut Domuerant, Studuerant.

Pæonia, & παιώνια. GAL. Pevonie. ITAL. Pevonia. GERM. peonien oder Besminien wurzel. HISP. Rosa montes. ¶ Herba est insignis, in summo caule siliquas quasdam ferens amygdalis similes: quæ quum dehiscunt, grana multa & exigua ostendunt, Punici mali acinis similia, in medio nigra, quædam rubra, quinque aut sex purpurea. Ejus duo sunt genera, mas & fœmina, foliis præcipue distincta, mas enim folia habet juglandis, fœmina vero smyrnij. Dicta est autem Pæonia à Pæone inventore, qui ea Plutonem curasse dicitur ab Hercule vulneratum, ut fabulatur Homer. 5. Iliad.

Pæonia, regio est Macedonia, ita dicta à Pæone Endymionis filio, & Epei fratre, qui victus cursu ab Epeo (sicut inter eos convenerat) imperiû paterni regni victori fratri permisit, & ad Axiû Macedoniae amnem sibi suisque sedes delegit. Vnde ea Macedonia pars, quæ antea à regis Emathionis nomine Emathia dicebatur, Pæonia appellata est: & populi ipsi, Pæones, ut Iustinus lib. 7. scribit. Hi olim fortissimi habiti sunt, magnûmque sibi ex rei militaris scientia nomen pepererunt. Stat. lib. 2. Achil.

non me ulla feri Mavortis imago
Praterit : didici quo Pæones arma rotatu.

Pæfarcæ, παρὰ ἄρκου, populi sub Caucaſo. Steph.
Pæſtum, παῖς, oppidum Lucaniæ, roſarum abundantiffimum, ubi ob
cœli clementiam bis in anno producebantur fructus, ſcilicet Maio &
Septembri. Virg. lib. 4. Georg.

— biferique roſaria Paſſi.

Hujus mœnia propè magna ex parte adhuc integra videntur, latitu-
dine & altitudine miranda. Strab. lib. 5. Autor eſt hanc urbem primùm
à Sybaritis fuiſſe conditam, Poſidoniàmque appellatam, ſinũque
ipſum in quo ſita fuit, Poſidoniatem.

Pæſtanũs, α, um, παῖς ἄνους. Ovid. 2. de Ponto.

Calthaque Paſtanus vincat odore roſas.

Pætus, vel petus, ANGL. He that looketh à ſquin upward. } Qui obli-
quatis oculis in altum reſpicit, vel qui alterum oculum minorem ha-
bet. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. Strabonem appellat Pætum pater, & pul-
lum malè parvus ſi cui filius eſt. Vbi interpres Porphyrio, Strabo, qui
eſt detortis oculis dicitur: Pætus leviter declinatis. Acion, ibidem, Pæti
quoque dicuntur, quorum huc atque illuc oculi velociter vertuntur.
Hinc Æliorum familia Romæ cognomen ſumpſit. Hinc Pætulus, di-
minut. Cic. 1. de nat. deor. Redeo ad deos, æquos ſi non tam Strabones,
at petulos eſſe arbitramur, æquos nævum habere, &c.

Pagalia, perſolutio. Cod. II. antiq.

Paganus, Paganicus, Pagenſis, vide Pagus.

Pägäsa, παγυρά, Theſſaliæ oppidum, teſte Plin. lib. 4. c. 8. quod poſtea
Demetrius dictum eſt. Apud eam urbem ædificata dicitur Argo navis
quæ ob id ab Ovid. lib. 7. Metam. Pappis pagafa nuncupatur. Et paga-
ſæa Carina. Idem 13. Metamorph. Hinc ſinus propinquus pagalicus
appellatur à Plinio loco jam indicato. Steph. παγασητικόν vocat.

Pägina, α. Vtraque pars folij, Item alterutra facies, adverſa vel averſa,
unde proverb. utramque paginam facere i. rem totam, à pangendo,
quod in paginis carmina panguntur, id eſt, figuntur, ξειλις. GAL. Vne
page. ITAL. L'una è l'altra ſaciata della carta. GERM. Ein blatt zu beyde
ſeiten. HISP. Una qualquiera hoja de libro. ANG. The ſide of a leaf
in a book. } Verſus enim pangi vel figi in ceris dicuntur. Vel quod in
libris ſuam quæque obtineant regionem, ut pagi, Cicero. ad Tironem
lib. 6. Variè ſum affectus tuis literis, valde priore pagina petrubatus.
Ad paginas & formam memorialis libelli primùm videtur Cæſar Epi-
ſtolas convertiſſe, cum antea Coſs. & duces nonniſi tranſverſa charta
ſcriberetur. Suet. in Caſar. cap. 56. Item.

Submoveret ingennas pagina prima manus.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. } Plin. lib. 7. cap. 22. paginas in vitibus vocat
areas interſeptas inter duo juga. Semper (inquit) quintanis ſemina,
hoc eſt, ut quinto quoque palo ſingulæ jugo paginæ includantur.
} Paginam utramque facere in re aliqua dicitur, cujus tanta eſt auto-
ritas, ut nihil omnino ſine ipſo iterum geratur. Idem lib. 2. cap. 7. de
fortuna loquens, Huic (inquit) omnia expenſa, omnia ſeruntur acce-
pta, & in tota ratione mortalium ſola utramque facit paginam. Sum-
pta metaphora à codicillis rationalibus, duas habentibus paginas:
alteram quæ indicat quid ſit datum: alteram quæ quid ſit acceptum
oſtendit. Itaque in rebus humanis fortuna utramque facit paginam,
id eſt, ſive quid obrigit boni, ea laudatur quaſi dederit: ſive mali
quid accidit, eadem inceſſitur, ceu malorum auctor. Eraſm. } Hinc
ſit Campagino, pro conjungo, quod paginæ ſimul conjungantur
συνημιζω.

Pagella diminutivum. Cic. ad Brutum lib. 11. Non imitor dactylogra-
phum, altera jam pagella procedit.

Pägünlã, α, aliud diminutivum à pagina. ξειλις. GAL. Petite page.
ITAL. Picciola carta. GERM. Ein blätlin. HISP. Pequeña hoja. ANGL.
A little ſide of a leaf in a book. } Cic. ad Attic. lib. 4. Si verò, id eſt,
quod nescio an ſit, ut non minus longas jam in codicillorum factis
futurorum Conſulum paginulas habeat, quam fatiorem.

Pago olim, quod poſtea rango, is, pepigi, pactum, Pacifcor. Quint. lib. 1.
c. 10. } τῶν παγῶν. συνιδίω. GAL. Faire quelque marché, contract ou
accord. ITAL. Patovire, far patto. GERM. Ein vertrag, odar geding machen.
HISP. Pactear, hacer pacto. ANG. To promiſe, to mak à bargain or co-
venant. } Cic. apud Prifcian. lib. 10. Pacta ſunt, quæ legibus obſer-
vanda ſunt, hoc modo, Rem ubi pagunt, oratione pagunt. Servius ta-
men dicit pago (unde multi volunt venire pepigi) nuſquam lectum
eſſe, vultque pepigi à pacifcor fieri, ſicut & pactus: quomodo à placeo,
placui, & placitus. Aut. 1. 7. item ubi pagunt, oratione pagunt id eſt ver-
bis pacifcuatur.

Pägrius, πάγρος, piſcis eſt ex genere cancorum. Plin. lib. 13. c. 13. pagri
ſuviatilis longiſſimus dens capillo adalligatus. Idem & pagurus dicitur.
Idem. lib. 9. c. 31. Cancorum genera carabi, aſtaci, maiæ, paguli,
leones, & alia ignobiliora.

Pägrius, πάγρος, eſt de genere cancorum poſt maiam maximus: de
quo Plin. lib. 9. c. 31.

Pägrius, i, vicus, ubi multa ædificia ruſtica ſunt conjuncta. ξειλις. GAL. chõpber
פּוּרָהּ perahon. κάμψ. GAL. Vn gros village ou bourg. ITAL. Villa. GERM.
Ein dorff. HISP. El barrio, ò aldea. ANGL. A village in the cuntry. }
δὸν τῶν παγῶν, hoc eſt, à fontibus circa quos ruſtici gaudent habitare,
ut facilis ſit æquatio. Autor Feſtus. } Pagus præterea accipitur pro
toto juuriſdictionis tractu: unde Cæſar 1. 1. bell. Gall. ſcribit Heluetiam
totam in quatuor fuiſſe diviſam pagos. Hodie tredecim numerantur.
Galli ſua lingua vocant Cantopes. Plutarch in Numa. In pagos diviſum
territorium Roman. à Numa.

Pägriim, adverbium. Pei ſingulos pagos. ξειλις. GAL. De bourg en
bourg, de village en village. ITAL. De villa in villa. GERM. Von dorff
zu dorff / durch alle döffer. HISP. De aldea en aldea. ANG. Village by vil-
lage. } Liv. 2. bell. Maced. Tempia deũm, quæ pagatim ſacrata habebant,
dirui atque incendi juſſit.

Pägrius, i, à pago dictus eſt, Ruſticus, qui ſcilicet rure natus eſt, & edu-
catus. ξειλις. perahon. κάμψ. ξειλις. GAL. Villageois, ruſtique, payſan.
ITAL. Ruſtico, villano. GERM. Ein dorffman / bauſman. HISP. Coſa de
aldea, ruſtico. ANG. An uplandiſhman, that dwelleth in a village. }
Cic. pro domo ſua, Nullum eſt in hac urbe collegium, nulli pagani,

aut montani (quoniam plebi quoque urbanæ majores noſtri conven-
tacula, & quaſi concilia quædam eſſe voluerunt) qui non ampliſſimè
non modò de ſalute mea, ſed etiam de dignitate deceverint. Juvenal,
Satyr. 16.

— citius falſum producere reſtem

Contra paganum poſſis, quam vera loquentem

Contra fortunam armari.

Hinc Semipaganus, ſemiruſticus. Perſius per translationem, arrogan-
tiam vitans, ait, ipſe ſemipaganus. Ad ſacra vatium carmen aſſero no-
ſtrum. } Interdum Pagani accipiuntur pro hominibus non militan-
tibus, tamen ſi urbani ſunt, παγῶν αἰσῶν δὲ τοι. Et eſt verbum peculia-
re Jureconſultorum, à quibus hæc duo perinde ac contraria opponun-
tur Miles, Paganus. Sueton. de Auguſto cap. 27. Primarium equitem Ro-
manum, quum concionante ſe, adamiſſa tuba paganorum apud mili-
tes ſubſcribere quædam animadvertiſſet, curioſum & ſpeculatoreſ ra-
tus, coram ſodi imperavit. Idem ferè in Galba c. 29. Vlpian. l. traſtaba-
tur. ff. de militari teſtamento, Eſt reſcriptum à divo Pio in eum, qui
quum eſſet Paganus, fecit teſtamentum, mox militare cepit. Marcellus
l. quædam ff. de pœnis. Quædam delicta pagano, aut nullam, aut levio-
rem pœnam irrogant: militi verò gravioſam. Eo ſenſu sæpe apud
Tacitum, ut l. 19. Paulino Patria forum Iulij, & honos apud Prætoria-
nos, quorum tribunus fuerat; ipſique pagani, favore municipali, &
futuræ potentie ſpe, juvare partes anitebantur. } Quare autem
Pagani dicantur etiam ij qui urbani ſunt, hæc aſſertur ratio. Romam
olim diviſam fuiſſe in tribus quatuor (ſicut apud Dionyſium lib. 4.
Antiquitatum legitur) quas pagos vocitabant, in quibus habitan-
tes Pagani dicebantur, qui nullam in aliam habitationem tranſfer-
ri poterant. Hinc factum ut Paganus pro cive ſumatur, qui nun-
quam militaverit. Et Pagano miles opponitur. Ob id ab Hieronymo
cæteriſque Eccleſiaſticis ſcriptoribus Pagani appellati Ethnicij, qui
non ſub Chriſti vexillo militarent. Apud Plin. Paganã lex qua ru-
ſtici utuntur.

Pägrius, a, um, ad pagum pertinens: in pago habitans. ξειλις. perahon. δὲ
κάμψ. ιδιαιτικός. GAL. De village. ITAL. Di villa. GERM. Des dorfs / beu-
riſch. HISP. De barrio, ò aldea. ANG. Belonging to a village. } ut Fercula
pagana. Propert. lib. 4. Eleg. 4.

Annua paſtorum convivia, luſus in urbe

Quum pagana mandent ſercula divitiis.

Ovid. 1. Paſtor.

Pagus agat feſtum, pagum luſtrate coloni:

Et dare paganis annua liba ſociis.

Pagana lex, pagis lata. Plinius lib. 27. c. 2. Pagana lege in pleriſque Itæ-
liæ prædiis cavetur, ne mulieres per itinera ambulantes torqueant
fulos, aut omnino detectos ſerant; quoniam adverſetur id omnium
ſpei, præcipueque frugum. Superſtitio.

Pägrius, a, um, quod paganorum eſt, hoc eſt, quod ad ruſticos perti-
net. Unde Paganicum peculium, vel Paganicum abſolute, dicitur quod
ex prædiis, vel paſtione aliſve ruſticis redditibus provenit. } Caſtre-
ſe. Anton in l. 1. C. de teſtament. militar. Frater tuus miles, ſi te ſpeciali-
ter de bonis quæ in Paganico habeat, heredem fecit, bona in caſtris
reliquit, petere non potes. } Paganica pila dicitur à pagis, id eſt, villis,
quod pagani ea uterentur, hæc eſt craſſior, laxiorque, & pluma plena,
nec ad ulum tam agilis, ut quæ nec tam levis ſit, nec jaſtata facile re-
ſiliat. Mart. lib. 4. Epiſt. 45.

Et qua difficilis turgat paganica pluma,

Folle minus laxa eſt, & minus arcta pila.

Quaſi dicat eſt laxior, quam pila trigonalis, & arctior firmiorque
quam follis: nam follis, tertium genus pilæ eſt. } Paganicum peculium,
quod ex paganis rebus, ut prædiis & paſtione provenit. Opponitur
caſtreſi, ut Paganus militi.

Pägrius, feræ, quibus ſacra fiebant Cerei & Telluri à paganis frugũ
& ſementorum cauſa. Dictæ etiam hæc feræ ſunt paganicæ: quamquam
Vario diſtinguere videtur, quod paganalia ſint private feræ alicujus
pagi: paganicæ verò omnium pagorum.

Paganismus, ritus & mos paganorum. Vet. Voc. tanquam à verbo πα-
γανίζω, paganum, gentilem agere.

Paganitus, ut occultus. Gloſſ. Iſid. l. vir occultus, qui ſcil. idiota vivit, non
in publico.

Pagarchus, πάγρχος, pagi præfectus Juſt. in novell. & edit. 13.

Pagenſes, ejuſdem pagi homines Greg. Turon.

Paguunt, pulſcuntur, in XII. tab.

Pagæ, Memorie ſine idolis. Lege Pagina Memoria ſine dolis.

PALA, α, instrumentum ruſticanum vulgo notum: dicta à pangendo
mutato g in l. inquit Varro lib. 4. de lingua Latina. } פּוּרָהּ rachah
αφῶδον. GAL. Vne pale. ITAL. Pala, badile. GERM. Ein ſchauffel. HISP.
Pala, instrumento para traſpalar. ANGL. A ſhouell or ſpade. } Plautus,
Palas vendundas ſibi & mergas datas, ut hortum fodiat. } Eſt etiam
pala instrumentum quo panis in furnum immittitur & extrahitur.
Cato cap. 11. de re ruſtic. Palæ lignæ quatuor: necnon ventilabrum.
} Item quoddam ignis receptaculum. } Sunt etiam palæ dorſi par-
tes, dextra, levæque eminentes. } Item (ut inquit Strabo lib. 3.) mino-
res auri purgatoris maſſule, & utique non majores ſelibra palæ di-
cuntur. Plin. lib. 34. c. 13. In ætariis officinis & pſegma ſit, jam liqua-
to ære, atque percocto, additis etiamnum carbonibus, paulatimque
accenſis, ac repente vehementiori ſtatu expuitur æris pala quædam.
Sic enim legit Budæus de Aſſe, licet in quibusdam codicibus legatur
palea. } Pala quoque auri pars cava eſt & latior, in qua g. mma in-
ſeritur ξειλις. mischbetſah αφῶδον. Cicero. lib. offic. 3. Ibi quum pa-
lam ejus auri ad palmam converteret: à nullo videbatur. } Pala
item arbor eſt apud Indos, quam deſcribit Plin. lib. 12. c. 6. his verbis:
Major alia pomo, & ſua vitæ præcellentior, quo ſapientiores Indo-
rum vivunt. Folium alas avium imitatur, longitudine enim cubito-
rum, latitudine duũm. Fructum è cortice mittit, admirabilem lucci
dulcedine, ut uno quaternos ſatiet, Arbori nomen palæ, pomo Arie-
næ. Hæc ille.

Palacta, quæ & palactiana à nonnullis appellatur, major auri maſſa eſt.
} ANGL. A piece or roodge of gold. } Plin. lib. 33. cap. 4. de auri maſſis
loquens,

loquens. Necnon in puteis denas excedentes libras, Palacras Hispani alij Palacranas: Iidem quod minutum est, balucem vocant.
 Palæbiblus, *παλαίβιλος*. Oppidum est in ora Syriae, Lybano monti subiectum, non procul ab Adoni fluvio. Autor Plin. lib. 5. c. 20.
 Palæmōn, *παλαίμων*. Athamantis & Inus filius, fuit alio nomine dictus Melicertes, qui patris furorē fugiens unā cum matre se in mare præcipitavit ambōque dij marini facti sunt: mutatisque nominibus, mater Leucothea, hoc est, alba dea dicta est: crediturque esse Aurora, quæ & Mutata dicitur: ille verò à Græcis Palæmon, à nostris, quod portubus præesse putetur, Portunus est appellatus. In Palæmonis honorem Isthmia celebrabantur, à Thesco primū instituta, quorum præmia erant coronæ ex pinu confectæ, quæ à Palæmone dictæ sunt Palæmoniæ. Claudian. 8. Paneg.

Cuncta Palæmonis manus explorata coronis Adsit.

Erat autem hoc unum ex quatuor sacris certaminibus, quæ magno totius Græciæ concursu celebrabantur: quorum duo dicata erant diis immortalibus, Iovi Olympia, Apollini Pythia: duo itidem mortalibus, Nemæa Archemoro, Palæmoni autem Isthmia, Circumfertur ea de re Epigramma Græcorum nomine Archiæ pœtæ, in hæc verba:

*Τῶν ἁγίων εἰσι ἄγῶνις ἀν' Ἑλλάδα, πρῶτος ἰστὶ,
 Οἱ δὲ οὐδ' ἴσθμιον, οἱ δὲ οὐδ' ἄθλητάων.
 Ζῆλος, λητοῖδος, παλαίμων, ἀρχηρόιοι,
 Ἀθλα εἰς τὸ κῆλον, μίλα, σίλινα, πέρσι.*

Quod sic Latine effertur,

*Quatuor Argivus certamina sacra feruntur.
 Bina hominum natis, binæque calitibus.*

*Phæbo, ipsique Iovi, puero Archemoro, & Melicerta.
 Poma, oleastra, ærium, præmia pinus erant.*

¶ Est etiam Palæmon nomen proprium Grammatici Vicentini, qui Romæ vixit sub Tiberio & Claudio principibus, tanta vir arrogantia, ut M. Varonem porcum appellaret, secum & natas morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulgit, ut sæpius in die lavaretur, nec sufficeret sumptibus. Hæc Sueton. lib. de Illustribus Grammaticis c. 23. Juven. Satyr. 6.

— odi.

Hanc ego qua reperit voluitque Palæmonis artem.

Palæmyndus, *παλαίμυθος*. Cæciæ oppidum fuit in eo loco, in quo postea condita fuit Nariandus, Palæmindi autem nomen accepit ad discrimen recentioris Myndi, quum antea etiam Myndus diceretur. Vide Plinium lib. 5. c. 19.

Paleocastrum, urbs vetustate collapsa. Const. I. g. b.
 Palæpaphus, *παλαίπαφος*. oppidum Cypri insulæ, antiquum Veneris Paphiæ templum habens, antea Paphus dicta. Verum quum Agapenor ad sexagesimum inde stadium alteram eiusdem nominis urbem condidisset, cœpta est hæc ad differentiam recentioris Palæpaphus appellari, quasi vetusta Paphus. Autor Strabo lib. 14.

Palæphatus, *παλαίφατος*, vir qui multa fabulosa scripsit, unde, Palæphatus, a, um, ut Palæphatia papyrus. Proverbio dicitur de libellis fabulosis, qui nil nisi meras fabulas, resque incredibiles continent. Tractum à Palæphato Paris, sive (ut alij malunt) Prienzæ, qui *πρίενσι*, hoc est, rerum incredibilium multa conscripsit volumina. Virgilius tamen ad Mellalinum, Palæphatiam papyrus, simpliciter dixit pro libris Palæphati.

Docta Palæphatia testatur voce papyrus.

Palæscamander, *παλαίσκαμάνδρος*, fluvius Troadis, qui effecto prius lacu, in Achæorum portum influit. Autor Plin. lib. 5. c. 30.

Palæstinæ Dæx (furæ.) Ovid. 4. Fastor.

Palæstinā. *Παλαιστίνη* provincia Syriae, Iudææ & Arabiæ contermina, ut inquit Plin. lib. 5. c. 12. & 13. Herodorus totam Syriam vocat Palæstinam. In ea quinque civitates continebantur, Gaza, Ascalo, Geth, Acaron, & Azotus. ¶ Est & altera Palæstina prope Phæaciam, de qua Lucanus lib. 5.

PALÆSTRÆ, a, Lucatio, concertatio. *Παλαίστρα*. GAL. La luitte, exercice à luitte. ITAL. Pallestra, lotta. GERM. Das ringen / ein kampffspyl mit ringen. HISP. La lucha. ANGL. A vorastling place or the seat or vorastlin orbarries. *Παλαίστρα* hoc est, à corporis agitatione. Terent in Eunuch. fac periculum in literis, Fac in palæstra, in musicis. Virg. lib. 6.

Pars in gramineis exercent membra palæstris.

Palæstra propriè locus in urbibus Græciæ quam plurimis, ubi cursu, & luctatione, aliisque variis ludis adolēcentes exercabantur. ¶ Accipitur etiam Palæstra, pro quavis re, aut pro quovis etiam loco, in quo præcipuè se quis exercet. Ter. in Phorm. Eccum è sua palæstra exit foras, hoc est, è domo lenonis, quæ est veluti palæstra, officina quædam, & ludus amatorius. ¶ Accipitur etiam Palæstra pro decenti motu, gestuque totius corporis, quem Galli *Contenantiæ* vocant. Vnde *Palæstrita* vocantur, qui in hisce corporis decentibus gestibus insigniter sunt exercitati: quem admodum contra *Apalæstri*, qui talium motuum & gestuum planè sunt rudes. *Παλαίστριται*. GAL. Luitteurs. ITAL. Lottatori. GERM. Dnposschichtig / der keine geberden mit den glideren nie üben kan / der sich nit in possen schicten kan HISP. Luchadores. ANGL. He that vsed vorastling. ¶ Quint. l. 9. c. 4. significare volens, orationem forensē nec planè numerosam esse debere, qualis Panegyricus ille aded fama celebratus Isocratis: nec rursus numeris vacare, ita inquit. Sicut etiam quos palæstritas esse nolumus, tamen esse nolumus eos qui dicuntur Apalæstri. Vide Budæum in prioribus annotationibus.

Palæstricūs, i. Palæstrita. *Παλαίστριος*. GAL. Luitteur. ITAL. Lottatore. GERM. Ein ringer oderfechter. Idem der in allem seinem thun oder reden seine geberden sühen kan / sich weist leicht in possen zuschicten. HISP. Luchador. ANGL. He that vsesh vorastling. ¶ Africaus, Depelli mihi manum per palæstricos. ¶ Dicuntur etiam Palæstrici, qui palæstram docent, hoc est, qui palæstritas exercent & instituunt. ¶ Aliquando etiam Palæstricos appellatos invenimus qui motus gestusque corporis formant, docentque quo pacto omnes corporis partes decenter debeamus movere. Quint. l. 1. c. 11. Ne illos quidem reprehendendos puto, qui paulum etiam palæstricis vacaverint. Non de iis loquor quibus pars

vite in oleo, pars in vino consumitur: qui corporum cura mentem obruerunt. Hos enim abesse ab eo quem instituimus, quam longissime velim. Sed nomen idem est, iis à quibus gestus motusque formantur.

Palæstricūs, a, um, quod pertinet ad palæstram. *Παλαίστριος*. GAL. appartenant à luitte. ITAL. Cosa de lotta. GERM. Zu dem ringen gehödig. HISP. Cosa perteneciente a lucha. ANGL. That perteineth to vorastling. ¶ Plaut. in Rud. Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum pro exercitio Gymnastico & Palæstrico. ¶ Palæstricos motus dixit Cic. i. Officiorum nimis accuratos corporis gestus. Nam (ut supra ostendimus) Palæstra aliquando accipitur pro concinno illo omnium membrorum gestu, quem Galli *Contenantiæ* vocant: & palæstrici qui huiusmodi motus docent. Verba Ciceronis sunt hæc, Nam palæstrici huiusmodi motus sæpè sunt odiosiores. Idem quarta in Verrem, Nunquam vos prætorem tam palæstricum vidistis.

Palæstricè, adverb. More palæstritarum. *Παλαίστριος*. GAL. En luitteur, en façon de luitte. ITAL. A foggia di lotta. GERM. Sächterich / rote ein ringer oder fechter. HISP. En manera de lucha. ANGL. Lyk vorastlers. ¶ Cic. de opt. gen. dic. Sed ita ut palæstricè spatari in xysto liceat.

Palæstrio, nomen servi, in Milite. Plaut.

Palæstritā, a, qui in palæstra se exercet. *Παλαίστριος*. GAL. Luitteur. ITAL. Lottatore. GERM. Ein ringer / fechter / der sich in dem kampffspyl des ringens übt. HISP. Luchador. ANGL. Avorastler. ¶ Cic. 6. Verr. De Heraclij hæreditate, quam palæstritis concessisset, multo maximam partem ipsum abstulisse. Persius Satyr. 4.

Quinque palæstrita licet hac plantaria vellant.

Palām, adverb. Manifestè, apertè, in conspectu atque oculis omnium. *Παλάμ*. GAL. Publiquement, ouvertement. ITAL. Palamente, apertamente. GERM. Öffentlich / onuerholen. HISP. Publicamente. ANGL. Apertly, in the sight of men. ¶ Contraria habet Clām & obscurè. Plaut. in Cistell. Nostrò ordini palām blandiuntur: clām, si occasio usquam est, frigidam subdole suffundunt. Cic. 4. Acauem. Alterū quidem, ut videmus, palām: alterum ut suspicamur, obscurius. Omnis res palām est. Plaut. Capt. sc. 3. a. 3. Et in Milit. sc. 2. a. 2. Si id palām fecisset, (i. si indicasset aurum.) Aul. sc. 4. a. 3. Quem ego hic convincaam palām. Idem Amphitr. Me honestius est, quam te palām hanc rem facere (i. aperire & narrare.) perspicuè. Et si taceas, palām est quidem. Idem Aul. sc. 2. a. 3. Probrum & partitudo propè adest, ut fiat palām. Ibid. sc. 5. a. 1. Palām de se facere coactus, (i. se occidere.) Senec. c. 15. de tranquill. Palām est eam esse. Plaut. Milit. sc. 5. a. 2. ¶ Palām & interdiu. X. Clām & noctu. Cæsar. 3. bell. civ. Exercitū educunt. Pompeius clām & noctu, Cæsar palām atque interdiu. ¶ Coram ad personas certas tantum refertur: Palām ad omnes. Terent. in Eunuch. Sini falsum, aut fictum, continuo palām est. Palām cum ablativo pro Corā, Præpositio est. Liv. lib. 6. ab Urb. Inde rem creditori palām populo persolvit. ¶ Hinc sit Propalām eiusdem significationis: à quo Propalo, las pro manifesto, seu apertio, de quibus infra. ¶ Palām quæstum facere dicitur, non tantum ea quæ in lupanario se prostituit, sed etiam si qua (ut solet) in taberna, caupona, vel qua alia domo, pudori suo non parcat. *ἐν φανερῷ χρηματίζειν*. Item Plaut. Curs. sc. 1. a. 1. Quod palām venale est (de meretricæ) Dij faxint ut ille ibidem affiet. Plaut. Ps. sc. 1. a. 4. Palām facere (i. manifestare.) GAL. Manifester. Liv. & Suet. in Tiber. c. 22. Non prius palām fecit. Et in Neron. c. 8. De Claudio palām factum est, (i. de morte Claudij.)

Palāmēs, dis, *Παλαμήδης*, nomen filij Nauplij Eubææ regis qui Vlyssis fraude à Græcis interfectus dicitur. Nam quum omnes totius Græciæ principes ad bellum Troianum convocarentur, Vlysses, ut domi maneret, insanite se finxit: & quod melius rei fidem faceret, iunctis diversæ naturæ animalibus salem serebat. Palamēdes autem ut viri astutiam deprehenderet, Telemachum filium obiecit, quo viso Vlysses aratrum subitò inspedit, ne eum læderet, quo a gumento simulatione deprehensa, ad bellum coëgit. Deinde quum in Thraciam frumentarū missus esset Vlysses, & nihil inde attulisset, neque quicquam sese invenisse diceret: Palamedes eodem missus plurimum frumenti advenxit: Quamobrem Vlysses invidiæ stimulis agitated, adulterinam Priami nomine epistolam scripsit, in qua agebat Palamedi gratias, commemorabatque secretum auri pondus esse transmissum, ut Græcos proderet: quod ipse Vlysses per corruptos servos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorum concilio recitatis, Palamedes proditiōnis accusatur. Ibi Vlysses ico se adesse simulans, hostilibus litteris nihil fidei habendum contendit: cæque re ipsa facile posse coargui, si Palamedis tabernaculum scrutaretur: in quo si aurum inveniretur, nullum illum supplicij genus recusare. Missi itaque qui tabernaculum eius perferunt, quam aurum invenissent. Palamedes veluti proditiōnis convictus, lapidibus obrutus est. Ovid. lib. 3. Velle & infelix Palamedes esse relictus, Viveret, &c. En falso Palamedem criminæ turpe est accusasse mihi. Ibid. Hic fertur Troiano bello quatuor literas invenisse, scilicet, θ, ξ, ρ, φ. Præterea calculorum ludum & mensuram, & ponderum rationem excogitasse. Astrologiæ insuper peritus fuisse dicitur, annūque ad cursum Solis, & menses ad cursum Lunæ accommodasse: primūque in castris visam atque reformidatam Solis eclipsem naturalem, minimèque timendam esse docuisse. Præterea ordinem aciei & telleras, hoc est symbolum bellicum & vigiliis invenisse. Quæ omnia à gribus fertur didicisse. Illæ enim non nisi acie instructa volant, electo duce quem sequantur, dispositisque in extremo agmine qui gregem voce contineant, & qui noctu cæteris dormientibus excubias obeant. Inter volandum etiam, mutatis subinde ordinibus, litteras quasdam videntur effingere, quas etiam ab eis prius observasse fertur Palamedes. Hinc à poetis Palamedis aves, quæ dicuntur Mart. lib. 3. Turbabis verus, nec litera tota volabit. Vnam perdidit si Palamedis avem. ¶ Fuit & Palamedes Eleates Grammaticus, qui scripsit Onomasticum de tragicis & comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suidas.

Palāngæ, Græci *φάλαγγας* dicunt. *Παλαγγα*. GAL. Rouleaux qui on met sous les navires pour les tirer en l'eau, on à bord. ITAL. Legno longo & riuendo che si mette sotto la nave per risarla in aqua. GERM. Wälzen / seind lange runde

de hōner darauß mann etwās floß/oder zeucht/ein welle. *Hisp. Las palacas de madera.* ANGL. *Rollers to conveigh shipes en land or any thing of great weight.* 3. Sunt ligna teretia, qualia sunt quæ navibus dum subducuntur ad licus, aut ad mare trahuntur, supponi solent. Vnde etiam nunc Palangarios dicimus, qui aliquid oneris fustibus transfuehant. *Varro de vit. pop. Rom. lib. 4.* Quam Pœnus in fretum obviam venisset nostris, & quosdam cepisset, crudelissimè pro palangis carinis subjecerat, quo metu debilitaret nostros. Ita Non. c. 2. *Cæsar. 2. bell. civ.* Palangis subjectis ad turrim hostium admovent. A Platone *σκαλοφογίας*, appellantur, teste Hermolao, & Cælio: apud quos *Phalanges* legimus per aspirationem. Et ita omnes docti. Vide in dictione *Phalanga*.

Pālāngo, ας, *φωλαγίζω*. Onus aliquod hujusmodi fustibus transtueho. Afranius, Et capream unam semilaceram quaterni simul palangabant. Nonius, Manet hujus verbi usus hodie quoque apud Italos, Spalangare enim, aperire latius, & in diversa rem diducere distraheréque apud illos significat. hunc Afranij locum non reperit revisor.

Pālāntium, vel potius Pallanteum gemino ll. *παλλάντειον*, urbs in Palatino monte, à Pallante Evandri proavo. Vide Livium *lib. 1. dec. 1.* Vnde Virg. *lib. 1. Æneid.*
*Arcades his oris genus à Pallante profectum,
 Qui regem Evandri comites, qui signa sequuti,
 Delegere locum, & posuere in montibus urbem,
 Pallantis proavi de nomine Pallanteum.*

Varro à balatu ovium per antistæchon dictum voluit, & per I simplex scribi debet: secundum Virgilium autem per duplex, vide *Palatinus & Palatium*.

Palantia, *φωλαγία*, oppidum Hispaniæ Tarracoenensis, ut ait Ptolem. *lib. 2. cap. 6.* Vaccorum colonia à qua Palantini dicti: ut à Numantia Numantini. Aliàs *pallantia* dicitur. 4. Est & nomen fluminis in Valentino littore,

Pālāntium, *παλλάντιον* Stephan. Arcadiæ oppidum. Evandri regis patria: qui quum patrem imprudens occidisset, suadente matre in Latium se contulit, montemque in quo primùm confedit, à nomine relictæ patriæ Palantium appellavit: qui postea palatium, & Palatinus appellatus est. Plin. *lib. 4.* in descriptione Arcadiæ: Palantium (inquit) unde Palatium Romæ.

Palaphrion, paraveredus. Anon. L. g. b.

Palasca, pars secundum caudam in bove.

Pālāthā, ξ *πρωξιμμάκ. παλάθη*. GAL. *Vn cabas, ou une masse de figues.* ITAL. *Pasta de ficchi.* GERM. Ein gloß an welschen vil feigen zusamen getruct sint. *Hisp. Massa, ò pasta de bigos passos.* ANGL. *A plaisier or cluster of figges.* 3. Græca dictio est, quæ massam Latinè significat, & propriè ficorum & caricarum. Autor Hefychius: cujus verba sunt hæc, *ἡ παλάθη ἐστὶν ἑσόμενον ἐν ἀλάθη θύσσει, καὶ μάζα.* Eadem ferè de hac re apud Suidam leges.

Pālātim, adverb. significat passim vagando. ξ *πεπλανημένος*. GAL. *Vagantza & là.* ITAL. *Vagando in ogni parte.* GERM. *Mitt hin vnd hâr schwoiffen.* *Hisp. Vagando de todas partes.* ANGL. *By wandering.* 3. Liv. *lib. 5. ab Vrbe*, Tusculum palatim fugerunt.

Pālātina, α, urbis Romæ quarta fuit regio, circa Palatinum montem: unde & nomen accepit. Sunt qui à Palantia Latini regis matre huic regioni nomen putent impositum. Alij à palando, hoc est ab errando dictam putant, quod Arcades duce Evandio palantes ibi primùm subsederint.

Pālātio, nis, ξ *ἡ χαράκων παράπιζις, ἡ χαράκωνσις*. GAL. *Fichement de pieux, pilotis.* ITAL. *Fondamento con pali ficcati come si vede hoggi fondata Venetia.* GERM. Ein pfusment mitt eingeschlagenen pfälen gemacht auff die mann Das gebeuro seyt in wasser od an pfusechtigen orten. *Hisp. Fundamento de palos.* ANGL. *A makin of a ground solide to build upon hylaying of groat tymbber.* 3. Dicitur illud fundamenti genus, quum in solo uliginoso, aut alioqui sustinendo ædificio non satis firmo, fistuca, vel funili aliqua machina palos depangimus, cui ædificium innitatur: utitur hac voce Vitruv. *lib. 2.*

Pālātium, ij, *παλατιον* ὄρ. 3. unus ex septem urbis Romæ montibus nomen habens inde quod ante urbem conditam pecus in eo pascens balare consuevit, (sic enim vox animalis fingitur) quasi Balatium, qua etiam voce utitur Nonius. Hinc Ter. Saur. *de Orithog.* Palatium, inquit, antiqui Balatium vocabant. Vel à Palo, las, sive quod ibi palare, id est errare pecudes soleant: sive quod palantes Arcades cum Evandio ibi confederint. Nam ante Romam conditam cultum fuisse atque habitatum hunc montem constat. Alij à Palantia Latini matre quæ ibi habitaverit, Palatium dictum volunt. Alij à Pallante Evandri avo. Alij à filia Evandri Palantia, ab Hercule vitiata, & postea ibi sepulta: vel certè à Pallante ejus filio ibi sepulto. Plin. à Palantio Arcadiæ oppido, & patria Evandri dictum existimat. Ferunt enim Evandrum ob patris eadem domo profugum, in Latium venisse, montemque in quo confedit, Palatium appellasse. Alij à Pale pastorali dea nomen inditum autumant. 4. Palatium, Domus imperatoria, regia, à Pallante gigante, qui primus palatium, ob magnitudinem sui fecisse dicitur: sive ut Cyrillus autor Græcus refert) à Palatino monte. ξ *ἡ βίβα hechal* *ἡ βίβα ἀρχιον*. GAL. *Palais, maison royale* ITAL. *Stanza imperiale* *palazzo*. GERM. Ein palast/ein fürstlich hauß. *Hisp. Palacio, casa real.* 3. Suet. *de clar. Gramm.* Quare ab Augusto quoque nepotibus ejus præceptor electus, transit in Palatium cum tota schola. Hujus prima syllaba indifferenter scriptores utuntur. Ovid. *1. de Arte amandi.*
Illic quas tulerant nemorosa palatia frondes.
 Idem *Eleg. 2. lib. 4. Trist.* Alæque velantur palatia fertis. *Martial. lib. 1. Inde sacro veneranda potes palatia clivo.*
 Crediderim tamen primam huius nominis syllabam quoties produci-
 tur gemino ll, esse scribendam.

Pālātius, a, um, *παλατιον*. Unde Palatinus Deus, & Palatinus mons dictus est in quo primò Roma ædificata fertur, & in quo Reges primò, deinde Consules, post Imperatores majore ex parte sedem habuerint. Et palatina regio, ea pars urbis in qua Arcades & Aborigenes palantes, hoc est errantes & vagabundi, duce Evandro primò confederunt, de qua re plura paulo ante in *Palatium*. Cella palatina Atricusis Romæ, Suet. *in Calig. c. 57.* Et Palatina domus & Templum. Idem *in Aug.*

c. 29. Palatini ludi, idem in *Calig. c. 56.* Palatina officia dicuntur Officia aulici & Imperatorij, Iulius Capitolinus in *Gallien.* Quum ierit ad hortos nominis sui, omnia Palatina officia sequebantur. 4. Palatina palæstra, quæ in Palatino monte exercetur. Cic. *ad Attic. lib. 2.*

Palatua, dea, apud Varr. *lib. 6. de L. L.* fortè Palatia Latini uxor.

Pālātūāl, Sacrificium quod fiebat Romæ in monte Palatino. Varro *de L. L. lib. 7.*

Pālātūālis, Flamen qui constitutus erat ad sacrificandum ei deæ, in cujus tutela erat Palatium. Festus. Varro. *1. 6. de L. L.*

Pālātum, i, Oris cælum, quod labiis dentibusque, quasi palis, munitum sit. ξ *ἡ ἰσθητὴν malkochajim. ἑραπὸς. ἰσθητὴν*. GAL. *Le palais de la bouche.* ITAL. *Palato.* GERM. *Der rachen des munds.* *Hisp. El paladar, sentido del gusto.* ANGL. *The roose of the mount.* 3. *Col. lib. 7.* Sed etiam si palatum atque lingua concolor lanæ est. Palatum illos non habere. Gell. *cap. 8. lib. 35.* Item.
 ——— *Suppressa que lingua palato.*
 Ovid. *Eleg. 3. lib. 3. Trist.*
Sic nova dulichio lotos gustata palato.
 Idem *Eleg. 3. lib. 4. Trist.* 4. Legitur etiam nominativus Palatus apud Cic. *2. de finib.* Nec enim sequitur, ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus.

Palax, dolosus, fallax. G. Isid. 1, *Pellax.*

Pālāx, α, à palam, ut ait Varro *de re rust. lib. 1. c. 50.* sive à nomine Pabulum dicitur. ξ *ἡ ἰσθητὴν ἄχυρον*. GAL. *Paille.* ITAL. *Paglia.* GERM. *Spreuwer.* *Hisp. La paja.* ANGL. *Casse.* 3. Nam ea sola primùm in pascendis animalibus præbebatur. Quo sanè vocabulo, non calmi, sed follicula ipsa granulorum comprehenduntur. Virg. *lib. 3. Georg.*
Surgentem ad Zephyrum palea jactantur inanes.
 Col. *lib. 6.* Minus commodè tuemur armentum paleis, quæ utique quibusdam regionibus sola præsidio sunt, & probantur maximè ex milio tum ex hordeo, mox & ex tritico. Idem, Oportet fabam maturam conterere, & paleas ejus diligenter recondere. Notandum (ut Servius sentit) Paleam singulari numero dici contra artem. Nam quæ ex pluribus constant, sunt tantum numeri pluralis: ut Cancelli, Bigæ, Scopæ, licet abutantur Poëtæ. Virg. *1. Georg.*
Ne quicquam pinguis palea teret area culmos.
 4. Palea quoque dicitur cartilago de stua, sive pendula à collo galli galinacei. Colum. *lib. 8. cap. 2.* de gallinacis loquens, Paleæ ex rubro albicantes, quæ velut incanæ barbæ dependent. Palea æris ponitur pro ramento, & excremento. Plin. *lib. 3. 4. cap. 13.* Ac repente vehementiori flatu expuitur æris palea quadam. Sic enim ferè habent exemplaria. Budæus tamen in hoc Plinij loco *Pala* legit, non *Palea*. Palea etiam per quandam metaphoram dicitur de re tenui & vili: unde Conradus Imperator, cum regni Italici coronam non Mediolani secundum veterum morem suscepisset, sed alibi, vulgò tum ferebatur corona paleæ redimitus, quæ loquendi forma etiam Græcis usitata fuit Aristophanes, τὸ γὰρ μεταίκευ ἄχυρον ἢ ἀστὴν λιγυ. Hinc capitula in jure Canonico quæ certæ fidei non sunt, paleas appellari putat Alciatus *lib. 11. Paregon.*

Pālāiūm, ij, locus in quo reconditur & asservatur palea. ξ *ἡ ἀρχιον*. GAL. *Vn paillier.* ITAL. *Pagliaio.* GERM. Ein spreuwerkast. *Hisp. El pajaro donde se guarda la paja.* ANGL. *A place where casse is kept.* 3. *Col. lib. 1. c. 6.* Fœnilia, paleariaque, & apotheca, & horrea.

Pālāiūs, a, um, quod est factum ex paleis, vel quod paleas habet admixtas. ξ *ἡ ἀχυρόθης*. GAL. *Fait de paille.* ITAL. *Fatto di paglia.* GERM. *Mitte spreuweren vermisch.* *Hisp. Hecho de paja.* ANGL. *Made of casse or that is mixed with casse.* 3. Vnde lutum paleatum dicitur, cui, ut tenacius sit admixtæ sunt paleæ. Colum. *lib. 1. de arboribus cap. 8.* Quicquid inserueris viti, diligenter libro ligato, atque luto subactò paleato, oblitito, operitòque plagam, & ita alligato, ne aqua ventusque penetrare possit.

Pālāia, ia, pelles dependentes ex gutture bouum, quasi pellearia. ξ *ἡ ἰσθητὴν*. GAL. *Le fanon d'un boeuf ou vache.* ITAL. *Pagliuola.* GERM. *Diehaut so den rindeern vnden von dem hals oder ralsen hinab zoteren.* *Hisp. Los papos, pellejas de buey.* ANGL. *The deuelop of a beaust hanging under the neck.* 3. Virg. *3. Georg.* Et crurum tenus, à mento palearia pendunt. Col. *lib. 6. c. 1.* Cervice longa, & torosa palearibus amplis, & pend ad genua promissis. Nominativus singularis est Palear, quo usus est Seneca in *Hippolyto*, (Musco, inquit) tenaci pectus ac palear viret.

Pālē, ξ *ἡ ἰσθητὴν παρήλιον*. Græca est dictio, nobis Luctam significans: ἀπὸ τῆς πάλαιος τὸ σάμα, hoc est, ab agitatione corporis: unde Palæstra dicta est.

Pāles, pastorum, dea, vel pabuli: *βουθηβριχθίσις*, cuius festa, palilia sunt appellata, aut, ut alij malunt, Parilia à pariendo, quod pecorum partum credebatur præsidere. Autor Festus. Hanc quidam Vestam, quidam Deorum matrem appellant. Hanc Virg. genere fœminino vocat. Alij, inter quos Varro, masculino genere, ut hic Pales. Huic sacra solvuntur quæ palilia vocantur, de quibus *infra*. Hæc Servius, enarrans illud Virgilij.
*Te quoque magna Pales, & te memorande canemus
 Pastor ab Amphryso.*

Pālilia, *παλίλια*, vel parilia, l in r mutata, Palis deæ festa dicuntur. ξ *Die fast der herten göttin.* 3. quæ à pastoribus in agris fiebant undecimo Calend. Maij, quo die Romulus urbem fundavit, ad lupos arcendos morbosque à pecore pellendos, seu pro partu pecoris. Palilibus urbis cepit Imperium. Suet. *in Calig. cap. 16.* Plutarch. *in Rom.* ait fuisse & ante urbem conditam Propert. *lib. 4.*
*Vrbi festus erat dixere Palilia patres;
 Hic primus cepit mœnibus esse dies.*
 Vide Ovid. *lib. 4. Fastor.*

Palcurius Sura, Orator & causidicus fuit, Martialis & Lucani amicus: sed ob suspicionem, quod cum Vitellianis sensisset, senatu à Domitiano fuit amotus.

Palicenus fons, *παλικίνη κρήνη* Fons est in Sicilia non procul à Catana: ita dictus quod proximus sit Dellis lacubus, quos fratres Palicos esse vetustas credidit. Apud hunc fontem iuramentorum veritas explorari solebat ad hunc modum: Iuratus tabellam quam manu tenebat, con-
 jiciebat

jiiebas in fontem : quæ si verum esset quod iurejurando asseruerat, fuit abar : sin falsum, mergebatur Auctor Steph. de Urbibus.
 Palici, παλιχοί. Dicti sunt gemini fratres, Jovis filij & Thaliæ Nymphæ, sive (ut alij volunt) Ætnæ, quæ quum Junonis iram metueret, oravit ut terra sibi dehisceret. Sed quum tempus maturitatis infantium quos aluo gestabat, advenisset, rursus terra, hians duos infantes ex puellæ alvo emisit, appellatique sunt Palici, δὴ τὴν παλιχίαν, quod in terram demerit, denuo sint reversi. Palicorum meminit Ovidius, & ejus Commentarius, Metamorph. li. 5. Ostendunt accolæ duos lacus, ex quibus Palicos fratres putant emeruisse eosque Dellos appellant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt, ut circa eos juramenta exigi solerent, si quis in furti suspitionem incidisset, prius tamen accepto fidejussore, qui si juranti quid accidisset, præstaret quod exitus ostenderet Vide in dictione Delli.

Pālilogiā, παλιλογία, Iterata loquutio, hoc est, dictionis alicujus majoris vehementiæ causa repetitio. Quid autem differat ab Epanalexi Epanaphora & Anadiplosi, vide Rufianum, & Aquilam Romanum.

Palilicium sidus, ex septem constat stellis, quas Latini Sucas appellant, οὐράδες, Palilicium appellatum, quod quum natura sit pluvium sidus observatum tamen fuerit undecimo Cal. Maij, (quo die Romæ Palilia celebrantur) serenitatem adducere. Vide Plin. lib. 18. c. 26.

Pālīmboechiūs, pen. prod. παλιμβόχου, genus pedis, ex prima & secunda longis, & ultima brevi: ut Augustus. Idem Antibacchius dicitur. Palimblastus, restibilis ager. Bud.

Palimpēga, veteramenta, παλιμπεγα κερτήματα. Poll. παλιμπεγα veteramentum, quod suppingitur denuo, ἀ παλιν & πηγυμι pango, figo.

Pālīmpīsa, παλιμπίσα, Pix liquida iterum decocta, & inspissata. Plin. lib. 2. c. 7.

Pālīmpsestūs, παλιμψεστῦς, Membrana abrasa, & delectitia, ut illa quæ fit è corio asinino cretato aut gypso. Etels haurit Cicero. Trebat. lib. 7. Epist. Nam quod in Palimpsesto, laudo equidem parsimoniam, sed miror quid in illa chartula fuerit quod delecte malueris, quam hæc non scribere, nisi fortè tuas formulas. Quidam hoc loco legunt Palinxestum, ἀ παλιν iterum & ξίω, rado: qua voce etiam usus est Catullus ad Varrum Epist. 29.

Puto (inquit) esse illi millia, aut decem, aut plura
 Prescripta, nec sic, ut sic in palinxesto
 Relata: charta regia, novi libri,
 Novi umbilici.

Budæus in lib. de Asser. Palimpsestum interpretatur chartam esse delectilem, qua calculatores utuntur. Jurisconsulti Delectitiam chartam vocant. Nam abrafis prioribus literis rescribitur. V. l. d. charta. ff. de bonor. poss. secund. tab. Chartæ appellatio ad novam refertur, & ad delectitiam.

Palindoria, παλινδωρία, veteramenta ἀ παλιν & δὴρα pellis. Poll.

Pālīngēnēsīa, παλιγγενεσία, Latine dicitur Regeneratio, alteri natales. Voluit enim Pythagoras animas è corpore egcessas, in alia atque alia corpora transmigrare, non solum hominum, verum etiam brutorum: atque ita nos identidem alios atque alios renasci.

Pālīnōdia, παλινωδία, Recantatio, sive retractatio, à verbo Græco παλινωδῖν, quod est retractare, vel recantare, hoc est, diversa superioribus sentire, & quod semel dictum est, revocare. Pro quo etiam dicimus Palinodiam canere. Vide Adagia Erasmi.

Palinurii nomen proprium seivi apud Plaut. in Curc. sc. 1. a. 1. Et ne hic Palinurus Phædromi? (sup. servus.)

Pālīnūrus, παλινούρος, Lucanix promonitorium, haud longè ab Helia, quæ postea Velia dicta est: ita dictum à Plinuro navis Ænææ gubernatore, qui somno oppressus, unaque cum gubernaculo in mare delapsus, quum ad eam partem Lucanix adnataisset, in qua postea Velia condita fuit, ab incolis præde cupidus occisus est, & spoliatus, cadaverque ejus in mare abiectum. Verum quum non ita multo post orā illa gravissima peste infestaretur, oraculo moniti ut Palinuri Manes placarent, lucum ei fecerunt, & cenotaphium, hoc est, inane sepulchrum posuerunt in promontorio, quod etiam Palinurum à nomine eius appellarunt. Virg. 5. Æneid.

Nam tua sinuimi longè, lateque per urbes
 Prodigis æti caelestibus, ossa piabunt:
 Et statuunt tumulum & tumulo solemnia mittunt,
 Æternumque locus Palinuri nomen habebit.

¶ Dicitur autem Palinurus quasi iterum meiens, παλιν enim iterum & οὐρα. Ad quam etymologiam alludit Mart. lib. 5.

Mixisti Pauline semel currente carina,
 Meiere vis iterum, sic Palinurus eris.

Palitor, admodum palos, i. cito.

Pālīnūrus, παλινούρος, frutex spinosus & asper in Cyrenæica regione præcipue proveniens, baccas ferens vini saporem succo suo commendantes. Vide Plin. lib. 13. c. 139. Virg. 5. Eclog.

Carduus & spinis surgit paliurus acutis.

Pallā, α, per duplex ll. Muliebre vestimentum, ita dictum quod palām & foris eo utebantur. ἡ γυνὴ ἰνὴν ἰσχυρὰν μάχαρᾶφᾶν ἠρατὴν chetoneb. χλαίνα. GAL. Vne jupe. ITAL. Veste donna. GERM. Ein lange und etbare weiths fleidung / ein fragenroß der weiber / oder in schauben / außstroet. HISP. Capa, ò ropa, vestidura de encina. ANG. A woman's short garment with sleeves called a pallecoke. Virg. 11. Æneid.

— pro longa regmine palla
 Tigridis exuvia per dorsum vertice pendens.

Plaut. in Menach. Pallam ad Phrygionem fert confecto prandio Palla pallorem incurit. Ibid. sc. 2. a. 4. Hanc pallam uxori surripui. Ibid. sc. 2. a. 1. & Asin. sc. 2. a. 5. Eburata vehicula, pallas, purpuram, &c. Idem Aul. sc. 3. a. 1. Salta sic cum Palla. p / sanusne es. Idem Moach. sc. 1. a. 1. Contempla aurum & pallam satin' me deceat Idem Moit. sc. 3. a. 1. Palla etiam utebantur citharædi. Ovid. 11. Metam.

Ille caput flavum lauro Parnasside vincit,
 Vertic humum Tyrio saturata murice palla.

Idem 3. Amor.

Fronte coma torua palla iacebat humo.

In Gallia etiam omnes passim viri palla utebantur. Et videtur, inquit Baysius, Gallica palla accessisse ad formam nostri palletici manicati.

Martialis lib. 1.

Disidiis que nates Gallica palla regit.

Strab. lib. 5. Idem sentit. Tunicarum, inquit, vicè pallas manicatas gestant ad vendenda usque, natesque medias pertingentes. ¶ Est etiam hoc nomine urbs, Prolenæo teste, à Latere Meridionali Corsicæ.

Pallūla, α, diminutivum. Plaut. Trucul. Aut petit aurum quod conscissa pallula est.

Palla, latabres. f. pulla, lugubres.

Pallācēs, seu Pallaca, α, Græca dictio. Latine concubina. ἡ ψαλβὴ πῆλε- ghe seb. παλακων GAL. Concubine. ITAL. Concubina. GERM. Ein febrveib / berman. HISP. Manceba non cazada. ANGL. A lew mam, or a married mans concubine. Suet. in Vesp. c. 21. Accubante aliqua pallacatum, quas in defunctæ locum Cænidis plurimas constituerat.

Pallādium, παλαδίον, Palladis simulacrum ant. quissimum in arce Troiana, quod eo tempore quo arx, templumque Minervæ edificabatur, de celo cecidisse fertur, atque in templo nondum tecto sibi locum delogisse. Quæ res quum omnibus maximo esset miraculo, ab Apolline responsum est, tandiu urbem incolumen fore, quamdiu simulacrum illud intra mœnia seraretur. Itaque tempore belli illius quod communibus viribus Græcia tota adversus Troianos gessit, quum alia spes captivæ Troiæ non esset, nisi prius sublato Palladio, datam negotium est Vlyssi, & Diomedis, ut per cloacas in urbem ascenderent, fatalæque Mineræ simulacrum auferrent. Quo facto urbem tutelari Palladis numine spoliatam, infirmam captique non admodum difficilem reddiderunt. Ovid. 13. Metam.

Priamidemque Helenam raptam cum Pallade captam.

(Periphrasis Palladij sumpti.) Pallādus, παλαδῦς, nomen viri proprium, qui de agricultura libros duodecim scripsit singulas libros singulis mensibus finiens.

Pallacana, capæ genus est, nullo fore capite, radice tantum oblonga, quod subinde resecatur ut porrum Plin. lib. 19. cap. 6. Apud nos primæ duo caparum genera: unum condimentarium, quod illi Gethyon, nostri Pallacanam vocant. Scribitur mensibus Martio, Aprili, Maio. Alterum capitatum, &c.

Pallāntiās, παλλαντίας, Palus est in Africa, non procul ab aris Philenorū ad Tritonem amnem: quam etiam tritonidem paludem appellatam invenimus. Circa hanc paludem Palladem primū paruisse fertur: unde ex ea natam fuisse nonnulli putaverunt. Vide Plin. lib. 5. c. 4.

Pallāntiā, παλλαντία, oppidum citerionis Hispaniæ, apud Ptolem. lib. 1. c. 6. Inde Pallantini dicti sunt eius urbis incolæ, quos Plin. inter Vaccæos numerat. lib. 3. c. 3.

Pallāntide victus eadem Didius, (i. eodem die & aurora.) Ovid. 6. Fast.

Pallās, antis, πάλας, Evandri filius, qui Ænææ suppetias missus adversus Turnum, ab eo occisus est. Virg. lib. 10.

Ipse caput nucei sultrum Pallantis, & ora,
 Ut vidi, &c.

Alius fuit Pallas Pandionis filius, ejus meminit. Ovid. lib. 7. Metam. Major habet Clyton & Buteo Pallante creatos.

pallantius heros, Ovid. 5. Fast.

Pallās, adis, πάλας, Sapientiæ dea, quæ alio nomine dicitur Minerva ex Jovis cerebro sine matre prognata. Quod deo à poëis fingitur, quia liberalibus artibus & honestis disciplinis creditur præsidere, quæ non ex invento humani ingenij, sed ex inexhausto divinæ Sapientiæ fonte creduntur dimanasse. Dicta est autem Pallas (ut quibusdam placet) à Pallante gigante ab illa interfecto, quum prius Tritonia vocaretur à Tritonide palude, ubi primū visa est. Vel δὴ τὸ πάλας, hoc est, à vibrando, vel quatendo. Solet enim pingi, ut hastam manu teneat, eamque veluti vibrare videatur. Ovid. 13. Metam.

Priamidemque Helenam raptam cum Pallade captam.

(Periphrasis est de Palladio subrepto. Idem Ovid. Eleg. 5. lib. 4. Trist.

Ut vigil infusa Pallade flamma, solet. (i. oleo.)

Pallādus, α, um, παλαδῦς, quod est Palladis. Hinc Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis.

Pallēnē, es, παλληνή. Oppidum in finibus Macedoniæ, ab ea parte qua ad Thraciam spectat in exiguâ Chemoneso situm: ita dictum à Pallenē Sithonis filia, & Giti uxore. Vide Plin. lib. 4. c. 10. ¶ Est item Pallene vicus Atticæ regionis in tribu Antiochide. ¶ A Pallene Macedonia regione fit Pallenæus, α, um, ut Triumphus Pallenæi, apud Statium lib. 4. Sylvarum.

Pallēo, es, Pallidus, vide Pallor.

PALLIUM, ij. vestimenti genus extimum quod tunicæ superindui solet ἡ γυνὴ μετὴν. τριγυρῖματιον. GAL. Vne robe longue, manteau. ITAL. Mantella, sopraveste. GERM. Ein mantel / ein sang erbars fleid so man vber die andern anlegt. HISP. Manto, capa. ANGL. A longne robe, a cloke, or coape. ¶ Vnde provenibium, Tunica pallio proximior est. Intra pallium manum continent Attici Oratores. Quintil. Nec tuam Chlamydem, nec tuum pallium do foras. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Commuto pallium. Idem Pff. sc. 1. a. 5. Vocat me in aleam: pono pallium. Ille annulum suum opposuit. Idem Curc. sc. 3. a. 2. Age dum, Excute dum pallium. Idem Aul. sc. 3. a. 4. (de ser vo.) Redegit se ad pallium & crepidas. Suet. in Tib. c. 13. Conjiciam in collum pallium. Item collecto pallio est Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Operti barba & pallio. Gell. c. 8. lib. 13. Cum pallio vesticolore, & tunica longa muliebi, idem c. 10. lib. 6. Quæ me here pallio reprehendere (parastam) abeuntem. Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. Dictum autem putatur Pallium, quod palam, hoc est, foris gestaretur. Propriè autem putatur Græcorum habitus hoc nomine dicebatur, quemadmodum Romanorum toga, Suet. in Aug. Sed cæcæcos continuos dies inter varia munuscula togas insuper & pallia distribuit, lege proposita, ut Romani Græco, Græci Romano habitu uterentur. Vnde Palliati Græci dicti sunt: & Comædiæ palliatiæ, quæ scriptæ sunt secundum ritus & habitus palliatorum, hoc est, Græcorum. Auctores Donatus & Diomedes. Hinc Plaut. Curc. sc. 3. a. 2. Isti Græci palliati. (i. pallio induti.) Cic. 3. de Oratore. Hippias gloriatus est, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se manu sua confecisse. Idem 3. de nat. deor. de Dionysio tyranno, Qui quum ad Peloponnetum classem appuisset, & in fanum venisset Iovis Olympij, autem ei detraxit amiculum grandipondere, quo Iovem ornat ex manibus Carthaginensium tyrannus

aus Hiero: atque in eo etiam cavillatus est, æstate grave esse aureum amiculum, hyeme frigidum: cique lancum pallium iocet: quum id esse aptum ad omne anni tempus diceret. ¶ Pallium quoque philosophorum erat. Gell. lib. 9. Video inquit Herodes, barbam & pallium, philosophum nondum video. Pallia inter communia vestimenta annumerantur Vlpiano: quæ promiscua appellat Tacit. lib. 3. Promiscuas vitis & fœminis vestes.

Palliolum, i, diminut à Pallio, i. brevius & vilius pallium. ἡ περιβόλιον. GAL. Petit manteau. ITAL. Picciolo mantello. GERM. Ein mantelin, oder mantelstettn. HISP. Pequena manta. ANG. A little cloke. ¶ Palliolum, fasciæ, focalia agrorum. Quint. Cic. 3. Tusc. Sæpè est etiam sub pallio sordido sapientia.

Palliolum, adverbium. Plaut. in Pseud. se. 1. a. 5. Palliolatim amictus sic incesse ludibundus id est pallio indutus.

Palliolutus, Pallio indutus. ἡ περιβόλιος ἕξω. GAL. Vestu d'une robe longue. ITAL. Vestito di roba lunga, coperto di mantello. GERM. Mit einem langen rock oder mantelrock bekleidet. HISP. Vestido de manta. ANGL. Clothed with cloke or coape. ¶ Suet. de Claud. c. 2. Palliolatus novo more præfedit. Mart. lib. 9.

Hanc volo, qua faciliis, qua palliolata vagatur.

Plaut. Pseud. se. 1. a. 5. Palliolatus sic incesse.

Palliare, occultare, tegeie. Apul. Palliare, pro tegeie, vel celare. Nec (inquit) palliati tam aperta res potest, id est, cooperiri, vel dissimulari.

Palliatus, a, um, Pallio indutus, & pallio cooperitus. περιβόλιος. Plaut. Curs. se. 3. a. 2. Isti Græci palliati Gell. c. 2. lib. 9. Palliatus & Crinitus. Palliati peregrini opponuntur togatis. Suet. in Claud. c. 15. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. Denique illi palliati topiarum facere videantur. Idem pro Rabirio Posth. Itaque obiciat licet quam voles sæpè palliatum fuisse. Suet. in Cas. cap. 48. Sagati palliatique. Apud Apuleium legitur verbum.

Palliastro, Rude ac vile pallium περιβόλιον. Apuleius. Ecce Socratem contubernalem meum conspicio: humi sedebat scissili palliastro semiamictus.

PALLOR, is ἡ ἰσχυρὸν ἀγγειῶν, ἀγγεία. GAL. Couleur pâle & blefme. ITAL. Pallore, pallidezza. GERM. Bleiche, bleich farb. HISP. Amarillo. ANGL. Paleness. ¶ Propriè dicitur color ille in homine, quum pellis sanguine destituta livescit, quod accidere solet in subito metu, sanguine se ad interiora recipiente. Ovid. 12. Metam. buxôque simillimus ora.

Pallor obit, lacrymisque gena madere profusus.

Ovid. Eleg. 9. lib. 3. Pallor in attonita virginis ore fuit.

Plaut. Men. se. 2. a. 4. Palla pallorem incutit Cic. 4. Tusc. Ex quo fit ut pudorem ruborem terrorem pallor, & tremor, & dentium crepitus, consequatur. Virg. 4. Æneid.

Hac effata silet: pallor simul occupat ora.

Plin. lib. 14. c. 22. Hinc Pallor & genæ pendulæ. Pallorem capere dicuntur vasa, apud Col. lib. 12. c. 50.

Pallio, es, ui, Pallidus sum ἡ ἰσχυρὸν. GAL. Estre pâle. ITAL. Effere pallido, effere smorto. GERM. Bleich sein. HISP. Amarillocer. ANGL. To be pale. ¶ Cic. 2. Philipp. Non dissimulat p. c. apparet esse commotum, sudat, pallet. Ovid. 2. de Arte.

Pallent omnis amans, color hic est aptus amanti.

Martial. lib. 1.

Pulchrè valet Charinus & tamen palles.

Nec sic marmoreo pallet adusta gelu. (Ceres.)

Ovid. 4. Fast.

Nec vitio cæli pallet odora seges,

idem 1. Fast.

Nupta quid expectas? non tu pallentibus herbis,

Nec prece, nec magico carmine mater eris.

idem 2. Fast.

Aspicis exanguis chartam pallere colore.

idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

— Videtque trementem

Pallentemque metu, & trepidantem morte futura.

idem 13. Metam.

Pallentisque manus (cæci) sanguineamque caput,

idem Eleg. 9. lib. 3. Trist. Pallere, pro Timere Silius,

Non ille Evantis Massila palluit iras.

¶ Hujus composita sunt Expalleo, Impalleo, à quibus Expallesco, & Impallesco: quorum significata vide suis.

Pallesco, Pallidus fio. In præterito pallefactus sum. Diomed. lib. 1. ἡ ἰσχυρὸν. GAL. Devenir pâle. ITAL. Diventar pallido. GERM. Erblichen/bleich werden. HISP. Amarillocer. ANG. To waxe pale. ¶ Plin. lib. 19. c. 10. Et cyminum sub Canis ortu pallefcit. Propert. lib. 1. Eleg. 12.

Perditus in quadam, tardis pallefcere curis

Incipit.

Pallidus, a, um, Pallore suffusus. ἡ ἰσχυρὸν, ἀγγεία. GAL. Pâle, blefme. ITAL. Pallido, smorto. GERM. Bleich. HISP. Amarillo. ANG. Pale. ¶ Plin. lib. 10. c. 33. Merops vocatur genitores suos reconditos pascens, pallido intus colore pennatum. Virg. 1. Georg.

— aut ubi pallida surgit

Tithoni croceam l'nguens Aurora cubile.

Horat. 2. Serm. Satyr. 2.

— vel pallida lecto

Desinat mulier, miseram se conscia clamer.

Ovid. 4. Metam.

— oraque buxo

Pallidiora gerens.

Idem Eleg. lib. 5. Trist.

Osque madens fetu, pallidiusque meo.

Pallidulus, a, um, diminutivum, Catul. ad Ornatum.

Pallidulum manans alluit unda pedem.

Pallio, nis, qui pallus apparat. Iuv.

Palladius, qui Palotillo ludit: sic scribendum non polocello.

PALMA, æ, ἡ ἰσχυρὸν ἐχόρπον, θύρα. GAL. La paume de la main, le dedans de

la main. ITAL. Palma della mano. GERM. Die steche/der hand. HISP. La palma de la mano tendida. ANG. The palme of the hand. ¶ Est vela manus, hoc est, pars illa concava quæ est inter ἡ ἰσχυρὸν, & digitos intermedia: cujus pars exterior à Græcis ἐπιθῆρα dicitur. Quamquam etiam non raro pro tota manu palmam acceptam legimus. Cic. in Orat. Quum autem manum dilataverat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat. Virg. 2. Æneid.

— nam teneras arcebant vincula palmas.

Stat. 1. Theb.

— tollens madidas ad sydera palmas.

Virg. 1. Æneid.

— duplices tendens ad sydera palmas.

¶ Palmæ prima pars apud Cels. lib. 8. cap. 1 id est, brachiale, ἡ ἰσχυρὸν. carpus. ¶ Ab hujus autem similitudine arbor illa nobilis quæ dactylos profert, quam Græci φοίνικα appellant, à nostris quoque palma dicitur, quod comâ in cacumine habeat circumextensam, & ramos in digitorum modum protensos. ἡ ἰσχυρὸν ἡ θάμάρ. GAL. Palme ou datier. ITAL. Palma albero. GERM. Ein datelbaum/oder palmbaum. HISP. La palma arbol. ANG. The palme tree, or date. ¶ Vnde & fructum ejus Dactylos, hoc est, digitos vocamus, quod digitorum manus similitudinem referant. Hæc arbor in Italia sterilis est, in maritimis Hispaniæ fructum fert, sed immitem: dulcem in Aphrica, sed statim evanescentem. Contrâ autem in Oriente. Ex his vina fiunt: alicubi etiam panis, & pluribus quadrupedibus cibus. Non cedit ponderi, sed surgit adversum pondus: ideo victoribus traditur præmio, quod non cesserint, sed pertinaces in bello perstiterint. Gell. c. 16. lib. 7. Palma Ægyptia optima. Vide eundem. lib. 3. cap. 6. Vnde etiam ponitur pro victoriæ signo, aut pro ipsa victoria. Plut. In certaminibus palmam signum esse placuit victoriæ: quoniam ingenij ejusmodi lignum est, ut urgentibus opprimentibusque non cedat. ¶ Palmæ pluraliter pro victoriis. Cic. pro Roscio Amer. Alter plurimarum palmarum verus ac nobilis gladiator habetur, id est, qui sæpius vicit. Cum palma discucurrit more gladiatorum victorum. Suet. Calig. cap. 32.

Ne cadat, & multas palmas inhonester adeptas,

Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist. Sive etiam qui ambissem palmam histrionibus. Plaut. Prolog. Amphitr. Is nunc in aliam partem palmam possidet. Idem Mostell. se. 1. a. 1.

Primâque ventosis palma petetur equis,

Ovid. 4. Fast.

Circus in hunc exit, clamatæque palma theatris,

idem 5. Fast.

Plauditur & magno palma favore datur. (in mimo.)

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist. ¶ Item palma, causa certaminis dicitur, ut annot. Donat. in illud Terent. ex Prolog. Phorm. In medio omnibus palmam esse positam, qui autem tractant musicam. ¶ Item palma, ut docet Servius in lib. 11. Æneid. significat togam, quæ etiam Toga palmata dicebatur, à palma in ea intexta: & propriè triumphantium fuit, quam merebantur ij qui de hostibus palmam deportassent. Alij à latitudine clavorum dictam volunt Palmatam, quæ nunc à genere picturæ, picta appellatur. Martial. lib. 7.

Palmataque duces sed cithæ reddere toga.

Palmata vestis. Suet. in Claud. c. 17. Interpres Juven. Satyr. 10. Vid' Aufonium in grat. action. ¶ De natura palmæ arboris, vide Plin. lib. 23. c. 5. & lib. 13. c. 4. & Dioscor. lib. 1. cap. 10 & Theophr. lib. 1. c. 2. & 1. 3. c. 5. Dicimus Latine, Palmam ferre, id est, victorem esse. Palmam dare alicui, id est, victorem fateri. Reservare palmam alicui, Habere palmam. Accipere palmam, Petere palmam. Testimonia passim obvia sunt legenti bonos autores.

¶ Item Palma, major furculus, seu colis vitis unde vix nascuntur. Varro. lib. 1. cap. 31. Vide Flagellum.

Palmapinus, arbor peregrina. H. P. I.

Palmulâ, æ, parva palma. Extrema pars remi, quod in modum palmæ protensa est. ¶ GAL. La pale d'une navire ou aviron. ITAL. Pala de remi. GERM. Die lassend/das ist das aussersist breic theil an den ruderen so in das wasser geht. HISP. La pala del remo. ANG. The parte of an oar whereby we rowe in the water. ¶ Virg. lib. 3. Æneid.

— & levas stringat sine palmula cautes.

Sunt & palmulæ. ἡ φοίνικες. GAL. Dactes, fruit de la palme & datier. ITAL. Dattili, frutto de palma. GERM. Dattelkern. HISP. Los dattiles, fruto de la palma. ANG. Dates, the fruite of the palme tree. ¶ fructus palmæ, qui & Dactyli & Cariotæ dicuntur. Varro 1. de re rust. cap. 67. Nucem iuglandem, & palmulam & ficum Sabinam quanto citius promas, jucundiore utare. Sueton. in August. cap. 76. Palmulas & panem gustare. Idem in Claud. cap. 7. Oleum ac palmularum ossibus incessebatur.

Palmularium, φοίνικιον. Gloss. Cyr. Palmularium, φοίνικιον, intelligo puulicium agitatore in circensibus, tali scil. panno indutum.

Palmatas, a, um, Adjct. ut palmata vestis, i. vestis picta & triumphalis, ἡ ἰσχυρὸν θραυκτικὴ. Valerius Max. scribit Metellum cum palmata veste convivia agitalle. Salust. ei plerumque accumbenti togam pictam amiculo fuisse. Plutarch. verò ἡ ἰσχυρὸν ἡ θραυκτικὴ ἕξω ἡ πρῆσι. Eadem erat latus clavus, sive laticlavium. Festus, Tunica autem palmata à latitudine clavorum dicebatur, quæ nunc à genere picturæ appellatur. Quæ fit ex eo genere scisci, quod vulgò vocamus damas figuræ, palmata dici potest. Idem Festus tamen sic tradit: Picta quæ nunc toga dicitur, purpurea antea vocitata est, eaque erat sine pictura, Ejus rei argumentum est gemina pictura in æde Vertumni & Consilii, quarum in altera M. Fulvius Flaccus, in altera L. Papirius cursor triumphantes picti sunt. Vbi picta à Palmata aperte distinguitur à Festo.

Palmētum, i, locus palmis constitus, vel ubi frequentes sunt palmæ. ἡ φοίνικῶν. GAL. Lieu planté de palmes ou datiers. ITAL. Luogo dove sono piantate molte palme. GERM. Ein ort an dem vil dattelbaum oder palmbaum stehn. El palmar, lugar de palmas. ANG. A place planted with palme trees or dates. ¶ Plin. lib. 5. cap. 1. Ibi fama, existere circa vestigia habitati quondam soli, vinearum palmatorumque reliquias. Aliquando non pro loco in quo palmæ constæ sunt, sed pro palmarum

rum frequentia usurpatur, *Ibid.* Hierichuntem palmetis consitam, fontibus irriguam.

Palmeus, a, um, quod est ex palma arbore. *ἡ φοινίκη*. GAL. *De palme, ou de dacier.* ITAL. *Di palma.* GERM. *Palmbaum / oder dattelbaum.* HISP. *Cosa de materia de palma.* ANGL. *Of the palme or date tree.* *Colum. lib. 5. c. 5. M. Columella agricola, Bætica provincie, sub ortu Caniculae, palmeis tegitibus vineas adumbrabat. Plin. lib. 2. 4. c. 17. Vinum palmeum capiti noxium.*

Palmeus, a, um, quod est palmis abundans. *ἡ φοινικόδης*. GAL. *Plein ou abondant en palmes.* ITAL. *Abondante di palme.* GERM. *Viel palme baumen.* HISP. *Cosa llena de palmas.* ANGL. *Pull of palme.* *Virg. lib. 3. Æneid.*

Téque datu linquo ventis palmosa Selinus.

Palmeta toga, vide in voce *Palma*.

Palmaris, e. Vt *Palmaris* statua quæ alicui palmam adepto propter victoriam ponitur. *Cicer. 6. Philipp.* Sed illa statua palmaris, de qua, si meliora tempora essent, non possem sine risu dicere, &c. Et *palmare facinus*, quod est dignum palma, *ἡ κληῖς*. *Palmare vestigium*, dictum quod ex palmarum impressæ nota factum sit. *ἡ ἀποτυπωμένη ἰχθυόσπις*.

Palmaris, a, um, adjectivum, quod est palma dignum *ἡ ἐξ ἰσχυρῆς καὶ δυνάμειος*. *Tet. in Eunuch.* Id verò est quod mihi puto palmarium, Me reperisse quomodo adolescentulus Meretricum ingenia & mores posset noscere. *Donatus, Palmarium, palma dignum.*

Palmaris, a, um, ἡ ἀποτυπωμένη, quo est unius, vel multorum palmorum. *Col. lib. 6.* Per spatia palmaria modicis serantur cavis. *Idem lib. 11.* Spicæ vlpici, vel alij inter palmaria spatia disponendæ sunt.

Palmarium, aliquando substantivum, & videtur poni pro victoria. *Vlp. lib. 1. §. 6. D. extraord. cogn.* Si verò post causam actum est, honoraria summa peti poterit usque ad probabilem quantitatem, etsi nomine palmarij cautum est.

Palmaris, a, um, ferens palmas. *ἡ φοινικόφορος*. GAL. *Portant palmes.* ITAL. *Che produce palmi.* GERM. *Das palmbaum oder dattelbaum trege.* HISP. *Cosa que trahes, d'cria palmas.* ANGL. *Bearing palmes.* *Ovid. 1. Amorum.*

*Isi Paratonium genitaliaque arva Canopi
Qua colis, & Memphim, palmiferamque Pharon.*

Idem 10. Metam.

Palmiferos Arabum, pancha que rura reliquit.

Palmpes, dis, planos ad palmarum similitudinem habens pedes. *ἡ ἰσχυρόπυς*. GAL. *Qui à les pieds plats comme une eye.* ITAL. *Che ha piedi piatti come loca.* GERM. *Das flache vnd breite süß hatt als die genß.* HISP. *Qui tiene patas de anade.* ANGL. *Splayfooted.* *Vnde anseres & omnes ferè aquaticæ aves Palmipedes dicuntur. Plin. l. 10. c. 11.* Aut in palmipedum genere sunt, ut anseres. *¶ Palmipes*, aliter acceptum. *Idem lib. 27. c. 20.* Populus alba feritur bipedanteo pastinatu, talea sesquipedali, biduo siccata, palmipede intervallo, terra superinjecta duorum cubitorum crassitudine.

Palma, *παλμα*, civitas in maiori Baleari, Romanæ civitatis ius habens: ut tradit. *Plin. lib. 4. c. 5. & Ptolem. lib. 2. c. 6.*

Palmaria, *παλμηρα*, Insula est ultra Tyberina ostia, in mari Tyrrheno. *Var. lib. 3. de re rust.* Hoc ita fieri apparet in insulis propinquis, Pontia Palmaria, & Pandataria.

Palmes, itis, vitis sarmentum: inde nomen habens, quod in modum palmarum humanæ virgulas quasi digitos edat. *ἡ ἰσχυρὸς ἡ ἰσχυρὸς*. GAL. *Le serment. ou bois qu'on laisse en la vigne tous les ans, quand on la taille.* ITAL. *Palmite, tralcio.* GERM. *Ein rabschoß.* HISP. *El sarmiento que esta en la vid, el pampano.* ANGL. *The burgeon or yong budde of the vine.* *¶ Plin. lib. 17. c. 21.* Sunt duo genera palmitum, quod è duro exit, materiâque in proximum annum promittit, pampinarium vocatur, at ubi supra cicatricem est, fructuarium. Alterum ex anniculo palmitis, semperque fructuarium relinquitur sub iugo, qui vocatur custos. Hic est novellus palmes, non longior tribus gemmis proximo anno materiam daturus, si vitis luxuria se consumpserit, *Ovid. Eleg. 1. 13.*

Quoque loco est vitis de palmise gemma movetur.

¶ Palmes & Pampinus pro eodem. Col. lib. 4. c. 17. Item si oculi singuli sub iugo binos Pampinos emiserint, quamvis laigos fructus ostendant, detrahendi sunt eis singuli palmitis, quod lætior, quæ superest, materia confurgat. *¶ Palmes pro flagello vitis aliquando ponitur. lib. 4. c. 21.* Hæc brachia sat erit interim singulis palmitibus in fructum summitti.

Palmpedalis, vide *Palmus*.

PALMO, as, palmarum signum & notam imprimo. *ἡ ἰσχυρὸς ἡ ἰσχυρὸς*. GAL. *Marquer & imprimer de la main, lier ensemble.* ITAL. *Imprimere de la palma de la mano, ligare insieme.* GERM. *Die rabschoß binden.* HISP. *Señalar con la palma de la mano, atar juntamente.* ANGL. *To mark with the palme of the hand, to tie together.* *¶ Col. l. 11. c. 1.* Ceterum palmarum, id est, materias alligare, hoc tempore non expedit. *¶ In alia significatione accepit. Quint. declam. Cæc. Præterea (inquit) quum manus ex parte qua palmarum vestigium potest, plicetur in capulo. Et paulo post, Tuus autem qui palmarum est paries, vestigium eius partis ostendit. ¶ Huius compositum est Depalmo, quod est Palma percussio*

mas / etro erders einer hand das in vier finger breit. ANGL. *A measure of one hand breadth, à spanne.* *¶ Est duplex, maior & minor, ἡ ἰσχυρὸς antiquè. Maior, digitorum duodecim, Græcè ἀποτυπωμένη vocatus. Minor digitorum quatuor, quem Græci πάλαιος ἰσχυρὸς appellant. In mensuris hoc modo progredi solemus, ut omnium mensurarum minima faciat latitudinem grani hordei: hoc autem quater sumptum conficiat digitum; tres digiti unciam: quatuor palmum minorem, qui (ut iam diximus) à Græcis πάλαιος appellatur. Ex duobus palmis conficitur dichas, ex tribus palmarum maior, quem Græci ἀποτυπωμένη vocant, Latini etiam Dodrantem quod ad perficiendum pedem desit quarta pars. Quatuor enim palmarum minores, sive sedecim digiti expleat pedem, sex palmarum minores sesquipedem. Duo pedes cum dimidio efficiunt gressum, sive passum simplicem. Tantum enim seicè spatij interest in progrediendo inter digitos prioris pedis, & calcaneum posterioris. Simplex passus geminatus facit pedem geometricum, qui constat ex pedibus quinque. Ex mille deinde geometricis passibus conficitur miliarium.*

Palmaris, e, quod est magnitudine unius palmarum. *ἡ ἀποτυπωμένη*. GAL. *D'un paume.* ITAL. *Di un palmo.* GERM. *Spannig / oder einer hand breit.* HISP. *De un palmo.* ANGL. *Of a spanne or hand breadth.* *¶ Varro lib. 1. de re rust. cap. 35.* Rosa etiam conciditur radicitus in virgulas palmares.

Palmpedalis, e, Mensura unius pedis & palmarum. *ἡ ἀποτυπωμένη*. GAL. *Qui contient un pié, & un paume.* ITAL. *Misura della grandezza d'un piede & palmo.* GERM. *Ein masteins schuchts vnd einer hand breit.* HISP. *Cosa de un pie y un palmo.* ANGL. *That contains the measure of a foote and spanne or hand breadth.* *¶ Col. lib. 3. c. 9.* Nam in clivosis, ubi terra decurrit, potest malleus palmipedalis deponi.

Palmyra, *πάλμυρα*. Steph. *Vibis est Syria, situ loci, divitis, & aquarum amantitate insignis.* Civitas est libera & privatae sortis (ut inquit *Plin. lib. 5. c. 25.*) In confinio Romani & Parthici Imperij sita. *¶ Hinc Palmyrenæ solitudines appellatae sunt, quæ ab hac urbe, usque ad Petram Arabiæ Petriæ metropolim, & ad fines Arabiæ felicis pertingunt.*

PALO, as, Sepio, fulcio, & quasi palis muthio. *ἡ ἰσχυρὸς ἡ ἰσχυρὸς*. GAL. *Eschalasser & pesselle, vcharneler.* ITAL. *Mettere pali & pertiche per sostenere.* GERM. *Stüttem mit pfälen oder scheyen wärdereen oder festnen.* HISP. *Metter palos à pertigas, sustentar.* ANGL. *To hold up by setting to postes or timber.* *¶ Colum. lib. 11. cap. 2.* Vt vitis palctur, & capite tenus alligetur, & iuga vineis imponantur. *¶ Palo*, manifesto. *Vet. Voc. barbaricum à palam.*

Palaris sylva, ex qua palandis vitibus materia caditur.

PALOR, aris, Passim vagor, sicut faciunt qui lento gradu dispersique labruscas quæriunt. *ἡ ἰσχυρὸς ἡ ἰσχυρὸς*. GAL. *Aller errant par cy par là parmi les champs sans tenir ordre.* ITAL. *Vagare, andare errando qua & là senza tener ordine.* GERM. *Hin vnd hât (schweiffen / ombeschweiffen.* HISP. *Vagar à huyer desbaratados.* ANGL. *To wander out of order.* *¶ Liv. lib. 1.* Raptim & ad hos Romana legio ducta, palantes in agris oppresit. *Idem lib. 5. ab Urbe.* Iam obsidionis tædio victi abscedunt, vagique per agros palantur, cibis vinoque raptim hausto repleti. Hoc verbum à *Palam* quidam deduci existimant. Alij à *palis* castrorum, hoc est, sudibus, modò huc modò illuc translatis.

Palatius, a, um, participium. *Dispersus.* *ἡ ἰσχυρὸς ἡ ἰσχυρὸς*. GAL. *διωκόμενος*. *¶ Liv. 3. ab Urbe.* In quo palatos prædam agentes posthumus, &c. *Idem lib. 4.*

Palpebrae. Dicuntur pili extremitatè genarum ambientes. *ἡ ἰσχυρὸς ἡ ἰσχυρὸς*. GAL. *Les paupieres des yeux, ou le poi qui y est, les sourcils.* ITAL. *Palpebre.* GERM. *Das haar an den augglideren.* HISP. *Las pestañas del ojo.* ANGL. *The eyes that ar on the eyelids, the eyelids.* *¶ Genæ autem, teste Plin. lib. 11. c. 37.* dicuntur geminæ illæ pelliculæ quibus oculi teguntur. Cilia autem, genarum extremitates, quibus pili, quos modò palpebras vocari diximus, adhærent. *¶ dictæ autem putantur Palpebrae, à palpitando, id est, tremendo, vel à palpando, id est, prætentando.* Ob id enim natura palpebras homini dedit, ut valium quoddam visus essent, & prominens munimentum contra occurrantia animalia, aut alia fortuito incidentia. Cic. tamen palpebras aliquoties posuisse videtur pro ipsis genis, hoc est, folliculis oculum operientibus. Sic enim habet *l. 2. de nat. deor.* Munitæque sunt palpebrae tanquam vallo pilorum. *Idem in Pison. M. Regulus quem Carthagenenses resectis palpebris vigilando necaverint.*

PALPO, as, & *Palpor* deponens, Leniter, blandè, & quasi tentando tango. *ἡ ἰσχυρὸς ἡ ἰσχυρὸς*. GAL. *Toucher & manier doucement, pateler.* ITAL. *Palpare.* GERM. *Berühren / leiffen antühren / streichlen / glosien / zudeuten.* HISP. *Palpar à tocar à halagar con las manos.* ANGL. *To groope or feele softlie.* *¶ Itaque & pro adulari frequenter accipitur ἡ ἰσχυρὸς.* *Plaut. in Amphitr.* Observatore quam blande mulieri palpabitur. Huius compositum est *Expalpo*, quod est *Elicio*. *Palpari* autem alicui & aliqua, rectè dicitur *Horat. 2. Serm. Satyr. 1.* Cui malè si palpare, recalcitrat, id est, si adulescis, vel blandiatis, luvialis activè posuit quum ait,

quem munere palpat Charus.

ἡ ἰσχυρὸς ἡ ἰσχυρὸς palpari in tenebris, manu tentare in tenebris. *Prov. de iis, qui rem obscuris vestigant coniecturis.*

Palpabilis, e, *Oros. lib. 1.* Tenebras imaginibus diras, crassitudine palpabiles, diuturnitate ferales.

Palpantia trementia. *Sen. epist. 74.* Itaque ut in hostili regione versantibus huc & illuc circumspiciendum est, & ad omnem strepitum circum agenda cervix, nisi hic timor à peccatore ejectus est, palpantibus precordiis vivitur. *Sidonius lib. 1. Epist. 11.* Te expectas palpantium civium extrema libertas.

Palpamen, palpatio, attritatio. *Prud.*

Palpatior, pro adulatore. *ἡ ἰσχυρὸς ἡ ἰσχυρὸς*. GAL. *Flattereur, parelineur.* ITAL. *Adulatore, lusinghiero.* GERM. *Suo dentler / streichlerder mit dem fuchseschwanz streichstem fan.* HISP. *Lisonjeo.* ANGL. *A flatterer, à grooper softlie.* *¶ Plaut. in Mercat.* Vt palpator nullus est: quando occipit, blandior. *Idem Men. sc. 1. a. 2.*

Tum Sycophantæ & palpatores plurimi.
 Palpatio, verbale. Ipse palpandi actus. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Tâtement, flatterie. ITA. Effo parlare, adulatione. GERM. Streichlung/liebhosung/das flatterien. HISP. Obra de palpar, halagos, lisonjas. ANG. Groping, flatterie. Plaut. in Men. sc. 2. a. 4. Aufer hinc palpationes.
 Palpito, as, frequentativum, Leviter, ac frequenter moveo, mico. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Se remuer ou tressaillir continuellement & visement, comme fait le cœur d'une beste fraichement tuée tiré hors. ITAL. Palpitare. GER. Sich schnelllicht rüren oder bewegen / gumpfen / flöpfen. HISP. Temblar la carne aun viva. ANG. To pant or leap continually as the hart of a beast novo pulled out. Cic. 2. de nat. deor. Animadversumque sæpè est, quum cor animantis alicujus evulsam ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celebritatem. Plin. lib. 28. cap. 8. Palpitat certè cor, & quasi alternatim movetur. Iuven. Satyr. 6.

Ut semel atque iterum super illam palpiter.
 Suet. in Tib. c. 61. Palpitantes & semianimes in carcerem rapti.
 Palpitatio, verbale, Levis & frequens motus cordis, & aliarum partium. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Tressaillement & tremblement, comme du cœur. ITA. Movimento di cuore, quando per qualche accidente troma. GERM. Das flöpfen oder gumpfen des hertzens ei gents lich. HISP. Temblar de carne aun viva, como del coraçon. ANG. A panting and leaping continually as of the heart. Plin. lib. 3. c. 5. Imponat supra cordis palpationem mulieri dormienti.

Palpō, nis, qui, & Palpator, pro Adulatore & blando homine. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις.
 Palpum nonnulli pro blanditiis usurparunt. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Blandissement, flatterie. ITA. Adulatione, lusinga. GERM. Streichlung/liebhosung. HISP. Halagos, lisonjas. ANGL. Faire speaking, flatterie. Palpum obtrudere, palpo percutere. Plaut. in Pseud. Mihi obtrudere non potes palpum, hoc est, blandiri, & spem inanem verbis injicere. Idem in Amph. Timidam palpo percutit.

Paluda. Varr. lib. 1. de L. L. citat hunc versum veteris poetæ,
 Corpore Tartarino prognata Paluda virago.
 Ducit à paludamentis.

Paludamentā, sunt insignia atque ornamenta militaria, propriè tamen Imperatorum. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. ANG. Coat of armour. Hinc legimus olim Romæ Imperatores, eorumque lictores, Paludatos ad bellum solere proficisci, præcinctibus tubis, Liv. Cum Paludatis licitoribus profectus ab urbe, Brundisium venit. Paludamentum, inquit Budæus, chlamys est imperatoria, i. eorum qui exercitus educebant, quale illud est quod hodie Cottam armorum vocamus. Liv. lib. 1. ab Urb. paludamentum pro veste militari usurpavit etiam ejus qui non esset Imperator, Cognitioque, inquit, super humeros sponis paludamento fixatis quod ipsa confecerat solvit crines, & flexibiliter nomine sponsum mortuum appellat. Paludamentum enim illud erat unius Curiatorum, quorum nemo, ut auctor, Imperator in Albano fuit, Plutarchus in Fabio, & in Pompeio, Paludamentum purpureum super tentorium Imperatoris signum pugnae Hinc.

Paludatus: qui vel Imperatoriam chlamydem, vel alia ejusmodi ornamenta militaria gestat. Cælius ad Cic. lib. 8. Quia verentur ne illud sic fiat, ut paludati exeat, id est, veste Imperatoria insigniti, ut ad publicos hostes proficiscentes. Paludati in libris Auguralibus significatur, ut ait Verannius, armati, ornati. Omnia enim militaria ornamenta, paludamenta dici, Festus ait. Dicta paludamenta quod perspicuntur qui illa gestant, & sunt palam, ut inquit Varro. Invenitur etiam paludamentum de veste muliebri dictum, Plin. 1. 33. c. 3. Nos vidimus Agrippinam Claudij principis, edente eo navalis prælij spectaculum, assidentem ei, indutam paludamento, auro textili, sive alia materie.

Paludarium, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. Apud species sica aquæ ductus, & in palustribus nascens. Nomen est à Theodoro ad imitationem Græcæ compositionis confictum. Græci enim hanc herbam ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις appellant, quasi palustre apium.

Palum Pau, castrum, sive oppidum Bearnia, seu Bearnia, in quo Henricus Rex Navarra, Henrici IV. Regis christianissimi avus materius tribunal suprema, seu Parlamentum instituit.

PALUMBES, is, tam masculini, quam fœminini generis, Sylvestris columba in arboribus, sepibusque nificans. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Coulon, ou pigeon ramier. ITAL. Colombo selvatico. GERM. Ein wildetaub/ein fels draub. HISP. La paloma. ANG. A wood dove or stock dove. Virg. 1. Æneid.

— rauce tua cura palumbes.
 Lucanus, Macroscque palumbes. Dicitur & Palumbus, & Palumba. Suet. in Claud. c. 21. Palumbum postulatam ludis. Horum duo sunt genera. Unum torquatum, à torque quo insignitur, quod Aristoteles φάλαξ vocat. Martial. lib. 13.

Inguina torquati tardant hebetantque palumbi,
 Non edat hanc volucrem, qui cupit esse salax.
 Propert. lib. 4.

Sed cape torquata, Venus, ô regina palumba.
 Alterum genus quod Græci φάλαξ, Latinorum nonnulli Vinaginem dicunt, ab esu labruscæ. Hujus avis naturam vide apud Pl. lib. 10. c. 35.

PALUMBIVS, adjectivum, quod ex palumbe est. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. De coulou ou pigeon ramier. ITAL. Di colombo selvatico. GERM. Don wildetaub. HISP. Cosa de paloma torcafa. ANG. Of a ring dove, wood couluer, or stock dove. ut Palumbina caro, apud Plin. lib. 50. c. 12.

PALUMBIVS, à nonnullis appellatur accipitris quoddam genus, quod à Græcis φάλαξ, hoc est, palumbium occisor appellatur, quod ab hoc præsertim genere palumbibus maximum sit periculum, quas in aperto volantes rapit. Vtitur hac voce Theodorus.

PALUMBULÁ, diminutivum à Palumba, φάλαξ.

PALUS, is, secundæ declinationis. Dicitur lignum acutum quod solet in terram desigi ad fulcienda ædificiorum fundamenta, aut castra munienda, aut claudendos hortos, aut sustinendas vites, aut similes usus. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Vi palu, ou piau. ITAL. Palo. GER. Ein psal den man en das erdrichsch techt, ein scheylen. HISP. El palo de forma d' pertiga. ANG. A pale or any inclosure a post. Plin.

lib. 14. c. 3. Nec orthampelos indiget arbore, aut palis ipsam sustinens tibus. In hac autem significatione Palus producit priorem, quam Palus, paludis, eandem corripit. Tibull. lib. 1. Eleg.

Hic docuit teneram palis adjungere vitem.
 Plaut. Menach. sc. 4. a. 2. Quasi supellex Pellionis, Palus Palo proximus est. Gell. cap. 3. lib. 10. Palus destitutus est, ut virgis caderetur. Ad palum exerceri, cujus militaris exercitationis sit, meminit Vegetius de re militari. Itemque clavas ligneas duplicis æquæ ponderis pro gladiis tyronibus dabant: eoque modo non tantum manè, sed etiam post meridiem exercebantur ad palos. Iterum, contra illum palum tanquam contra adversarium tyro cum crate illa, aut clava velut cum gladio se exercebat, & scuto. Inde.

Palatia, æ, ad palum militaris exercitatio cum clava, Charisius, Hæc palatia cum milites ad palos exercentur. Huc pertinet illud ex Cornicularia, cujus meminit Varro. Itaque ducunt milites ad vestem, quem circumveniunt, ludentes. Ita enim legendum esse ostendit Scaliger.

PALAIS, e, adject. à Palo, ut Palatis sylva, ex qua palus sumitur, apud Vlp. l. 9. D. de usufruct.

PALUS, udis, per tertiam inflexionem, dicitur, aqua stagnans, quæ æstate plerumque siccat. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Vn maret, ou marécage. ITAL. Palude. GER. Ein pfüß, mostachen. HISP. La laguna de agua cogida. ANG. A fenne or marise. In hoc differt à Lacu, qui perpetuam habet aquam, neque ullo æstu exsiccat, Cæc. 2. bell. Gall. Quod propter paludes exercitui aditus non esset. Habet autem palus priorem correptam, posteriorem autem ferè semper producit. Virg. 1. Eclog.

— quamvis lapis omnia nudus
 Limosoque palus obducas pascha junco.

Idem 4. Georg.
 Cocytis, tardaque palus innabilis unda.

Horat. in Arte poetica licenter corripit, quum ait.
 Regis opus, sterilisque diu palus obruta remis.

PALUDIFER, a, um, ut Aquæ paludiferae Autor Philomela.

PALUDOSUS, a, um, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Marécageux. ITAL. Paludoso. GERM. Mosechtig, pfüßechtig. HISP. Cosa de aquella laguna. ANG. Full of sunnes or marises. ut, Humus paludosa, apud Ovid. 15. Metam.

— Equè paludosa siccis humus aret arenis.

PALUSTIS, & hoc palustre, quod est ex palude. ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Marécageux. ITAL. Palustre. GER. Auf der pfüßen/auss dem mofs. HISP. Cosa de laguna. ANG. Offennes or marises. ut juncus palustris, locus palustris, apud Cæsarem 7. bell. Gall. Aqua palustris, Col. lib. 1. c. 5. Vadum palustre, Claud. 2. de raptu Proserp.

Pamæum, vestis pastoralis. Gloss. Inid. Lege Pamæneum.

PAMBASILIA, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Regne parfait & accompli. ITAL. Regno perfetto, compito. GERM. Ein regierung bey welcher volkomentlig alle großt ist. HISP. El Reyno de reyado perfecto. ANG. A ruinte of a kingdom when one ruleth all things. Dicitur quasi regnum numeris omnibus dominationis perfectum atque absolutum: cujusmodi sunt reges nostri qui cuncta sub a bitratu stauentes omnia in potestate habent. Est igitur Pambasia (ut inquit Aristoteles) genus illud regni, quum unus omnium potestatem habet communi & publicam rerum.

Pamifus, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. Arcadiæ fluvius in Stymphalo monte nascens, & præter Træzenem in Messeniæ sinum influens. Dicitur Pamifus, quasi totus odiosus, ob damna & detrimenta quæ agris infert, Ptol. Pamifus vocat. Est & alter ejusdem nominis fluvius in Thracia ex Hæmo profluens, teste Plin. lib. 4. cap. 11. Item tertius in Thessalia, cujus meminit idem Plin. lib. 4. c. 8.

Pamphagi, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. Ethiopiarum populi quibuslibet rebus vescentes, quorum meminit Plin. 1. 6. c. 30. Pamphagus item numeratur ab Ovid. lib. 3. Metam.

Pamphilus, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. Neoclidis filius, Platonis auditor, quem testatur Plato in Phædone, inter eos qui in acie ceciderant, decem dies jacuisse, triduoque postquam inde sublatus fuerit impositum togo revixisse, ac mira quædam tempore mortis visa narrasse. Pamphilus alius sacerdos Eusebij Cæsariensis necessarius, tanto bibliothecæ divinæ amore flagavit, ut bonam partem voluminum Origenis sua manu descripsit. Extinctus idem martyr apud Cæsaream Palæstinæ sub Maximo. Ex Hieronymo. Suidas autem tres Pamphilos commemorat: duos Grammaticos, quorum alter patria Sicyonius de Grammatica, picturaque, ac claris pictoribus scripsit, Alter Alexandrinus dictionarium edidit, quod & Pratum appellavit, id est, variatum rerum collectanea. Tertius Atheniensis fuit, reipublicæ explicator.

Pamphylia, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. Regio in minori Asia, ab Ortu Siciliam & partem Cappadociæ: ab Occasu Lyciam habens, à Septentrione, Galatiam à Meridie, mare quod ab ea Pamphylum appellatur, dicta Pamphilia, ut quidam putant, ab arborum copia, quasi tota frondosa, in ea (ut Pomponius refert) est fluvius Melas, navigabilis, & Eurymedon, apud quem Cimon Atheniensis Persas navali pugna superavit.

Pamphylus, qui est ex Pamphylia Cic. 1. de divin. Quæ quidem nunc à Romanis auguribus ignorantur, bona hoc tua venia dixerim, à Ciliibus, Pamphylis, Pisidiis, Lyciis tenentur: scribitur etiam Pamphilia, & Pamphilus per i.

Pamphyludromen, imperatoria navis, Cerda.

Pampillum, genus delicati curtus. Lampridius, Iunxit quaternas mulieres pulcherrimas, & binas ad Pampillum, vel ternas, & sic vestitus est.

PAMPINUS dicitur in vite tener, frondosusque cauliculus, fructum fovens, & ab æstus vindicans injuria, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις, ἡ ψάλλοις. GAL. Pampre, le jeune bois avec la feuille ou le bourgeon de la vigne. ITAL. Pampino. GERM. Ein rãßlaub/ rãßblatt. HISP. El pampino de la vid. ANG. A young grene branche of a vine with leaves. Col. lib. 3. cap. 17. Omnis enim fœcundus pampinus intra quintam aut sextam gemmam fructu exuberat: reliqua parte quamvis longissima vel cessat, vel perexiguos ostendit racemos. Virg. 1. Georg.

Hou mâle tunc mices defendit pampinus utas.

Accipitur aliquando Pampinus pro citis ovotum polypi piscis, Plin. lib. 96. 1. 1. Polypi pariunt vere ova tortili vibrata pampino. Hinc deducitur verbum Pampino, & verbale Pampinatio.

Pampino, as, Pampinos decerpo. ἡ βλαστολογία, διὰ τὴν ἄλζω. GAL. Ebourgeonner ou esuille la vigne. ITAL. Pampinare. GERM. Das rablaub erbrechen. HISP. Quitar los pampinos. ANGL. To proyne and shred of yong branches of a vine. Varr. de rust. lib. 1. c. 31. Pampinare, est ex sarmento coles qui nati sunt, de his qui plurimum valent primum ac secundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere, ne reliquis colibus sarmentum nequeat ministrare succum. Col. lib. 3. Quam comptehenderiat, identidem pampinent, ne plura sarmenta quam debent excrescant.

Pampinatūs, as, quod Pampini similitudinem imitatur. ἡ ἀληγοποιείδης. GAL. Semblable à Pampre. ITAL. Ch' assomiglia à pampino. GERM. Das dem rablaub gleich ist. HISP. Cosa semejante à pampino. ANGL. Like a yong branch of a vine. Plin. lib. 16. c. 42. Ramentorum orbis pampinato semper orbe se voluens ad incitatos runcinatum raptus.

Pampinatio, verbale. ἡ οὐμειρμός. GAL. Ebourgeonnement ou esuillement de vigne. ITAL. Sfogliamento di pampini di vite. GERM. Erbrechen des rablaubs/ oder der bletteren an den rāben. HISP. Deshojamiento de los pampinos. ANGL. Shreading or cutting of yong branches of a vine. Col. lib. 4. cap. 27. Siquidem vel magis Pampinatio, quam putatio vitibus consulit.

Pampinator, is, ἡ οὐμειρμός, κλάδου. Ebourgeonneur. ITAL. Spampinatore. GERM. Ein rābenerbrecher. HISP. El que deshoja los pampinos. ANGL. He that cutteth of the yonge branches of a vine. Col. lib. 4. c. 27. Idque faciet variis de causis pampinator industrius.

Pampinariū, ij, Palmes, qui (ut inquit Plin. l. 17. c. 22.) è duro exit, materiāque in proximum annum promittit: sive congeries viventium ramulculorum. ἡ οὐμειρμός. GAL. Branche ou rejet de vigne qui ne porte que fucilles, que les vigneron appellent escuier. ITAL. & HISP. Pampino. GERM. Ein iung rābischos so auss dem knebel herfür sprosst/ und noch kein trauben/sonder nur bletter hat. ANGL. A yong branch that beareth nothing but leaves. Col. lib. 3. c. 105. Vitiosissima est eorum agricolarum opinio, qui minimū referte credunt, quot vuas sarmentum habuerit, dum ex vite fertili legatur, & non ex duro trunco enatum, Pampinariū vocant.

Pampinariūs, a, um, quod est Pampini. ἡ ἀληγοποιείδης. GAL. Chose de bourgeon, ou pampre. ITAL. & HISP. Cosa de pampino. GERM. Das des rābelaubs ist. ANGL. Of or perteyning to a yonge branch. Col. lib. 4. c. 24. Ne aut pampinariūs palmes internatus, aut verrucā similis furunculus relinquatur. Et lib. 3. c. 10. Nē pampinariām virgam deplantet.

Pampinēus, aliud adiectivum, idem quod Pampinariūs. Virg. l. 2. Georg. Liber pampineas invidit colibus umbras. Idem ibidem. Tibi pampineo gravidus Autumnus Floret ager. Ovid. 13. Metam. Pampineis agitat velatam frondibus hastam. Pampineus odor, pro sapore vini. Propert. lib. 2. Pampineus nosti quān sic amarus odor. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist. Non hic pampinea dulcis latet uva sub umbra.

Pampinōsus, a, um, quod pampinis abundat. ἡ ἀληγοποιείδης. GAL. Fort fucilla. ITAL. Ch' abunda di pampini. GERM. Doll rāblaub/ bletterechtig. HISP. Cosa llena de pampinos. ANGL. Full of yong branches or vine leaves. Col. lib. 3. c. 5. Et si parum pampinosa vitis est.

Pampināceus, a, um, adiect. ἡ οὐμειρμός, ἀληγοποιείδης. Col. lib. 12. c. 20. Amoni pondo quadrans, croci quincunx, crispa pampinacea libram.

PAN πᾶν, à Poëtis pastorum atque aded totius naturæ Deus esse fingitur: unde etiam à Græca dictione, πᾶν, quæ idem significat quod totum, vel omne nomen accepit: quod putabant uno naturæ nomine omnia complecti. Vnde etiam ita Pana pinxerant, ut nihil ex toto universo in eo videatur prætermisum. Habet enim cornua in Radiorum Solis & cornuum Lunæ similitudinem, rubet eius facies ad ætheris imitationem: in pectore Nebridem habet stellam, ad stellarum imaginem. Pars eius inferior hispida est, propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, ut ostendat terræ soliditatem. Hic Demogorgonis filius creditur fuisse, & fistulam composuisse septem imparibus calamis simul coniunctis, propter harmoniam cæli. Hunc Arcades colunt, eam univærsæ materiæ dominum appellantes. Vnde à Græcis πᾶν appellatur, ¶ Item Pan Latine incubus dicitur. Incubi verò sunt nocturna phantasmata mortalibus terrorem incutientia. Traditur & cum Cupidine aliquando pugnasse, à quo superatus incidisse in amorem Syringis, seu Syringæ virginis, quam quum transire Ladonem Arcadiæ amnem non posset, nympharum precibus in palustrem calamum mutatam vidisset, ex hoc statim composuisse fistulam; quæ illius nomine apud Græcos est vocata, septem imparibus calamis simul iunctis. Virg. 2. Eclog. Pan primus calamos cera coniungere plures Instituit, Pan curat oues, ovisūque magistros.

Panicus, a, um, πᾶνικος ἡ οὐ, ad pana pertinens.

Panaca Veronensis: genus vasis. Martial. Epigr. 100 lib. 1. 4.

Panacēs, is, πᾶνικος & Panax, panacis, Herba cuius succus Opopanax vocatur: δὸν ἔστι πᾶνικον ἄκνιν, hoc est, à sanandis omnibus morbis. Plin. lib. 2. c. 3. Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit. Col. lib. 1. c. 3. Panax utroque tempore, levi & subacta terra rarissimè differtur.

Panacēa πᾶνικαία, herba, quæ & πᾶνικος & πᾶνικῆ, quasi omnia sanans. πᾶν omne. ἀκτιομαγ sano Lucan. lib. 9. Et panacea potens & Thessala centaurea. Virg. 12. Æneid. Ambrosios succos, & odoriferam panaceam. Lucretius (inquit Servius) Panacææ nomine salem intelligit: unde possumus in hoc loco Virgilij salem intelligere, nam omnem pellit dolorem: sed melius herbam, quia ait, Odoriferam. Sed (ait Gifanius) vel errat Servius, vel mendosus est codex, vel leg. Lucilium, ut aliās sape.

Panacīūs, πᾶνικῆ. Nicagoræ filius, patria Rhodius. Stoicæ sectæ Philosophus, Diogenis familiaris & Scipionis Africani præceptor, quem Calpurnius Paris II.

Cicero se in Officiis imitari proficitur. Huius autem hodie celebratur aurea illa sententia. Vitam hominum ex improvise assidua & propè quotidianā pericula ferre, ad quæ cavenda oportere animo semper esse intento, ut sunt athletæ. Sicut enim in certamine athletæ caput manibus oppositis, quasi vallo præmuniunt: ita animum sapientis adversus perulantiam, iniuriam, idusque fortunæ debere esse erectum, arduum, septum: ne qua in re repentina incurfus, imparatis, improtectis nobis obortatur. Fuit & alter panætius senior: & ipse Rhodius, cuius multa fit mentio apud Philosophos. Vtriusque meminit Suidas. Et Gell. de Panatio c. 26. lib. 13.

Panætōlium, πᾶναιλίον, mons est Ætolix altissimus ita dictus, quasi totam occupet Ætoliam. Plin. lib. 4. c. 2.

Panætōlicus, ea, cum adiectivum, ut Panætolicum concilium: apud Livium lib. 1. belli Macedonici.

Panagrum, πᾶναγρον. Retis genus quod omnia capit, à πᾶν & ἀγρον, capura, vel præda.

Panatuā, Panatuā, sita in Isthmo mare pacificum à mari Atlantico separante, v. c. sub A. Plateni, vel Limeni in America.

Panacētus, πᾶναιτῆρ, Dicitur omnium virtutum continens: πᾶν enim Totum significat, ἀγρον virtutem Martial. lib. 6. Arguto madidus pollice Panacetus.

Panārium, vide Panis.

Panarmonium, suavi harmonia constans ab omni parte ordinatum. Suid.

Panāthēnā, πᾶναιθῆνα. Festa erant Athenis à Theseo instituta in honorem Minervæ, quæ Latinis Quinquatria appellantur. Hiscæ ludis gymnicum certamen per præconem & tibicinem indicabatur: à cuius spectatione mulieres arcebantur. Pueri quoque & puellæ sese manibus complexi, Pyrrhicam in theatro saltabant. Erant autem duplicia: Maiora quinto quoque anno celebrati solita, & Minora, quæ quotannis peragebantur. Hinc.

Panathenæicus, a, um, πᾶναιθῆναίος, ἡ οὐ, ad Panathenæa pertinens. De Panathenæis, vide Alexandrum ab Alexand. l. 5. c. 8. & lib. 6. c. 19. & Cælium lib. 9. c. 49.

Panāthēnāicōn, πᾶναιθῆναίκων, genus unguenti, quo, ut Plin. l. 13. cap. 2. inquit, Athenæ perseveranter abstinebant.

Pancarpia, πᾶνκαρπία, coronæ ex variis & penè omnibus florum generibus factæ. Festus.

Panceps, vide Panceps.

Panceca. In constit. Sicul. seu Neapol. l. 1. c. 9. Cultellos, & casces, lanceas, pancecas, scuta vel loricas, clavas ferreas Germanica vox est. Pantzer. ANGL. Panceca, est thorax squameus, & panceca venter, qui ea armatura tegitur.

Panchaia, πᾶνχαία, Regio Arabia, tota arenosa, in qua arbores sponte natæ thus emittunt. Virg. 2. Æneid. Totaque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Panchæi, populi, qui, ut Pomponius lib. 3. refert, deserta Sabæ habitant, Ophiophagi vocantur, quoniam serpentibus vescuntur.

Panchale, insula una Cycladum; aliās Amorgus. Steph.

Panchra, rapina. Item, panceca rapina. Gloss. Isid. Pamra; unde verbum impanero.

PANCHRĒSTŌS, vel Panchrestum, πᾶνχρηστῶν, medicamentum nobile, quod Latine dici potest morbis omnibus conducibile, vel omnibus affectibus utile. Plin. l. 23. c. 7. Fit ex pomo panchresto stomacice, eadem arteriace appellata. Idem lib. 36. cap. 20. de generibus hermaritarum loquens, principatum dat ex iis Æthiopico oculorum medicamentis utilissimo, & iis quæ panchresta appellant. Cic. 6. Verr. Adventu L. Metelli prætoris, quum omnes eius comites iste sibi suo panchresto medicamento amicos redemisset, &c. Quum loco Cicero pecuniam per iocum medicamentum panchrestum appellat, quod ad varios usus sit utilis, præsertim Verri, qui spem omnem salutis, in pecunia habebat positam: nullūque tam grave periculum arbitrabatur, cui pecunia mederi non posset.

Panchrestarius, dulciarius.

PANCHRŌS: πᾶνχρηστῶν, gemma quæ constat ex omnibus coloribus. Plin. lib. 37. cap. 10.

PANCRATIŪM, ij, πᾶνκρατίον, Certamen gymnicum, teste Hermolao in l. 34. Plin. cap. 8. Quod Latine dici potest Quinquercium, quoniam ex quinque certandi generibus constabat, cursu scilicet, disco, saltu, lucta, & pugilatu. Hoc à Græcis, teste Festo, alio nomine dicitur pentathlum, eadem ratione qua à Latinis Quinquercium. Hermolans tamen loco iam demonstrato distinguit Pentathlos à Pancratiaistis, & hos rursus ab iis quos Periodo victores vocant, ut pancratiaisten esse plus sit quàm pentathlum esse: & rursus Periodo victorem plus quàm Pancratiaisten. Credit enim Pentathlum esse, qui quinque his certandi generibus congregitur, hoc est, qui & lucta, & saltu, & cursu, & disco, & pugilatu certat, etiam si in omnibus hisce, aut quibusdam succumbat Pancratiaisten autem dici putat, qui quinque hisce certandi generibus congressus omnes vicit. Periodo autem victor is dicitur (teste Festo) qui quatuor illa sacra Græciæ certamina, Isthmia scilicet, Nemæa, Pythia, & Olympia obivit, & in omnibus hisce vicit. Pancratium itaque & Pancratiaistes, secundum sententiam Hermolai dicuntur δὸν ἔστι πᾶνκρατίον, hoc est, à vincendo omnia: ut Pancratium sit certamen illud quo quis quinque iam dictis certandi generibus congestus omnes vicit. Pancratiaistes verò, qui ex quinque hisce certandi generibus evasit victor. Budæus verò prioribus in laude. Annotationibus videtur Pancratij & Pancratiaistæ vocabula derivare, δὸν ἔστι πᾶνκρατίον, hoc est, ab omnibus viribus, quas in hoc certaminis genere effundebant. Putatque Pancratium fuisse certaminis genus, quod excitatis omnibus corporis viribus omniumque nervorum contentione transgebatur. Nam & calcibus & cubitis, non modò pugnis, Pancratiaistæ utebantur. Quint. l. 2. Instit. Sicut ille exercendi corpora peritus, non si docendum Pancratiaisten susceperit, pugno ferite, vel calce tantum, aut nexu modò certos aliquos docebit: sed omnia quæ sunt eius certaminis. Plin. lib. 35. cap. 11. Alcimachus D. oxippum, qui Olympiæ Pancratio circa pulveris iactum (quod vocant ἀκτιομαγ) vicit. Pancratium quid sit docet Gell. l. 13. c. 26, ex Panetij libro, Oportet, inquit,

inquit, animo semper esse prompto atque intento, ut sunt athletarum qui Pancratiastæ vocantur. Nam sicut illi ad certandū vocari, proic-
ctis altè brachiis consistunt, caputque & os suum manibus oppositis
quasi vallo præmuniunt, membræque eorum omnia, priusquam pugna
mota est, aut ad vitandos ictus cauta sunt, aut ad faciendos parata: ita
animus, &c. Ergo Pancratiastæ dici videntur, non qui, ut Badæo pla-
cet, omnibus vitibus corporis advocatis (omnibus enim hoc certato-
ribus commune est) sed qui ratione omni decertant, cum & alij cer-
ta ratione, & certis duntaxat membris depugnent. Vlp. l. 7. D. ad leg.
Aquil. Si quis in colluctatione, vel in pancratio, vel pugiles dum in-
ter se exercentur, alius alium occiderit, &c. Meam sententiam Pollu-
cis verba confirmant, quæ subiiciam Latina facta. Hos, inquit, omni
certaminis genere utentes possis dicere, sicuti Plato Euthydemura.
Hoc admodum placet omni certamine videnti secundum Acharnen-
ses Pancratiastas. Hæc Horomanus. ¶ Est præterea Pancratiatum scylla
pusilla Plin. coloris rufi. Hæc est scylla officinarum, ac cæpa canina
Græcorum nostri sæculi. ¶ Est & carmen monometrum hypercatale-
cticum, ut φῦν λαιδρῶν. Nulla iam fides Scal. lib. 2. poet. 10.
Pancraticè, adverbium, Robustè, unde Pancraticè valere, est robustum
esse, & firma corporis valetudine, ut solent ij qui Pancratio exercentur
Plaut. in Bacch. Benè usque, valuit: c. pancraticè, atque athleticè.
Pancratiastès, μπάκρατιστῆς, Certator & victor pancratiij. Gell. lib. 3. c. 15,
Diagoras filios tres habuit, unum pugilem, alterum pancratiasten,
tertium luctatorem. Vide & eundem Gellium cap. 26. lib. 13. Vide
Pancratiatum.
Pancratiastès, μπάκρατιστῆς, apud Senecam lib. 5. de beneficiis, legitur pro
Pancratiaste: Lacedæmonij (inquit) vetant suos pancratiatos cæstu de-
cernere. Locus est mendosus, ibi enim rectè legitur, Lacedæmonij
vetant suos pancratio, aut cæstu, decernere, non pancratiatos. Est igitur
ipse pugilatus. Dicitur tamen Pancratiarius, μπάκρατιστῆς, vide Gl.
Gr. Meursij.
Pancreas, πάγκρεας, corpus glandulosum in medio mesenterio si-
tum, vasorum divisiones conformans. Hadr. in Nom. Pancreas glandu-
losa & adiposa caro, pyloro adiacens.
Pandæstia, πανδαῖστια, epulum, quasi unius generis esca. à πᾶς & δᾶς
epulum, à δᾶς divido, epulum præbeo.
Pandænâ, porta Romæ, quæ antea Saturnia dicebatur: ita dicta à verbo
Pando, quod semper pateret ad res quæ in urbem ferebantur exci-
piendas. Eadem dicebatur Libera à libertate. Autores Pompon. Festus
& Varro lib. 4. de L. L.
Pandaria, πανδαρία, insula est exigua in sinu Caietano, distans à conti-
nente ducentis quinquaginta stadiis. Strab. lib. 5.
Pandataria, πανδατῆρια. Insula in Puteolano sinu, teste Plin. lib. 1. c. 6.
Suet. in Tib. c. 13. & in Calig. c. 15.
Pandectæ, arum. μπάδικται. Volumina sunt (inquit Budæus) nihil nõ
continètia: ex quibus possis, quod velis, velut è cornucopia deprome-
re. Unde Pandectæ legum, quæ omne ius complectuntur à πᾶς omne,
& δᾶς capio. Nomen hoc perpetam vulgò usurpatur etiam à do-
ctis & eruditis viris in fœminino genere, cum sit masculini generis.
Siquidem è πανδαῖστῆς, & in plur. οἱ πανδαῖστῆς masculinorum for-
mam & analogiam retinet. Et quæ ratio efficit, ut dicatur οἱ ποιητῆς, &
& οἱ ποιητῆς, (i. hic Poëta, & hi Poëtæ, arum.) Eadem omninò po-
stulat ut etiam dicatur. Hic Pandectæ, & Hi Pandectæ, arum. Atque
in Titul. indicis Iurisconsultorum, qui Pandectis Florentinis præfi-
xus est, in masculino genere hoc nomen positum invenitur, & παν-
δαῖστῆς. Atque ita esse efferendum docent duo lumina Academiæ Pa-
risiensis Theod. Marcius in Commentariis suis in Institutiones
Iustiniani & Leg. xi. Tab. & Georg. Critonius Actione secunda, ha-
bitâ in Senatu Parisiensi Anno 1602. Et certè cum dicimus Pandec-
tæ, (i. omnia continentes) subintelligimus nomen substantivum
masculini generis, libros. Quod probè intelligentes eruditi viri Mar-
cilii & Critonii Professores regij nunquam nisi in masculino
usurparunt scribentes: Pisani Pandectæ. Florentini Pandectæ, vulga-
rij Pandectæ, Non Pisani Pandectæ, Florentinæ Pandectæ, ut passim
tamen loquutus est princeps eruditorum sui sæculi, Guill. Budæus in
annotat. in Pandect. qui vir cum omnia propè viderit, ad hoc minu-
tissimum (pacè tanti viri dictum sit) cæcutit atque oscitavit Io. GAL.
ANGL. Gell. l. 13. c. 9. Tullius Tiro, Ciceronis libertus, libros de variis
ac promiscuis quæstionibus composuit, quos Græcè vocabulo Pan-
dectas, id est, promiscuas, & multifaria continentes libros, inscripsit,
tanquam omne rerum ac doctrinarum genus continentes. Idem Gell.
lib. ult. Sunt qui libros suos Pandectas, id est, omnium receptacula
inscripserunt. Hanc inscriptionem Plin. in præfatione, inter illecebrosas
& magna promittentes numeravit, propter quas (ut ipse inquit)
vadimonium deleri possit. His Pandectis cœgmentandis septem &
triginta Iurisconsulti symbola contulerunt, ex quorum verbis Dige-
storum leges velut centones confarctatæ sunt. Hæc ex Budæo.
Pandecton, linteamen L. g. b.
Pandex, qui semper pandit ora ad potandum Gl. Isid. à pando,
Pandia, πανδία; festum quoddam Athenis, post Dionysia celebrari so-
litum. Suid. Hef. πανδία. Fiebant in honorem Iovis, ab omnibus. Ideo à
πᾶς & δᾶς.
PANDICVLOR. aris, Extendor, ut faciūt, qui è somno expergefati sunt
oscitantes. ἑκπαρδιῶμαι. GAL. S'etendre, & renverser son corps. ITAL.
Distirarsi. GERM. Sich ranken oder strecken. HISP. Emalçar todo el cuer-
po. ANGL. To gape, to yawne and stretch as men comming frome sleep. ¶
Paniculatur, inquit Festus, qui toto corpore oscitantes extendun-
tur: quod pandi haur. Plaut. in Men. sc. 2. a. 5. Ego me assumulem infa-
nite, ut illos à me absterream, ut paniculans oscitatur.
PANDICVLARIS dies, qui & Communicarij dicebatur, in quo communi-
ter omnibus diis sacrificabatur, πανδία ἑστῆς. Festus.
PANDICVLATIO, pandiculatio, Oscitatio, vel potiùs corporis inter
oscitandum extensio. εκπαρδιῶσις. Autor Festus.
PANDION, πανδιῶν. Proprium nomen Erichthei Athenarum regis filij, qui
patri successit in regno. Huius filia fuerunt Progne & Philomela: qua-
rum Progne Terco Thracum regi, cuius ope Ponti regem præstiga-
verat uxorem dedit. Reliqua vide in dictione Progne. Hinc Pandionia

πανδιῶν, hoc est, Attica: & Pandionius, a, um, idem quod Atticus,
Lucanus de Pallade.
Et Pandonius qua cuspidè protegit arces.
PANDO, is, passum, patefacio, aperio. פתח patách פתח parás פתח pa-
râsch. πᾶσις, πᾶσις, ἀπὸ πᾶσις GAL. Ouvrir, manifester, etendre. ITAL.
Aperire, manifestare. GERM. Öffnen/auffethun/zerthun. HISP. Abrir, &
descubrir. ANGL. To open, to sett abroad. Virg. 2. Æneid.
Panduntur porta, iuvat ire, & Dorica castra,
Desertis quo videre locos, litis que relictum.
Pl. Bacch. Pandite, atque aperite properè ianuam hanc. Virg. 4. Georg.
— & alia
Pandere ad æstivum Solem.
Idem 3. Æneid.
Anchisen facio certum, relinque ordine Pando.
Pandere arma. Senec. c. 9. de tranq. Pandere viam. Liv. 1. 4. ab Urb.
Nonius pando à pane dando ex testimonio Var. dictum esse confir-
mat, quod iis qui ope indigentes in Cereris templū confugissent, quod
talibus nunquam clauderetur, panis daretur, Huius composita sunt
Expando, Dispando, Propando, Repando, de quibus suis locis. Pandi-
tur planities. Protenditur, sese offert, apparet. Liv. 2. bell. Maced.
PANDENS participium. πᾶσις patách פתח poresch. Virg. 6. Æneid.
Melle soporatum, & medicatis frugibus ossant
Obiicit: ille fame rabida tria guttura pandens
Corripit obiectam.
PANDUS, a, um, à pando, patens, extensus. פתח parâsch. נטף natfi, ἀπὸ πᾶσις
γῶς, ἑκπαρδιῶσις. GAL. Etendu, ouvert, decouvert. ITAL. Disteso, aperto.
GERM. Zerthon/zerspannen/ aufgespannen. HISP. Descubierto, estendido.
ANGL. Oppenede spread out, and sett abroad. Plaut. In portum vento
secundo, velo passo pervenit, id est, ocysissimo cursu. Passa enim vela
dicimus expansa, distenta, explicata, vento tumentia ac plena. ¶ Ca-
pillus passus, idem quod diductus, portectus solute & liberè vagans.
Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.
Crinibus en etiam fertur Germania passis.
Idem Eleg. 3. lib. 1.
Illa etiam ante Laras passis prostrata capillis.
Idem Eleg. 1. lib. 1.
Hirsutus ut videre coruis.
Terent. Phorm. Capillus passus, nudus pes. Quod & expansum aliquan-
do dicimus, & Dispassum, & mutatione a in e, dispessum. Idem in Mil.
Dispessis manibus. Veteres enim passum dixisse, non pansum, & ex-
passum, non expansum, Gellius Serviusque testantur. Dicit enim
Servius. Ideo autem pando non facit pansum, quia plerunque, quèd
in prima verbi positione invenitur, in præteriti participio non est,
ut Tundo, tusus. Et licet Euphonia causa varientur, vel in generi-
bus, vel in numeris: Nactus tamen & passus nonnunquam penitus
patiuntur. ¶ Passis manibus: hoc est, diductis atque distentis. Gel-
lius cap. 15. lib. 10. Et Cæsar. lib. 3. de bell. civili, Passis palmis veniam
orare. Tertullianus tamen Oppansum velum dixit pro oppasso
& extento: & alibi, Expansos, inquit, vulgus fodiant, cruces sus-
pendant.
PANDO, as, Incurvo. ἑκπαρδιῶσις. GAL. Courber & affaisser.
ITAL. Intorcere, incurvare. GERM. Beigen vnd sich frûmmen. HISP. Em-
padar, & encorvar. ANGL. To bowe dovene vnder à burden. ¶ Unde Pan-
dari trabs dicitur, quasi incurvati, cederè que ponderi; huius contrarium
palmæ faciunt, quippe quæ non contra inferiora, sed in diversum re-
nitendo fornicantur. Plin. l. 16. c. 42. At populus contra omnia inferiora
pandatur. Et paulo post, Facile pandatur iuglans. Hinc à Vitruvio
arbores pandatæ dictæ sunt, quæ in ædificiis curvantur. Nonnunquam
etiam legitur Pando absolutè pro incurvati, vel curvum fieri. Quint.
lib. 2. 1. c. ult. Pectus ac venter ne proiciatur observandum: pandant
enim posteriora: & est odiosa omnis supinitas.
Pandatus, a, um, Quint. lib. 1. 1. c. penult. Pandata manus voventium, (i. cur-
va & lupina.
PANDATIO, nis. ἑκπαρδιῶσις. GAL. Courbement. ITAL. Incurva-
mento. GERM. Ein buck/oder biegun. HISP. Encorvamiento. ANGL. A
bowing or kroaking. ¶ Vitruv. lib. 7. c. 1. Contignationes pandationibus
fidentes movendo se faciunt vitia pavimentis.
PANDUS, a, um, apertus, latus, incurvus. ἑκπαρδιῶσις. GAL. Courbe, courbé
contrebas. ITAL. Aperto, largo, incur-
vo. GERM. Zerthon/welt oder gebogen. HISP. Pando, abierto, & corvo.
ANGL. Open boved, or krooked. Virg. lib. 2. Georg.
Lancibus & pandis fumantia reddimus extra.
Martial. lib. 14.
Hic tibi donatur panda ruber urceus ansa.
Pandus asellus, Ovid. 1. Fast. Catinæ pandæ, Virg. 2. Georg. Delphines
pandi, Ovid. Eleg. 10 lib. 1. Trist. Idem 1. Fast.
Venerat & senior pando Silenus asello.
Et lib. 3. Fast.
Vtque piger pandi tergo residebat aselli.
PANDORUM, ij, Diversorium, taberna quæ hospites quosvis recipit à
πᾶς omne, & δᾶς recipio, πανδοχείον. GAL. Hospital, hosteleria. ITAL.
Hospitio, alloggiamento. GERM. Ein wiertshaus, ein herberg/in due ein-
teder einfehren mag. HISP. La posada, hospederia. ANGL. An inne, a lod-
ging place. ¶ Hospitium, diversorium, stabulum, caupona: un-
de & caupo ipse Pandocheus, πανδοχῆς appellatur, per tres syl-
labas.
PANDORA, πανδώρα, ab Hesiodo fingitur fuisse prima mulier à Vulcano
Iovis iussu fabricata, quam singuli dii donis suis ornaverunt. Pallas
enim sapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo musices,
Mercurius eloquentiæ. Inde dicta fuit Pandora, quasi omnium do-
num, vel quasi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere dona-
ta. Autor Hesiodus in Theogonia. ¶ Est & nomen matris Deucalionis,
à qua Thessalia pandora dicta est.
PANDORÆ, πανδώρα, Populi sunt in convallibus Indiæ, sicut lib. 7. cap. 2.
scribit Plinius, qui ducentis annis vivunt. In juvenia capillos can-
didos habent, in senectute nigros.
PANDOSIA, α, πανδοσία, civitas in Epiro, sive Thesprotia non procul ab
Acheronte

Acheronte amne. Item altera in Lucania regione, quæ & ipsa Acheronte quodam fluvio irrigatur: circa quam Alexander Epitota trucidatus est. Nam quum Dodonæo oraculo monitus esset, ut Pandosiam urbem, & Acherusiam aquam caveret, ad declinanda fatorum pericula imminetia, peregrinam militiam sibi suscipiendam ratus, in Italiam trajecit, ignarus & ibi Pandosiam urbem esse, & Acherontem fluvium: ubi vix nave egressus, veruto à milite est transfixus.

PANDOSIA, Πανδοσία, filia fuit Cectopis Atheniensium regis, soror Aglauri & Herse, de quibus Ovid. lib. 2. Metam.

*Pars secreta domus ebore & testudine cultos
Tres habuit thalamos, quorum tu Panarose dextrum,
Aglaurus laevum, mecum possederat Herse.*

Pandura, instrumentum musicum, Varr. l. 7. de L.L.

Pandurizārē, verbum à Πανδύρω, musico instrumento. Lamprid. in Heliog.

Pandurizavit, organo modularus est.

Panduristes, Πανδύρις, qui pandura canit.

Pandurus, Πανδύρις, qui tractat panduram.

PANEGYRIS, Παναγήρις. Nundinæ, vel conventus publicus: quales quinto quoque anno Athenis celebrari solitas scribit Herodotus l. 6. Componitur ex Græca dictione Πᾶν, & ἄγειν, quod significat convenio quasi dicas omnium conventum.

Panegyrici, sunt sermones qui in conventu populi, & sacris celebratibus habentur: quales sunt quibus Dii, Reges atque Imperatores laudantur. Est Panegyricon tertium dicendi genus, quod Latini Demonstrativum genus dicunt. Tibulli Panegyricus ad Meffalam libro 4.

Panegyricus, laus in promptu dicta fortè.

Laus in proximo dicta vel laus in pompa dicta.

PANETOS, Πανήτος, gemma est, alio nomine Pansebastos appellata, quæ fecunditatem creditur asferre. autor Plin. lib. 37. cap. 10.

PANÆUS, Πανῆος, per simplex n, fons est sub Libano monte, in quem si qua natantia projiciantur, in lacu cui Phiala nomen est, cuncta reperiuntur. ¶ Est etiam hoc nomine Colchorum fluvius, Bocatia teste, cui oppidum imminet sui nominis, habens post se Heniochorum multimodas gentes.

PANGÆUS, promontorium est Thraciæ, Bessis conterminum, & Macedoniæ conjunctum, ad cujus radices Nestus amnis defluit. Et in singulari est generis masculini, in Plurali generis neutri. Statius.

*illi Pangæa resulant,
Imaræque.*

PANGÆUS, a, um: ut, Aua Pangæa, & flumina Pangæa, apud Ovid. 3. Fast.

PANGO, is, pepigi panique, pactum, Figo, planto, jungo. Vnde pactilis (πηκτός) hoc est, compactus, & ex pluribus partibus confectus. ἔν γρη τὰ κῆθ. Πηγιον. GAL. Ficher ITAL. Piccare, congiungere. GERM. Ein stecken/ anheften. Item pffangen. HISP. Hincar, juntar, componer. ANG. To greff fert or plant. Plin. lib. 21. c. 3. Summæque autoritas pactilis coronæ. Livius pro Figo posuit, lib. 7. Lex vetusta est prisceis literis, verbisque scripta, ut qui Prætor maximus sit, Idibus Septembis clavum pangat, Ficus fuit lateri ædis Iovis optimi Maximi.

¶ Pro Planto, Πανταγῶ. Col. lib. 3. At quæ veterè sarmento panguntur tardius convalescunt, sed tardius deficiunt. Idem lib. 12. c. 2. Malleolisque recentissimis curiosissimè pangenda. Pacuv. apud Priscian. libro 10. Tonsillas pegi læto in littore. Idem Tuscul. 1. ex Ennio. Qui vestrum panxit maxima facta Patrum. Cic. Tironi lib. ult. Epist. posuit pro scribo, vel compono. An (inquit) pangis aliquid Sophocleum? Tacopus appareat. Gell. lib. 13. cap. 19. Si aut versum (inquit) pangis, aut orationem solutam struis, atque ea verba tibi dicenda sunt, non eas finitiones prætercideas, neque sæcutinas Grammaticas spectaveris: sed aurem tuam interroga, quo quid loco conveniat, dicere

¶ Pangere osculum, est osculari. Plaut. in Curcul. sc. 1. a. 1. Qui vult cubare, pangit saltem suavium. ¶ Pangere, pacisci, vel coire. Livius lib. 4. d. 4. Pangere societatem. Et ibidem, Pangere societatem & affinitatem. ¶ Item Pangere ramos lauri. Sueton. in Galba cap. 1. ¶ Pangere inducias, est facere inducias. Livius 7. bell. Pun. Ne antea quidem se aut de pace audisse, aut inducias pepigisse dixit. Composita ejus quædam servant a, ut Circumpango, a quo circumpanctus, Depango, Oppango, Repango, a quo Repages & Repagula. Quædam mutant a in i, ut Appingo, Compingo, Impingo: unde Impinges, de quibusvis locis.

Pangito, admodum pango. Gl. Isi. Pangitare, laudare. Vt velit pangitare esse alto elogio laudes pangere: coniecto Panegyricare. Talia amabant illis temporibus occisa & occisa latinitate. Et videtur Patrum voces in hanc congeriem voluisse Isidorus constipare insolentiores, sive novitate, sive etiam antiquitate detortas.

PACTILIS, e, quod ex pluribus partibus compactum est, & conjunctum. ἔν γρη κῆθ. Πηγιον. GAL. Assemblé & composé de plusieurs pieces. ITAL. Di molti pezzi congiunto. GERM. Zusamen gehesset oder gefügt/ nemlich auß etlichen stücken. HISP. Cosa ayuntada d. muchas partes y pedacos. ANGL. That is made and conicyned of many partes. ¶ ut corona pactilis. Plin. lib. 21. cap. 3. Summæque autoritas pactili coronæ.

PANORMUS, vide Panormus.

PANICÆ, æ, Πανικὰ τὰ. ANGL. Soudaine feare/ vobervobish one is distraugt. ¶ Vocantur repentini quidam terrores, & consternationes, quales sunt sympatici metus, usque ad eò irrevocabiles, ut iis correpti, non ratione modò, sed mente etiam careant. Quicquid cum stupore contingit, qualis est pavor sine causa obortus, termentumque iuane dicitur Panicum. Cic. lib. 5. Attic. Scis enim quædam Πανικὰ dici, Pro eodem Panicus terror dicitur, vel substantivè Panicus. Higinus de Pane Deo loquens in Capricorni signum translato. Hic enim dicitur, quum Iupiter Titanas oppugnaret, primus objecisse hostibus terrorem, qui Panicus dicitur. Fit autem à pane Deo, quoniam repentini terrorem, & consternationem causam Deo Panum tribuit. De Panico terrore, vide Politianum in Miscell. & Eralmum in Chiliad.

PANICEUS, qui panem conficit. Plaut. Caps. sc. 2. a. 1. Opus paniceis: opus placentinis quoque. (i. opus est iis, qui panes & placentas faciunt.) Lamb.

Calepini Pars 11.

Paniculā, vide Panus.

Panicum, i, genus frugis, à paniculis suis dictum. ἄλοφ. GAL. Du panis semblable à millet. ITAL. Panice. GERM. Jensch oder pjenich. HISP. El panizo. Plin. lib. 18. c. 7. Paniculum à paniculis dictum, cacumine languido nutante, &c. Cæf. 2 bell. civ. Panico veterè, atque hordeo commutro. omnes alebantur.

Panionium, Πανιώνιον, ut scribit Herodot. lib. 2. Locus est sacri in Mycæ promontorio, ad Septentrionem vergens, communi consensu ab universis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conveniebant Iones, ad peragenda sacrificia, quæ & ipsa Panionia Πανιώνια dicebantur.

PANIS, cibus solidus, è farina & aqua subacta pistus, igni coctus, quo communissimè alimur. ἄρονη lechem. ἄρονη. GAL. Du pain. ITAL. Il pane. GERM. Brot. HISP. El pan. ANGL. Bread. ¶ A pascendo (inquit Nonius) proprietatem habet: sive quòd πᾶν Græci. Omne dicunt, propterea quòd omnibus pulmentis adhiberi possit, & seicè adhibetur, quum nullum obsonium faciat gustatu ingratis; Cic. pro Cluent. Oppianicum veneno esse necatum, quod ei datum sit in pane. Idem in Pisonem. Pistor domi nullus, nulla cella, panis & vinum à propolâ Terent. in Eunuch. Quo pacto ex juve hesterno panem atrum vorent. ¶ Panis ficcus. (i. sine opsonio) Seneca Epist. 84. Panem facis & farinam (ambiguè) Martial. Epigr. 16. lib. 8. Defuit & panis & aqua. Seneca c. 11 de tranq. Pane sordido vitam oblectare. Plaut. Asin. sc. 2. a. 1. Et Suet. in Neron. c. 48. Altera manu fert lapidem, altera panem ostentat. Pl. Aul. sc. 4 a. 1. Panem candidum edere. Quint. Hæc sunt ventri stabilimenta, Panè & assa bubula Plaut. Curc. sc. 3. a. 2. Vbi obiter notandum legi hic Pane in neutro genere, ut testatur Nonius. Pane madido linere faciem ne crescat pilus. Sueton. in Orthon. cap. 12. ¶ Panis variâ sunt genera: nam alij sunt ab opsoniis appellati, ut Ostrearij panes: alij à deliciis, ut Artolagani: alij à Festinatione, ut Speusticarij à coquendi ratione, ut Furnacci, vel Aitoptij, qui in clibanis sunt cocti. Sunt & alia panis genera, quæ vide apud Plin. lib. 18. c. 11. Cibarius panis qui dicitur explicavimus supra suo loco: de Secundario pane suo quoque loco dicturi. ¶ Panis interdum pro annona reperitur. Quod inde conjicitur, quòd à fisco percipiendos reditus, quos Iustinian. in Athen. de non alien. §. hæc ergo, Annonam civilem appellat: idem Cæsar, in Lult. C. de jure dotium. & in l. hæc edictali. §. bis illud C. de secund. nuptiis panem civilem vocat. Alciatus.

PANIFEX, panificis, qui panem facit: qui & panificus dicitur. ἄρονη οφθησιτοποιος, ἄροποιος. GAL. Boulanger. ITAL. Pistor, fornario. GERM. Ein brotbet. HISP. Frovero, panadero. ANGL. A baker of bread. ¶ Vnde mulieres, quæ panem faciunt, panificæ vocantur.

PANIFICIUM, ij, ipsa panis confectio, & actus faciendi panem. ἄρονησι. GAL. Ouvrage en pain, art à faire le pain. ITAL. Arte di far pane. GERM. Brotsackung. HISP. La obra de la panaderia. ANGL. Baking of bread. ¶ Gell. lib. 2. c. 8. Scire igitur oportet omnia legumina, quæque ex frumento panifica sunt generis valentissimi esse. Valentissimum, voco, in quo plurimum alimenti est.

PANARIUM, ij, locus ubi panis servatur, panis repositorium. ἄρονησιτοπος, ἄρονησιτοπος. GAL. Le lieu où on garde le pain. ITAL. Dove si ripone il pane. GERM. Ein brotkensterlin/ brotford ein icedes ort an das man brot behaltet. HISP. Lugar para guardar pan coxido. ANGL. Where the bread is kept, a pantrie. ¶ Suet. in Calig. Spasit & missilia variatum reum, & panaria cum opsonio vitium divisit.

PANARIOLUM, i, diminutivum, ἄρονησιτοπος, ἄρονησιτοπος. GAL. Petit panier pour mettre le pain. ITAL. Picciolo canestro da portar pane. GERM. Ein brotdeblin/ rin brotgehåltin. HISP. Cesta para guardar, o traer pan. ANGL. A litle basket to put bread in. ¶ Mart. lib. 3. Cum panariolis tribus redisti.

PANARIUS, ἄρονησιτοπος, i, qui panes vendit. Gloss.

PANARIA, largitio panis facta ab Imperatoribus cum aliis eduliis. Buleg.

PANIFICA, annona civilis. Zastus.

PANISCI, Πανισκοί, Dij sylvestres, per diminutionem dicti, quasi minutilli panes, sicut à Satyro Satyriscus inclinatur. Scribit Plin. lib. 35. Paniscum fuisse pictum à Taurisco pictore. Suet. in Tib. 45.

PANNADA, aqua cum pane infriato. Gl. g. b.

PANNONIA, Παννονία. Apellantur à Romanis, quos Græci Πανονας Παννονας, vulgo Hungaros vocitant, quorum fama olim formidine totam concussit Italiam, tanquam essent bello insuperabiles, & Die Ungaren. ¶ Hi tribus fluvii, Dravo, Sava, & Istio vallantur.

PANNONICUS, a, um, Παννονικός, Suet. in August. Reliqua per legatos administravit, ut tamen quibusdam Pannonicis bellis, atque Germanicis, aut interveniret, aut non longè abesset. Horum regio, Παννονία, dicta est, quæ ab Oriente habet Mæssiam, quæ & Servia & Bulgaria dicitur, ab Occidente Noricum, à Septentrione Germaniam & Danubium. Dividitur autem Pannonia in superiorem & inferiorem. Pannonia superior ab Occasu Norico: à Septentrione, Germania & Istro terminatur: ab Oriente habet Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyriam. Hodie hæc Pannoniæ pars Styria & austria appellatur, in qua Vienna urbs celeberrima, firmissimumque orbis Christiani propugnaculum. Inferior verò Pannonia à Septentrione Germaniam, Danubiumque: ab Occasu Pannoniam superiorem: à Meridie Liburniam, quam hodie Sclavoniam appellant prospicit: ab Occasu verò Iazyges Metanastas: quem tractum hodie Septem castra vocant. Hæc Pannoniæ pars hodie ferè uno nomine Hungaria dicitur.

PANNUS, i, per duplex un, quo vestimur. ἄρονησιτοπος. GAL. Drap ou drapeau. ITAL. Panno. GERM. Tuch. HISP. Paño. ANGL. Cloth. ¶ Ovid. in Ivin.

Tracti ferrugine panni

Horat. 1. Carm. Ode 36.

Tespes & albo rara fides colit

Velata panno.

Pannus neutri generis protulit Nævius in Tabell. Qui habet uxorem sine dote, pannum posuit in purpura est. ¶ Ponitur aliquando pro linamento, quod vulnere imponitur. Colum. lib. 6. c. 12. Pannis aceto, & sale, & oleo madentibus inculcatis.

PANNICULUS, i, diminut. à panno. ἄρονησιτοπος. GAL. Petit drapeau dolié & usé, haillon.

haillon. ITAL. Drappo sottile. GERM. Züchlin. HISP. Requero paño. ANG. Araggo, colovore. J. Juven. Sat. 6.

quarum

Delicias & panniculus bombycinus vrit.

Panniculos item aliquando viliores pannos, hoc est, attritos & lace-ros. Gell. lib. 7. Fascia ejus causa fit, cui imo loco, pila assuta est ex panniculis facta, quæ ad repellendum intestinum ibi subiicitur. Item pro panno accipisse videtur Martial. lib. 5.

O quàm dignus eras alapis Mariane Latini, Te successurum credo ego panniculo.

Panniculāiā. Vlp. teste, dicuntur ea quæ in custodiam receptus secum attulit: ut vestem qua indutus fuerat, qui ad supplicium ducitur, aut numos quos victus sui causa habuerit in promptu, aut leves anulos, hoc est, qui rem non excedunt aureorum quinque. Vide Vlp. in l. Divus, de bon. damn.

Panniculus, a. um, quod ex panno est. ῥάκιον. GAL. De drap. ITAL. Di panno. GERM. Tüchlein, auch tüch. HISP. Cosa de materia de paño. ANGL. Of cloth. J. ut Vestis panna, quæ ex lana est.

Pannosus, qui sordida veste & crasso panno, vilisque opertus est. ῥακί-δης. GAL. Qui est pauvrement habillé. ITAL. Vestido di panni, ro. GERM. Lumpschig / mit bösen zehudleten vnd schlechtem fleidern ange- than. HISP. Embuelto, d vestido en pañales, d vestido de paño vil, d grossero. ANGL. That wearish poore apparell. J. Cicero ad Attic. l. 4. Clodij vestibulum vacuum sanè mihi nuntiabatur paucis pannosis, sine lateina. Iuvenal. Satyr. 10.

pannosus vacuis adilis Vlubris.

Iustin. lib. 2. Permutato regis habitu, pannosus sarmenta collo ge-rens castra hostium ingreditur.

Pannuculus, a. um, idem quod pannosus, ῥακίδης. Pers. Sat. 4.

Dum ne deterius sapias pannucea Baucis.

Pannucea mentula. Vetula Martial. Epigr. 47. lib. 11.

Pannellum, dictum à panno & voluendo filo, ut autor est Varro lib. 4. Apud Isidorum legitur Panvelium. Item Hesychium, qui in Græco. voce explicanda usus est vocabulo Romano, πλωιον, inquit, παννελιον ἢ ἀτρακίον περι ὁ εἰλεῖται ἢ κροκη. Quæ si vera lectio videtur, à panno luendo panvelium dictum Scaliger in Variationem.

Panophæus, πανοφαιος. Iovis epitheton, a παν & ὄμφη vox: sive quod ab omni lingua colatur, sive quod omnium voces audiat. Ovid. lib. 7. Metam.

Ara panophæo vetus est sacrata tonanti.

Panopæes, πανόπη, sive Panopæa, πανόπεια, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta à perspicuitate visus. Virg. 5. Æneid.

Piorique chorus, Panopæaque virgo.

Idem 1. Georg.

Glaucos & Panopæa & Inoo Melicerta.

Hesiod. in Theog. αἰεὶς καὶ πανόπη, καὶ ἰουεὶς Γαλάτεια.

Panoplia, πανοπλία perfecta armatura: hoc est, quidquid ad armandum militem est necessarium.

Panopolis, πανόπολις, oppidum est Ægypti, Panos cultui præcipuè dedi- tum: cuius simulacrum ingens apud illos erat, pudendo supra modum erecto: dextra autem Lunæ flagellum intentans. Hinc fit gentile Pa- nopolites. Nomos quoque vicinus: b oppidi hujus nomine Panopo- lites dictus est: de quo Plin. lib. 5. c. 9

Panopta, πανόπτης. Gloss. Cyr. i. e. qui omni ex parte videt. Epitheton Argi. Sed πανόπτης est omnibus conspicuus.

Panormus, πανόρμος. Vulgò Palermo. J. Ein vergebirg in Sicilien heist us Palermo, J. Latine statio dicitur: quo nomine dicta est Sicilia in- signis civitas, propter multitudinem navium quæ undique illuc con- veniunt. Hæc etiam in neutro genere effertur Panormum. Componi- tur δὲ πανός καὶ ὄρμος. Est autem ὄρμος, portus pars, sive statio: unde nautæ Hormizare dicuntur, quando navem anchoris & retinacu- lis instruunt, quod secuta sit à repentinis procellis. Hinc sunt Pa- normita, πανορμίτης, & Panormitanus, qui ex Panormo est. Prol. li. 3. cap. 4.

Pancora, rapina Paullo superius, Panera, rapina. Alij Panerca. Melius Pa- nagra. Quia omnia presè venatur atque excutit in prædatione avari- tia. à παν, & ἀγρη. Sic infra, Panera rapina. Lege Panagra.

Panotij, Isidor. apud Scythiam Panotij esse feruntur, tam diffusa aurium magnitudine, ut eis omne corpus contegat. Pan enim Græco sermo- ne omne oia aures dicuntur. Plin. lib. 4. c. 13. Panestorium (legend. Pa- notiorum) alix, in quibus nada aliquin corpora prægrandes ipsorum aures tota contegant. Pompon. Mela. Et Sannalos (legitur & Sannalos, pro Panotios) quibus magnæ aures, & ad ambiendum corpus omne patulæ, nudis alioqui pro veste sunt.

Pansæ, dicti sunt quibus lati ac pansi sunt pedes: sicut Planci, quibus plani sunt. πλατύποδης. GAL. Qui ont les pieds larges. ITAL. Che hanno i piedi larghi. GERM. Die breite füß haben. HISP. Hombres que tienen las plantas de los pies llanas. ANG. That hath broade feet. J. Plin. lib. 11. cap. 45.

Pansébaltos, πανσίβασος. Gemma quæ afferre fecunditatem existimatur: ita dicta quasi prius angusta & veneranda, Aliàs Paneros dicitur. Plin. lib. 37. cap. 10.

Pansēlenus, πανσίλων. Plenilunium, quum scilicet Luna pleno orbe fulgens totam lucet noctem. Nam σίλων, Luna dicitur: unde & Prose- lenus, προσίλων, ante Lunam natus, quo cognomine dicti sunt Ar- cades, qui se ante Lunam natos fuisse gloriabantur.

Pantaces, παντάκης. Fluvius est in finibus Italiae non procul à Gargano monte, juxta Calchantis, & Podalirij sacella: cuius aqua ad pecorum morbos præfens habet remedium. Dicitur Pantaces. δὲ πᾶσι τὰς νόσους ἀκού, hoc est, à morbis omnibus curandis.

Pantagia, πανταγία. Fluvius qui quum plenus incederet, totam Siciliam sonitu implebat, post raptum autem Proserpinæ quum Cereri filiam quærenti obstreperet, tacere jussus, paruit numinis voluntati Hæc Servius in illud Virg. 3. Æneid.

Virgo prætervehor ostia saxo Pantagia.

Nomen autem videtur accepisse hic fluvius à nimia rapiditate, δὲ πᾶσι τὰς ἀγρη, quod obvia quæque prosternat atque secum rapiat.

Pantex Fest. Panticæ dicebant frus ventris. Scaliger ait: Quid sit frus, nescio. Aliter legitur fluxus. fortassis legendum vicus ventris, aut vi- scus ventris, ex Matraio.

Panthæa, πανθήα, uxor fuit Abradatae regis Suforum, ut forma ita & ca- stitate insignis: quæ quum à Cyro majore, expugnatis Assyriorum castris capta esset, liberaliterque ab eo habita, Abradaram virum ad se accessit, eum per communia læti fœdera obtestans, ut pro tanta regis in se benevolentia aliquid illi mercedis rependeret. Quæ uxoris oratione inflammatus Abradatas, cum universis copiis in Cyri ca- stra venit: ubi quum fortiter dimicans mortem oppetiisset. Panthea cadaver illius inter tot millia caesorum agnitum, lætica sua ad ripam pactoli amnis retulit: abluitque ejus vulneribus quum nutrice quid post mortem fieri vellet in mandatis dedisset, capite in mariti pectus inclinato necem sibi conscivit. Vide historiam hanc latius apud Xen. lib. 7. Pad. Cyri.

Panthæon, πανθεῖον, πάνθειον. Templum Romæ, ut Dion. historicus refert, sic dictum, quod in Martis Venèrique imaginibus, sub templo con- stitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Sive quod templum rotundum sit, cœloque persimile, ut propterea omnium deorum ha- bitatio censetur. Potest etiam dici Pantheon, summum deorum. Nam πᾶν significat omne: quod sanè in similibus sæpe ad summum specta- re solet) & θεῶν, deorum. Plin. lib. 36. cap. 15. Pantheon Iovi ultori ab Agrippa factum fuisse narrat. Hodie vulgò appellatur Templum D. Mariæ rotundæ.

PANTHER, is, πανθηρ. Animal est ferum, cujus mas dicitur pardus, Latini formato sœminæ ab accusativo singulari, vocant pantheram, sicut ab accusativo nominis crater facimus nomen primæ declinationis cra- tera, crateræ. Vide dictionem subsequenter.

Panthæia, α, πανθηρία, πανθηρ. Animal profus ferum & maculosum, quod & pardalis dicitur: mas ejus appellatur pardus. Dicitio est composita à πᾶν, quod significat totum; & θηρ fera. Abundat in Hyrcania & Me- dia. Horat. in Epist.

Diversum confusa genus panthera camelo.

Panthæinūs, adjectivum, quod ad pantheram pertinet: ut, Pantherina pellis, apud Plin. lib. 15. c. 11. Pantherinæ mensæ, quæ intorto discisu maculatae sunt. Idem lib. 13. c. 15. Mensis præcipua dos in vena crispis, vel in vertice: illud oblongo evenit discursu, ideo trigrinæ appella- tur: hoc, intorto, & ideo tales pantherinæ vocantur.

Pantherium. Gloss. πανθηριον lynx. Est autem, inquit Gesnerus, Panthe- rion vox diminuta à Panthera, h. e. parvus panther.

Panthæron, πανθήρων, sive Pantherium, i. J. ANGL. A draving nette J. Retis genus est, ex eo nomen habens, quod aves omnes includat, eadem ferè ratione qua panagron, quod rete piscatorium est, & ἄρα venatum significat, aucupium: unde pantheron dictum, & ὀρθόθυ- ρος, aucups. Est autem hujusmodi rete, quod nostri Saltabunium appellant: quod quum humi expositum est, in oblongam tenuita- tem contractum, tegitur quisquiliis, ne ab avibus provideri possit. Deinde quum opus est adducto magna vi fune, repente expanditur, inescatâque aliquot diebus aviculas uno ictu universas contegit: Hoc reti Galli ad passeris & sturnos utuntur, & ad grues, & otidas, quas Ostaridas vocant, quasi tardos anseres. Vlp. de act. empt. & vend. Lem- ptorem. Veluti quum futurum jactum retis à piscatore eminus, aut in- daginem plagis positus à venatore, vel panthera ab aucupe. Nam etiam si nihil capit, nihilominus emptor pretium præstare debet. Quo in loco, teste Budæo, panthera accusativus est pluralis, à nomina- tivo pantheron: accipiturque per metonymiam pro universo aucupio, hoc est, pro captura ipsa, seu præda, quam aucups panthero cepit.

Panthia successor Agathoclis.

Panthoūs, & per contractionem Pantūs, πανθός, es, Nomen proprium filij Ortei fratris Hæcubæ. Vocativum facit Panthu abjecto s, more Græcorum Virg. 2. Æneid. Quo res summa loco Panthu? quam præ- dimus arcem? Inde fit Patronymicum Panthoides. pen con. quo usus est Ovid. lib. 15. Metam. pro Pythagora, qui tempore belli Troiani se Euphorbum Panthoi filium fuisse gloriabatur.

Panticapes, παντικαπης. Fluvius est Scythiæ quintus ab Istro (ut scribit Herod. lib. 4.) Nomadas à Georgiis determinans.

Panticapæum παντικαπαιον, urbs maxima ad Bosphorum Cimmericum, cæterarum metropolim, condita ab Ætæ filio: cui Agatus Scytharum Rex hunc locum donaverat. Nomen autem accepit à Panticape vicino anno. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4. cap. 12.

Panticæ, fluxus ventris (inquit Festus) à pandendo, quod ventrem pan- dat. J. Sunt qui Panticæ interpretentur nimiam ventris pinguedi- nem, quam Galli vocant, La pance. J. The fixe lefosenes of the bellie J. Plaut. in Pseud. Eò vos vestros panticæ aded madefacitis, quum ego stem hîc siccus.

Pantolabus, παντολάβος. Notissimi scurræ nomen, apud Horatium in Satyricis.

Pantomatium, παντομάτιον. Stephano, oppidum est Cretæ insulæ mari- timum, autore Plinio l. 4. c. 12.

PANTOMĪMŪS, παντομίμους. Personarum omnium imitator, qui in scenis personas per singulorum actuum simulationes ostendebat. δὲ πᾶσι τὰ μιμιάδ. Plin. lib. 7. c. 53. Mythicum pantomium, hoc est, fabula- rem, quendam vocant. Pantomimorum duo sunt genera, Scenici, & Mythici. Pantomimi Hylas, Stephano, Pylas, in quos severè animad- vertit Augustus. Suet. in August. c. 45. Pantomimorum factiones re- legatæ. Suet. in Neron. cap. 16. Item, Quorum Pantomimæ decies se- tertio nubunt. Seneca. cap. 12. de consol. ad Helv. Pantomimorum al- ter saltator, alter interpellator. Quint. J. Ponitur quandoque pro ipso poëmate. Plin. in Paneg. Idem ergo populus ille scenici imperatoris spectator & applausor, nunc in Pantomimis quoque adversatur, & damnat effœminatæ artes.

Pantomimicus Adjectivum Senec. epist. 1. l. 4. Si intrante te clamor, plau- sus, & pantomimica ornamenta ostrepuerint.

Pantopharinx gulosus vorax. Eustach L. g. b.

Pantopola. Gloss. Isid. Pantopola siaplastarius. leg. Pantopola, Seplastarius

PANURGIÀ ἰσθρυ τὸρμάθ. πανουργία. GAL. Astuce, finisse. ITAL. Astu- tia. GERM. Arglistigkeit. HISP. Astucia. ANGL. Subtilitie guile J. Astucia, fraus.

fraus. Plautus, isthæc panurgia tete in pistrinum dabit.
 Pānūrgūs, πανούργος. Omnium rerum experientiam habens δὲ πᾶσι
 τῶν ἔργων. Ponitur Attici scriptoribus pro callido, astuto, vasto versipelli, versuto, veteratore.

Pānūs, i, & aliquando apud Celsum, Panis, is, Tramæ involucrium, teste Nonio: à quo panula & panicula, ait Festus, per diminutionem, Lucil. lib. 9. Fortis subtegminis panus. Ab hujus similitudine etiam innatus tumor sub faucibus auribusve, & inguinibus, panus appellatur φῦμα. Plin. lib. 10. c. 1. Et laterum parotidas & panos sanat. Panos Galenus in plures species divisit. Panus (inquit Hermolaus) sive ut quandoque scriptum est in Celfo panis, à figuræ similitudine dictus est, tumore non alto, sed lato, in quo quiddam pustulæ simile est, sitque in vertice, alis, inguine, cum dolore ac distentione vehementi. Hujus diminutivum est Panellus, φυματίον.

Panula, & Panicula, dimin. à panus αθήλη, significat comamillam in milio, panico, arundine, & in omnibus ferè arboribus picci generis, in qua semen dependet, quam Plin. lib. 16. c. 10. vocat panos & paniculas, & aliquando nucamenta callo squamatum compactili, & quæ πυθάρια Græci appellant. Quicquid igitur sublonga, vel subrotunda forma tumet, panicula ferè dici potest. Plin. lib. 21. cap. 4. Græcula rosa convoluta habet foliorum paniculas. Plaut. Mil. sc. 1. a. 1. Quasi ventus folia, aut paniculam textoriam. Ita hic legunt omnes docti.

Panvelium. Varr. 4. de L. L. Panvelium, à panno, &volvendo filo. Isid. lib. 29. c. 29. sic habet: Panvelia, vel panvelæ, quod ex pannis texantur. Hefychius, πανέλιον, παϊθέλιον, ἢ ἀτρακτόν, εἰς ἐν εἰλεῖται ἡ κροκη.

PAPA, pater sensu venerantis. Eustath. docet, primò monosyllabum παρ esse, deinde per reduplicationem dici πάπας sicut ex μᾶ μᾶμα: & deinde πάππας ex πάπας fieri. Vox itaque est honorifica: unde Ecclesiastici pastores PAPA dicti sunt, tanquam patres spirituales, viri venerabiles & inde est, quod Germanis Pape est presbyter: ecclesiastes, et si vox ea alicubi malè sonare cœperit. Synecdochicè vox translata est ad primæ sedis Episcopum, quem Max. Pontificem vocant, tanquam πρώτον τῶν ἱερέων; ut Justinianus ait Novell. 131. Germani Papam Romanam peculiariter vocant Papsst, vel Papsst.

Papa cibus parvulorum Ita & Germ. Paps est infantum cibus, puls.

Papadia, sacerdotissa. Gl. g. b.

Papalæthra, papalis tonsura. Const. L. g. b. corona Clericorum. Balsam.

Papatus, propriè est officium, dignitas, & conditio Papæ: sicut consularis, apostolatus sunt officiorum nomina.

PAPÆ, βᾶβαι, παπᾶι, admirantis interjectio. Donatus, Papæ interjectio est mirantis subitò accidentia: habet enim in se affectum verbi mirator: ut Papæ! quid video? Terent. in Eunuch. Papæ hæc superat ipsam Thaidem, ut deliramenta loquitur. Plaut. Men. sc. 2. a. 5.

PAPÆUS, nomen, Herodoto teste lib. 4. quo apud Scythas Jupiter vocatur.

PAPĀVER, is, genus herbæ somniferæ. ξμῆκων. GAL. Du pavot. ITAL. Papavero. GERM. Magsamen. HISP. La dormidera. ANG. A poppy. Vnde à Virg. 4. Æneid. Soporiferum papaver appellatur. Et Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Quòque soporiferum grana papaver habet. Idem 4. Fast.

Interea placidam redimita papavere frontem Nox venit.

Diversæ papaveris sunt species, præcipuum tamen est album sativum, quod semen habet: quod tostum in secunda mensa cum melle apud antiquos edebatur. Hoc præcipuum candorem lina & lanæ contrahunt. Plin. lib. 18. cap. 25. Diosc. lib. 4. c. 67. Papaver masculinè antiqui etiam enuntiarunt, Varro in admirandis, Infria seni papaverem. Plaut. in Asin. Formicis objicis papaverem, & Papaver, etiam semen papaveri simile, ut fici. Tertull. de præscript. hæret. Etiam de papavere fici gratissimæ & suavissimæ ventosa & vana caprificus exurgit. Papaver cereale. Virg. 1 Georg. Ibi Servius, vel quod sit esui, sicut frumentum, vel, quo Ceres usa est ad oblivionem doloris? cum scilicet filiam quæretet Turneb. lib. 9. c. 26. interpretatur sacrum Cereri: quia simulacra Cereris manu papaver gestare solebant, & eius anstititæ. Papaver corniculatum, ροικων, κεραλίτης; quia gignit calyculum inflexum instar cornu. Papaver polyanthum, ροικων πολυανθον, quod est multiplici flore. πολυανθον multos flores habens. Papaver spumeum, ροικων αφρώδης: aliis Heracleum. Diosc. lib. 4. c. 62. Heibula alba est, & & spumatoria.

PAPĀVĒ, atq̄ toga. A colore candido dicta est, ροικωνισσὸς χιτών. Eadem spissa toga dicebatur. Plin. lib. 8. cap. 48. Crebra papaveratæ antiquiorem habent originem.

Papavereus, aliud adject. ροικωνειν. ut Comæ papavereæ. Ovidius 4. Fastor.

Illæ papavereas subsecat ungue comas.

Paphages, Rex Ambraciæ. Is quum obviam factus esset leonæ catulis suis stipatæ, ab eadem occisus est.

Paphlagonia, παφλαγονία, Regio minoris Asiæ, ad Septentrionale lius versa, supra Galatiam, cujus eam Ptolemæus partem facit: ita dicta, teste Stephano, à Paphlagonè Phinei filio. Ejus incolæ dicti sunt Paphlagonès: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per seditionem patria pulsi, & rege Pylemene ad Troiam amisso. Antenorem in Italiam sequuti sunt, & pro Henetis literæ unius immutatione Veneti sunt appellati, autore Livio lib. 1. ab Urbe condita Plaut. Curc. sc. 1. a. 3. Paphlagonas; & Sinopeas subegit. Paphlagonia (ut Solinus scribit) à Citoro monte confurgit porrecta in spatium trium & sexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit, quæ subacta à Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

Pāphūs, πᾶφος, filius Pygmalionis filij Cilis ex Eburnea matre. Quū enim olim Pygmalion in Cyprum insulam pervenisset, competissetque mulieres omnino libidini obsequentes, cœlibem vitam ducere statuit. Postò quum ingenio valeret, essetque sculptor insignis, dicitur sibi ex candidissimo ebore muliebri sculpsisse simulacrum, omnibus venustatis formæque nobilitatis (quoad fieri potuit) absolutum, in quo quum homo ingeniosus artem suam miraretur: in ejus amorem in-

cidit, oravitque Venerem, quæ summa cum veneratione id temporis in Cypro celebrabatur, ut uxorem sibi concederet statua suæ eburnæ simillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens statuam suam animatam invenit, servatque iisdem lineamentis, eodemque candore, in formosissimam virginem transformata. Cujus postea concubitu utitur, ex ea Paphum filium suscepit, qui & patri in regno successit, condiditque urbem in Cypro, quam de suo nomine Paphum appellavit, constructo etiam in ea templo, & ara in honorem Veneris, cui diu solo thure sacrificatum est. Virg. lib. 10.

Est Amathūs, est celsa mihi Paphos, Atque Cythera, &c.

Inde Paphius, a, um, unde & Paphia Venus dicta est, quod apud Paphum coleretur.

Papia lex de Delatoribus. Suet. in Neron. cap. 10. Item Papia Popæa lex. Idem in Claud. cap. 18. & cap. 23.

Papia, civitas Insulubium, Ticinum. τίκινον Ptolemæo appellata; olim Ostrogothorum & Longobardorum regum sedes. Vulgò Pavia.

Papias, pater. Buleng.

Pāpillō, nis. ξ ἡ φῶχον. GAL. Vn papillon. ITAL. Farfalla. GERM. Ein pfeifsthoitar, sommet vögelin. HISP. Mariposa. ANGL. A but ter fly. Inter vermiculos alatos numeratur, quo nullum animal imbecillius est. Columell. lib. 9. c. 14. de Apibus, Vermiculi quoque, qui tineæ vocantur, item papiliones enecandi sunt. Nam (ut idem testatur) ex papilionum stercore nascuntur tineæ. Item papilio, παπιλιών, dicitur tentorium. ξ σπηή. GAL. Vn pavillon, une tente. ITAL. Padiglione. GERM. Ein gezelt. HISP. Pavellon. ANGL. A pavillon. Plin. lib. 5. cap. 3. Numidæ verò Nomades, à permutandis papilionibus, mapalia sua, hoc est, domus, plaustris circumferentes. Castigatoria exemplaria habent, A permutandis pabulis.

PĀPĪLLĀ, x. Parua papula, tuberculum. ξ θηλή, μαζή. GAL. Le tetin, le petit bout de la mammelle. ITAL. Mamilla. GERM. Ein bustin/das brust vögelin. HISP. El peçon de la teta, ò teta pequeña. ANGL. The papé head. Serenus, Excruant turpes anam si forte papillæ. Sed hoc rarius: sapius enim significat mammae capitulum, vnde lac fugitur, quamvis etiam pro ipsa mamma ponatur. Virg. lib. 11.

Hæstia sub exercitum donec perlata papillam Hæst.

Suet. in Neron. c. 34. Papillas exoculari. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Si papillam pertractavit (amator.) Id haud est ab re aucupis. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Papillarum horridularum oppressunculæ. Dicitur tam de viris, quàm de mulieribus, & aliis animalibus. Dictæ papillæ: quasi parvæ papulæ, quod papularum sint similes. Papillæ etiam in fontibus claviculæ illæ dicuntur, quæ aquas fundunt, quibus exercitis aqua effluit, fistulis verò immixtis aquæ cursus prohibetur. Varro, lib. 3. de re rust. cap. 4. Qui sit, si adduxeris fistulam, & in eam papillas imposueris tenues, quæ eructent aquam, &c.

Pāpillātūs, Papilla ornatus, seu in papillæ speciem factus. ξ θηλοειδής. GAL. Fait en façon de mammelle. ITAL. Fatto a foggia di mammella. GERM. In der gestalt als ein brustvögelin gemacht. HISP. Hecho en manera de peçon de la teta. ANG. Made in fashion of a pap head. Expapillatus, adusque papillam nudatus, δᾶπιμασμένον. Plautus in Milite. Idem & cum nexu humero levo expapillato brachio. Vide suo loco.

PAPINIANISTÆ, qui biennium in studio legum versati tertium adjugebant Papiniani libros legentes. L. g. b.

Pāpīniānūs, παπινιάγιός, Jurisconsultus, Severo principi gratissimus, Scævola discipulus, cui in advocatione fisci successit. Is est cui filios suos Severus moriens commendavit: deinde ab Antonino Caracalla securi percussus. Causa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandaverit, ut & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem respondisse, non tam facile patricidium excusari posse quàm fieri. Spartian.

Papinius Statius, Neapolitanus, inter heroicos poëtas relatus, haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt majores ejus oriundos esse Epuro, diūque versatos Sellis non sine admiratione ingenij & probitatis. Patrem papinium habuit, qui ob insignem eruditionem egregiasque virtutes Neapoli civitate donatus est, in qua Statius Papinius poëta natalem suam habuit. Edidit multa & varia poematas Thebaidem libris duodecim, quos consecravit Cæsari Domitiano. Præterea opus Sylvarum. Postremò Achilleida aggressus, morte præventus tantum liquit inchoatam. Ex Crinito.

Papitium, παπιτιον, urbs est Paphlagoniæ: à quo fit gentile Papitius παπιτιος, author Steph.

Paplona, teges. L. g. b.

Paponius ebriofus, Gl. A. L.

Papotentia, ebriofitas.

Pappā, πάππα, duplex pp, primæ infantulorum vox, qua patrem compellant.

Pāppā, ē, est minutos & commanducatos cibos comedere, quales nutrices infantibus præbent: & in ea significatione spiritissimè usus est Persius Satyr. 3. Et similis regum pueris pappate minutum Polcis, & iratus mammae lallare recusas. Quare quod antea hinc ex hoc Persij loco probabatur, blandiusculis verbis esse patrem appellare, rejiciendum & explodendum est. Plaut. in Epid. Novo liberto opus est, quod pappet. P. Dabitur, præbebo cibum.

Pāppās, πάππας, accipitur pro patre, sive pro eo qui puerum alit. Iuven. Satyr. 6.

timidus pragustus pocula pappas. Est autem nomen venerationis à Scythis tractum, quo etiam nomine Scytharum nonnulli Iovem appellant, teste Herodoto.

Pāppias pater. Const. L. g. b.

Pāppissare, est infantium more blandè patrem appellare. Ah.

Pāppus, Avus, patris, aut matris pater. ξ πα ab, πάππος, Αγεῖν. ITAL: Avo. GERM. Eingroßvater. HISP. El abuelo. ANGL. My fathers or mothers father. Autonius ad nepotem suum.

pappos av. à que tremensis Anteferunt patribus feri nova cura nepotes. Pāppi ξ ANG. The soft down of thistle floweris. Dicitur carduorum flo-

res: & lanuginosa quedam substantia in aërem se effundens, ut veluti flocci quidam volare videantur, Lucr. lib. 3.
Vestem, nec plumas avium, papposque volantes.
 Plin. lib. 21. c. 16. Pappum vocari ait, lanuginem helxines herbae. Et lib. 25. c. 13. dicit esse herbam, quæ aliàs senecio dicitur, quod in pappos abeat, & lanuginem carduorum floribus similem habeat. ¶ Item lanugines barbæ, quæ inferiori labro adnascuntur, ut mystax superiori.
 Pappus, πᾶππος, id est, avitus.
 Pappus, πᾶππος, Philosophus Alexandrinus, scripsit de situ orbis, de Avibus Africae, & commentarios in Ptolemaum.
 Pappimis, πᾶπμις, Ægypti oppidum. Cujus cives Pappimites, πᾶπμιται. Sic; han
 Pappula, πᾶπυλα, tuberculum quod jejuna salivæ defecatione curatur. Ἰζάνθημα. GAL. Bourgeon, ou bube qui vient en la face. ITAL. Bernaccolo. GERM. Ein jitermaal. HISP. Lobanillo. ANG. A pimple or volhelke. ¶ Papulis cutis exasperatur, & rubet, leviterque roditur. Virg. lib. 3. Geor.
Ardentes papula, neque immundus olentia sudor
Membra sequebatur.
 Papulae apud Cels. vulgò dantres. Papula ἀπυλα, fera, male dantre, vel seu suavage. Duo autem sunt genera papularum, quæ cujusmodi sint, vide apud eundem lib. 5. cap. ult. Hujus diminutivum est Papilla.
 S. Papulifanum, S. Papol, sive Papaul, v. c. Papuli Lauracensium, sub A. Tolosano, cis Garumnâ.
 Papyllæon, tentorium, papilio. L. g. b.
 Papyrius, à velocitate Cursor dictus, qui dictator creatus adversus Samnites, quum se adversis omnibus progressum esse sensisset, ad auspicia repetenda Romam rediens, edixit Fabio Rutiliano magistro equitum, quem exercitui præfecerat, ne manus cum hoste confereret. Sed quum ille opportunitate ductus pugnasset, ac vicisset, reversus eum ferire securi voluit: ille in urbem confugit: ubi quum nec supplices Tribuni satis eum tueri auderent: victus tandem Dictator populis precibus, miserique parentis lacrymis, supplicium ei remisit: paucisque post diebus ducto de Samnitibus triumpho, dictatura se abdicavit. Vide Livium lib. 2. ¶ Lucius Papyrius Cursor, superioris filius, de Samnitibus secundum patrem omnium pulcherrimam victoriam reportavit: eademque Fortunæ de manibus faciem sibi locavit. ¶ Papyrius Crassus, quum Privernates intra mœnia fugasset, ac pro rebus bene gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphavit, & pro laurea usus est myrtea corona. Valerius lib. 4. ¶ Papyrius Carbo, cum dentibus natus ut scribit Plin. lib. 7. c. 6. ¶ Papyrius Prætextatus, nobilis adolescens, ex eo cognomen adsecutus, quod in prætexta & adolescentia magnæ indolis, atque ingenij speciem dedit. Quum enim à patre duceretur in Curiam in eaque fortè arcana quedam tractarentur, domum reversus, interrogatus à matre quidnam in Senatu esset actum, ut dux (inquit) uni nubere possiat. Qua re inter matronas sparsa, manè gregatim ad Curiam concurrunt, multo æquius esse clamitantes, duobus unam nubere. Cujus clamoris causa tandem intellecta. Senatus Papyrij in ætate taciturnitatem admiratus, soli in posterum ex equalibus aditum concessit in Senatum. ¶ Papyrius item alius fuit, qui quum Publicum quandam adolescentem nobilem ære alieno sibi devinctum, & in servitutum adjudicatum haberet, sedòque ejus amore captus, generosum animum ad turpe obsequium nulla ratione posset inflectere, eaque de causa adolescentulum multis plagis, & contumeliis afficeret, re in Senatu cognita, in carcerem conjectus est, carumque est nequis in corpora libera ob æs alienum quippiam in posterum juris haberet. Simile quiddam refert. Valer. l. 6. c. 1. de I. Veturio & Cælio Plotio.
 Papyrus, πᾶπυρος, ἡ, arbutuscula est, præcipuè in Ægypti palustribus nascentis habens radicem obliquam triangulis lateribus, decem non amplius cubitorum longitudine, in gracilitatem fastigiata, thysi modo cacumen includens. ¶ Ex hoc frutice præparabantur chartæ ac divisæ in pertenues, & latissimas phyllyras, quæ eo meliores erant quò mediæ papyro propinquiores, quæ ab hujus fruticis appellatione etiam papyri nomen acceperunt. Diversa hujusmodi chartarum genera vide apud Plinium lib. 13. c. 11. ubi primùm chartarum usum Alexandri Magni temporibus in Ægypto putat fuisse inventum: quamvis alij etiam Numæ regis temporibus chartarum usum fuisse contendunt. Ab hujus quoque fruticis nomine, etiam hodie chartas nostras quæ ex contritis linteis sũt, papyrum appellamus, eò quod eundem nobis præstent usum quem olim Ægyptiis præstabat papyrus. ¶ Dicimus etiam Papyrum in neutrogenere. Plin. ibidem. Papyrum ergo nascitur in palustribus Ægypti A Papyro cognomen Papyrij, πᾶπυρις, deductum est, à quo Papyriana tribus.
 Papyracæus, α, um, πᾶπυρακᾶος, quod est materiatum ex papyro. Plin. lib. 28. c. 11. Optimè ellychnio papyraceo.
 Papyrifera, α, um, πᾶπυραφόρος, ut, Annis papyrifera Nilus. Ovid. 15. Metam.
Pæque papyrifera septem sua flumina Nilis
Vitricis egisse rates.
 Idem Eleg. 10. l. 3. Trist.
Iose Papyrifera qui non angustior amne Ister.
 Papyriopola, πᾶπυροπᾶλη, qui vendit (πᾶλει) Papyrum. Bud.
 PAR, æquale, quod eandem quantitatem habet cum altero à παρά, i. juxta, apud, prope. ἰσότης ἢ ἰσοπέδῃ ἴσο. GAL. Par, pareil, semblable. ITAL. Pare, simile, uguale. GERM. Gleich. HISP. Cosa y qual, ò justa. ANG. Equal, à lyke. ¶ Cum suis compositis, Compar, Dispar, Impar, Separ, sunt generis omnis, faciuntque ablativum in e, vel in i. Et licet par apud poetas producat, in obliquis tamèn prima corripitur. Parem alicui esse, & alicuius recte dicitur. Cic. 3. de Orat. Iambus par chorei, sed spatio par, non syllabis. Idem de clar. Orat. Si par in nobis, atque in illo scientia fuisset. Idem in Latio, in amicitia superior par est inferiori. Par ac, vel atque. Idem 3. de nat. deor. Neque mihi par ratio cum Lucilio esto ac tecum fuit. Idem 2. de Invent. Scientia par in nobis, atque in illo est. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.
Par suis exigui similisque licentia Calvi,
 Item 4. Fast.

Et docuit jungi cum pare quemque sua (sup. Venus.)
 Potas & accumbit cum pare quisque sua,
 Idem lib. 3.
 Cum pare quaque suo coeunt volucresque feraque,
 Ibidem.
 — Amicitias & tibi junge pares.
 Idem Eleg. 4. lib. 4. Trist.
 Cum cecidit fato Consul uterque pari.
 idem Eleg. ult. lib. 4. Trist. ¶ Par pari datum hostimentum est, opera, pro pecunia. Plaut. in Asin. sc. 3. a. 1. ¶ Interdum Pares pro duobus accipiuntur: ut paribus equis utebantur Romani in prælio, ut sudante altero, transiliunt in siccum. ¶ Interdum accipitur pro decenti, æquo, convenienti, quod inter omnes æquabile est, eicis, Quint. lib. 5. c. 11. Si propter matrimonia violata urbes eversæ sunt, quid fieri adultero par est? ¶ Parem esse, significat sufficere alicui rei, sive resistendo, sive exequendo ἰσᾶρᾶν Cic. ad Attic. lib. 12. Sed adhuc pares non sumus, Quintil. declam. 5. Aspicio par laboribus corpus. ¶ Paria facere, est quod ommissum est, vel quod aliunde acceptum est, alibi, vel aliunde compensare. τᾶς ἰσᾶς ἀμείβῃς, ἢ ἰσᾶν ἰσᾶν. Idem declam. 6. Paria faciemus, tu illiceris vicarius meus, ego hinc tuus, Plin. in Panegy. Parens tibi imperium dedit, tu illi reddidisti: solus ergo adhuc es, qui pro munere tanto paria accipiendo fecisti. Quidam cum amicorum officiiis paria in mensa faciunt. Senec. c. 5. de tranquill. Item Quintil. declam. 333. Et Senec. Epist. 82. Paria non fecit (non reddidit.) Par sibi fiet (Orator) Quintil. Invictum par consulum Pompeius & Crassus. Velleius & Senec. cap. 5. de consol. ad Polyb. cap. 5. Idem Epist. 60. Cum Diis ex pari vivit sapiens. ¶ Par pari referte, est tale aliquid reddere, quale accepimus. Tertent. in Eunuch. Si laudabit hæc illius formam, tu hujus contra: denique Par pari referto, quod eam mordeat. ¶ Par, Plautus in Curc. sc. 2. a. 4. Formavit suo more superlativum parissimus: Eodem (inquit) herclè vos pono. & paro, parissimi estis viribus. Mendosus hic locus est, Omnes docti ita legunt, Parissimi estis iibus. (i. iis lenonibus de quibus præcedenti versu mentio facta est) Ibus autem pro iis, & hibus pro his, dictum olim docent Priscianus l. 13. Carisius lib. 1. & Nonius. Item Lambin. in hunc locum Plauti. ¶ Par, impar, genus ludi. ἀγῆριον ἢ ἀεῖρον. Suet. in August. scripsit ad filiam, Mili tibi denarios ducentos quinquaginta, quot singulis convivis dederam, si vellent inter se post cœnam vel talis, vel par impar ludere. ἀγῆριον. Horat. 2. Sermon. Satyr. 3.
Ludere par impar, equitare in arundine longa.
 PAR, substantivum, Numerus duorum inter se æqualium. ἰσᾶς ἢ ἰσᾶν, ἢ ἰσᾶν, ἢ ἰσᾶν. GAL. Une paire, une couple. ITAL. Copia. GERM. Ein par. HISP. Un par de dos cosas. ANG. A pair, a couple. ¶ Cic. de amic. Ex omnibus sæculis vix tria numerantur, aut quatuor amicorum paria. Idem de opt. gen. dicen. Gladiatorum par nobilissimum, Idem Ferr. 3. Scyphorum paria complura.
 Parilis, parilitas & paritudo, vide infra suo ordine.
 PARIA, ἀ, πᾶρᾶ, Præpositio Græca, significat Ad, apud, penes, absque, dis, et, præter, tam in præpositione, quàm in compositione.
 Paria, avis, & parus, parula. Festus, & Paronem avem nominat.
 Parabia, potus quidam factitius. Cæl. Rodig.
 Parabasis, παραβάσις, transgressio, prævaricatio: à παραβάσις transgredior.
 Paracampis mata, injustæ ponderationes. L. g. b.
 Paracellarius, minoris cellæ præfectus. Idem Lex.
 Paradaclades, miseri. Gl. g. b.
 Paradichion, hortus. Item Gl.
 Paralaureum, ædicula lauræ, i. e. monasterio adjuncta. L. g. b.
 PARARIUS, apud Senecam dicitur, qui inter duos stipulantes esset, παραρῆτος. ¶ Item pararium illud æs dicebatur, quod equiti dabatur pro duobus equis. Græcè παράρῆτος. Vide Suid. Vide infra Pararista.
 Pararia, ἡ δίπλασι. Varro 4. de L. L. Hinc quod facta duo simplicia paria, parilia primò dicta. In vita Aureliani Imp. Mantelia duo Cypria, paria duo. Ab eo quod Pares olim dicebantur duo. Festus, Paribus equis, i. duobus Romani utebantur in prælio (intelligit ἠμφίπῃτος equites) ut sudante altero transiliunt in siccum. Vnde pararium dicebatur, quod duplex equiti dabatur pro binis equis, id est Suidæ παραρῆτος. Et instet Pararius Senecæ, ἀεῖρον, quod inter pares, i. duos stipulantes παραρῆτος esset.
 Pariare, pro paria facere, quod tum fit, quum expensi rationes cum accepti rationibus quadrant, paræque sunt. Vsus est hoc verbo Vlpian. l. 4. D. de manu. Hinc pariatio, scriptura qua rationes quadrare cavetur. Lult. de cond. indeb. & pariator, qui ita rationes reddidit, ut quadrarent l. 8. de cond. & deas.
 Pariari, parem esse. Tertull.
 PARABASIS, παραβάσις. In Comœdiis dicebatur quum chorus ad populum conversus, aliquid extra argumentum fabulae loquebatur. Latine prævaricationem, sive transgressionem interpretari possumus, ἢ τὴν παραβάσειν, quod est transgredi, sive prævaricari. Vnde & Parabatæ, quos prævaricatores Latini nominant.
 Parabia, α, παραβία, genus potionis ex milio & conyza. Cæl. ant. lib. 4. c. 26.
 Parabilis. Vide Pato.
 PARABOLA, α, ἡ ἰσοπέδῃ. παραβολή. GAL. Parabole, comparaison, similitude. ITAL. Comparazione, similitudine. GERM. Ein vergleichung, oder gleichniß. HISP. Comparacion, semejança. ANG. A similitudine, comparation, proverbe. ¶ Similitudo δὲ τὴν παραβάσειν, quod significat comparare: quasi rerum dissimilium comparatio. Quintil. Parabola (quam Cicero Collationem vocat) longius res quæ comparantur reperere solet: ut, Tam fortiter apud Hipponem fecit Scipio, quàm utique apud Uticam Cato. Et Senec. Epist. 60. Imagines & parabola in oratione.
 Parabolani, ut interpretatur Alciatus, Latine dici possunt glebæ ascriptij, quibus scilicet in omni vita ab agricultura recedere non licebat: à Græca præpositione παρά & βολή, quasi juxta & glebam. ¶ Per translationem etiam Parabolani dicuntur tenuis conditionis homines, famulatio xenodochiorum, vel ecclesiarum ita deputati, ut integrum ipsis non sit inde recedere. Horum meminit Iustinianus. C. de Episc.

episc. & clow. l. Parabolani. Vide plura de hoc apud Caelium lib. 29. cap. 11.

Parabolus, a, um, παράβολος, qui fidenter se periculis obicit. & Der sich wagt.

Parabythus, a, um, παράβυσθος, è regione intrusus.

Paracentesis, παρακέντησις, dicitur durior vulnerum curatio, quum scilicet vulnus pungitur, hamusque, vel acus insigitur: ita dicta à pun-gendo, quod hoc curationis genus plurimum afferat doloris.

Paracercides, παρακέρκιδης, sunt parua illa ossa, quæ sunt ab utroque late-re & κερκίδος, h. e. ossis majoris quo crus continetur. Poll. κερκίς est ra-dius.

Parachlamys, vestimenti genus, non modò militare, ut apud Plaut. in Pers. sed etiam puerile. Vlpian. in l. vestis. de aur. & arg. leg. Alciat de vesti. olobas. in l. 1. lib. 11.

Paraclesis, παρακλήσις. Advocatio.

Paracletus, i, & ΠΑΡΑΚΛΗΤΗΣ. παράκλητος. GAL. Defensor, advocat.

ITAL. Defensore, avvocato. GERM. Ein ermaner, zusprecher vnd auch für sprech. Item ein tröster. HISP. Defendedor, abogado. ANGL. A patron or advocat. & à verbo Græco παρακλήω, quod rogo, & hortor signifi-cat, item pro alio precando intercedo, ut advocatus, & patronus. Apud recentiores etiam pro consolatore invenitur. Hinc Paracletus, id est, advocatus, consolator, patronus, fautor, adhortator, depre-cator. Itaque pollicetur Christus suis missurum sese paracletum Spi-ritum, qui eos omnia sit edociturus, sive illum adhortatorem, sive de-precatorem, hoc est, advocatum, sive consolatorem velimus intelli-gere.

Paraclytus, per y. Infamis, aut malè audiens est Latinis. & ΠΑΡΑΚΛΥΤΟΣ. παράκλυτος. GAL. Infame. ITAL. Infame. GERM. Verschreyt/der ein böß geschrey hatt/ vertufft. HISP. Cosa infame. ANG. That is evill spoken of that geter an evill name. & Nam παρα in hujusmodi compo-sitione, præter, vel diminutionem significat: κλυτός vero inclytum, ce-lebre, gloriosum.

Paracmasticus, a, um, παρακμαστικός, jam desinens vigere. Ætas parac-mastica media inter juventutem & senectutem; incipit, secundum Ga-lenum, à 35. anno, duratque ad annum 49. quo incipit senectus.

Paracharacta, παραχαρακτης, monetæ adulterator.

Paracope, es, παρακοπή, idem quod delirium, vel mentis alienatio, δὲ & παρακόπην, quod est delirare.

Parada, genus navigij Vibulsi voluptarij, undique tecti, quo, æstu ultrò citròque reciprocante, per Garumnam molliter ferebantur, eaque to-ris & culcitris insternebantur, ne agitatio ulla sentiretur. Meurs. in lex. Græco. β. βαράδιον, sive βαράδιον, parada, alveare. Sed, inquis, ut animi sententiam dicam, non puto paradam esse βαράδιον.

Paradiästole, es, παραδιὰστὸλή, figura est quam Latini Discriminationem appellant, quum duæ plurèsve res quæ prima facie videntur eadem, separantur, adductis in medium iis, quibus à se mutuo distant. Vide Rutilium Lupum, & Rufinianum.

Paradiacuzis, παραδιὰζυξις, perversa disjunctio.

Paradigmā, & ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ. παράδειγμα. GAL. Exemple.

ITAL. Essempio. GERM. Ein beyßpil oder exempel. HISP. Exemplo. ANG. Exemple or doing or saying. & Exemplum facti, vel dicti alicujus, quale est illud apud Virg. 1. Æneid.

Antenor potuit mediis elapsus Achivis
Illyricos penetrare sinus.

Fit autem tribus modis: à pari, à majori ad minus, è minori ad majus, & dictum est autem Paradigma à verbo Græco παραδεικνύω, quod est ostendo & manifestum facio. Exempla enim à notioribus sumpta, & suo loco adhibita, plurimum rei alicui lucis addunt, & perspicuita-tis. Vide de hac figura plura apud Rutilium Lupum, & Rufinianum.

Paradisca avis, vel Paradisi avis, manu codiata. & Παράδεισος Vogel. & Gesue-rus in histor. animal. Reges Marini (in Moluecis insulis) paucis an-te annis immortales esse animas credere cœperè: haud alio argumen-to ducti, quam quod aviculam quandam pulcherrimam, nunquam terræ aut cuiquam alij rei, quæ in terra esset, insidere animadvertent, sed aliquando ex summo æthere exanimem in humum decide-re. Et, cum Mahumetani qui ad eos commercij causa commearent, hanc aviculam in paradiso ortam, paradysum vero locum animarum, quæ vitæ functæ essent attestarentur, induerunt hi reguli Mahumethi sectam, quod hæc de hoc animarum loco mira polliceretur. Aviculam verò manu codiata, id est, aviculam Dei appellant: quam adeo sanctè religiosèque habent, ut se ea reges tutos in bello existiment, etiam si suo more in prima acie collocati fuerint, plebeij autem capræ, id est, gentiles sunt. Hæc Gesner.

Paradisæ à poma, παραδείσεια μήλα, dicuntur à saty, quod ferè in omni-bus pomariis inferantur, odore, sapore que insignia.

Paradisus, ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ. παράδεισος. Pomarium, id est, hortus con-situs, generis tam masculini, quam feminini. & Est & locus ferarum septus, sive vivarium, aut viridarium. Vox deslexa est, ut quidam vo-lunt à Chaldæo pades, quod hortum domesticum significat, sive po-marium. & Est & nomen oppidi, in Syria Cœle ad Libani orientale latus situm. Plin. lib. 5. c. 23. & Est item paradisus Otlicæ fluvius, apud eundem lib. 5. c. 27. & In sacris literis paradysus accipitur pro amœnis-simo orto in Oriente, à primis nostri generis autoribus habitato: de-cujus situ variæ sunt opiniones, quas recenset Eugubinus, peculiari de hac re edito tractatu. Divus Augustinus ad Orosium de paradiso sic sentit, paradisus (inquit) in Oriente situs est, interjecto Oceano, & à sentit, paradisus (inquit) in Oriente situs est, interjecto Oceano, & à nostro orbe longè remotus, in altissimo loco constitutus, pertingens usque ad Lunarem circumulum. Unde illuc aqua diluvij minimè perve-nisse dicitur. Hic locus à primi hominis reatu interclusus est, nec ulli animantium datur in eum aditus. & pro cælo, loco beatorum sic dictus: ab amœnitate spiritali, qua similis est corporali. De paradisi situ vide Frid. Jun. in cap. 2. Gen.

Paradogum, feudum nobile: ut pædagogum ignobile, dicunt esse Longo-bardica vocabula.

Paradoxā, orum, Latinè admirabilia, inaudita & quæ sunt præter opi-nionem. & ΠΑΡΑΔΟΞΑ. παράδοξα. GAL. Chose inopinée & mer-veilleuse, qu'on n'a point costume d'oïr. & contre la commune opinion.

Calepini Pars II.

ITAL. Cosa mirabile, non in uso, contra l'opinione di tutti. GERM. Seltsame runderbare ding so volder den gemeinen wohn der sene sind. HISP. Cosa admirable, suera la opinion comun. ANG. Things mervellous and rounnder full that passet the opinion of man. & Seneca Epist. 82. parado-xa vertit inopinata. Hinc Paradoxa Stoicorum, de quibus extat Ci-ceronis libellus. Paradoxon item schema est ἀγνοίας, quod primura sensum suspendit, ac deinde subjicit aliquid contra expectationem auditoris. Vnde etiam à Latinorum quibusdam Inopinatum vocatur. Vide Rufianum in tractatu de figuris.

Paradrōmis, idis, παραδρομῖς, Ambulatio sub dio, sive xystus. Vitruvius lib. 6. c. 6. Xystos, Græca appellatione est porticus ampla latitudine, in qua athletæ per hyberua tempora exercentur: nostri autem hypæthras ambulationes Xyitos appellant, quæ Græci παραδρομίδαι. dicunt.

PARANESIS, & παραίνεσις. GAL. Admonition. ITAL. Ammonitione. GERM. Ein vermanung/ vnderweisung. HISP. Avertimiento. ANG. Admonish-ing. & Præceptio, admonitio, sive adhortatio, & propriè ea quæ con-tradictionem non recipit, teste Ammonio, propterea quod fiat iis de rebus quæ in controversiam non cadunt, sed apud omnes in confesso sunt.

Paraneticus, a, um, παραίνετικός, hortativus, Quintil. præceptivus. Senec. Epist. 90. à verbo παραίνω, quod significat hortor, præcipio, & admo-neo. Vnde oratio paranetica dicitur, quæ ad virtutem capessendam auditoris, lectōisve animum extimulat.

Paræsus, urbs condita à Paræso Minois cognato. Steph.

Parætonium, παρατόνιον, Libiæ Marmariæ oppidum est, stadiis ferè nongentis distans à Catamathmo. Alio nomine Ammonide dicitur. Habet portum ingentem, xl. ferè stadiorum. Autor Strab. lib. 17.

Parætonius, a, um, adjectivum. Lucanus lib. 3. Vsq̄ue Parætonias Eoa ad littora Syrtis. Silius item lib. 3. Perque Parætoniæ celebratum littora Syrtis. Ab hujus oppidi nomine etiam Parætonium appellatum est co-loris quoddam nativi genus, quod circa hanc urbem in littore solet in-veniri, ex spuma maris, ut creditur, cum limo solidata: unde & minu-tæ conchulæ plerumque in eo inveniuntur. Autor. Plin. lib. 3. c. 6.

Parafredus. Scribitur & παραφρέδus, & παραφρέδus, & παραφρέδα equus est vilis.

Paragaudes, vel paragauda. Græcis postea παραγαυδῖς, teste Alciato, genus vestimenti virilis, ut plurimum linei, quod sub alia veste gerebatur, & vincitum nunc unico nexu, nunc pluribus loris. Vopiscus in Aureliano, paragaudas vestes ipse primus militibus dedit quum antea non nisi rec-tas purpureas accepissent: & quidem aliis monolores, aliis dilores, trilores aliis, & usque ad pentelores, quales hodie lineæ sunt. Turne-bus lib. 9. c. 11. Paragaudas, inquit, arbitror fascias fuisse vel aureas, vel fericas auto ornatas, quæ vestibus intexerentur, non ut institæ ad-fuerentur. Etiam vestis ipsa paragauda dicebatur.

Paragium, adæquatio, paritatis observatio, vox feudist. constituit.

PARAGOGĒ, παραγωγή. Figura qua litera vel syllaba fini jungitur, ut Di-cier, pro dici. Latinè à nonnullis appellatur Adauctio.

Paragogia, ipsarum aquarum pori & meatus: dicta δὲ & παραγωγή, quod deducere est. Hinc παραγωγή, dicta Ælio Donato, & cæteris. Nam & ἄγωγος, aquæ ductus est. Alciatus in l. decernimus, C. de aqua duct. lib. 11.

PARAGRAMMA, παραγράμμα, scripturæ depravatio, παραγωγή est ad-scribo, à παρα, ad. Item est perperam scribo, à παρα, præter, aliter quam oportet. Est etiam præscribo, exceptione submovco positionem: à παρα, præ, alium transeundo.

Paragrammatismus, παραγραμματισμός, cum litera pro litera ponitur.

PARAGRAPHĒ, παραγραφή, præscriptio, exceptio, effugium, litis compo-sitio. & Est & tropus apud poetas, quum præcedenti absoluto, ad alia sit transitus: ut apud Virg. 2. Georg.

Hæcenus arvorum cultus, & sycera cæli
Nunc te Bacche canam.

& Annotationes item, sive scholia succincta, ad marginem adscripta, paragraphæ appellantur, δὲ & παραγράφαι, quod inter cætera signifi-cat ad marginem annotare. Hinc etiam Jurisconsultorum interpun-ctiones, quibus legum capita in plura segmenta dividunt, paragra-phæ, sive etiam paragraphi dicuntur.

Paragrāphus, παραγράφος, vox est Jurisconsultis usitatissima, qui eam tali nota §. scribunt. Dicitur autem paragraphus propriè, quemadmodum Martianus Capellanus antiquus Pandectarum interpret tradit, quicquid sub una sententia clauditur. Pro eodem etiam παραγραφή.

Paralepsis, παραλήψις, ad verbum est assumptio: item exceptio.

Paralipōmēnōn, παραλιπόμῆνον Derelictum, omissum, prætermis-sum, à verbo παραλείπω, quod est prætermitto. Hinc Qu. Calaber poeta Græ-cus, opus quod ea exequitur quæ ab Homero sunt prætermissa. Ομήρου παραλιπομένα, inscripsit. In sacris quoque libris eadem ratione Libri παραλιπομένα dicuntur, quibus ea quæ in libris Regum, aut præter-missa erant, aut leviter degustata, comprehenduntur.

Paralipsis, παραλήψις, præteritio. In Rhetoricis est figura, cum simula-mus nos omittere, quod tamen dicimus. Ergo est apparenis præteritio: metaphora quadam insolentiore ea utitur, quia res notæ aut parvæ sunt, aut quia ingrata futuræ existimantur. Eadem & παρασιopsis. Ne confundantur paralipsis, & paralepsis, quod alicubi fieri videas.

Parālius, παραλίσιον, Tertia species est tithymali, ita dicta quod loca mari-tima amet. Eadem & tithymalis dicitur Plin. lib. 26. c. 8. Tertium ge-nus tithymali paralius vocatur, sive tithymalis, folio rotundo, caule palmum alto, ramis rubentibus, semine albo.

Parallaxis, παραλλαξις, mutatio: à παραλλάττω vario ἀλλάττω est mutō, aliud facio.

Parāllēli, παράλληλοι, dicuntur segmenta sphaeræ ab Ortu in Occasum ducta, alterū ex polis habentia pro centro, omnique ex parte à se in-vicem æqualiter distans. Plin. lib. 6. c. 3. Plura sunt autem hæc seg-menta mundi quæ nostri Circulos appellavere, Græci parallelas. Ra-tio nominis hæc est, quod παραλλήλως apud Græcos sit in vicem com-paratus, vel æqualiter distans. Vnde paralleli, circuli dicuntur æquali-ter distantes: & lineæ parallelæ, quæ æqualibus spatiis ab invicem di-rimuntur.

Parallelogrammus, a, um, παραλληλόγραμμος, or, parallelas lineas, habens.

Paalōgismūs, παραλογισμός, Deceptio per falsas ratiocinationes, conclusio fallax: & captiosa argumentatio. A verbo Græco παραλογίζω, quod inter cætera significat captioso genere argumentationis utor.

Paalos, παράλος, apud Athenienses navis genus erat, qua Theori ad rem divinam faciendam, Delphos mittebantur, cumque in usum solium publicè destinata. Illi quoque qui hac in navi vehebantur, Parali dicebantur. Paralorum quoque nomine Plutarchus intelligit unam e tribus factionibus Atheniensium quæ Solonis tempore vigeant.

¶ Fuit etiam Paralus nomen proprium ejus cui Hegelias primam longæ navis inventionem tribuit, referente Plin. lib. 7. c. 56.

PARALYSIS, ἡ παράλυσις. GAL. Paralyse, ITA. Paralysis. GER. Der schlag durch welchen nur der harbe theil des leibs trocken vnd vnenpfins dlich gemacht vort. HISP. Perlesia. ANGL. The palsey, a depriving of feeling and moving in any part of the bodie. ¶ Resolutio nervorum, quæ alio nomine à Græcis dicitur hemiplexia, hoc est, semi apoplexia, quum in alteram tantum corporis partem malum id ineubuit. Nam quum totum afficitur, apoplexia nominatur. Gignitur ab humore frigido & crasso, nervos plus æquo humectante, & laxante, sensumque pariter & motum alteri ferè lateri eripiente.

PARALYTICUS, qui hoc morbi genere laborat. ἡ παραλυτικός. GAL. Paralytigue. ITA. Paralitico. GERM. Einer den das gut oder der schlag getroffen hatt / parlesiech. HISP. Enfermo de perlesia. ANGL. He that hath the palsey. ¶ Plin. lib. 20. c. 9. Ideo paralyticis & tremulis dare jubet. Tertull. in Apol. de Christo, Quum ille verbo demonia excuteret, leprofos mundaret, paralyticos restringeret, mortuos denique verbo redderet vitæ. Restringere paralyticos, propriè dixit pro sanare, quum paralytis nihil aliud sit, quàm nervorum dissolutio, quæ aliter sanari non potest, nisi nervi illi dissoluti, & justo laxiores restringantur.

Parameria, παραμήρια, internæ femoris partes.

Patangaria. In Cod. lib. 12. est tit. 51. de cursu publ. & angar. & parangar. Ibi Gothofr. Angaria est, qua cursus publicus dispositus est, parangaria alio versum. Angaria ἀγγαρία, propriè est actio ejus, qui ἀγγαρεύει, i. cogit ad publicum cursum. Deinde & passio: ergo παραγγαρία est ministerium ad quod quis adigitur præter publicum & ordinatum cursum angariæ.

PARANITES, παρανίτης, gemma est ex amethystorum genere, quæ in Arabia copèrmino invenitur, alio nomine sapinos dicta. Autor Plin. lib. 37. cap. 9.

Parantegesis, παραντήγησις, apposta ex adverso narratio.

PARANYMPHUS, παρανύμφος, ab Hieronymo dicitur pronubus, ab antiquis auspex. Antiqui enim pro nuptiis celebrandis auspiciam capere solebant. Qui præter huic rei nomine viri, à Græcis παρανύμφος, à nostris auspex dicebatur. Et ut auspex aderat viro, sic & pronuba mulierì adhibebatur. Itaque quum apud Christianos auspicia minimè captentur, adhibentur sacerdotes, qui & pronubi à nobis dicuntur, August. l. 14. de Civit. Nonne omnes famulos, atque ipsos etiam paranympnos, & quoscumque ingredi quælibet necessitudo permiserat, ante mittit foras, quàm vel blanditi conjux conjugii incipiat?

Parapetasma, παραπέτασμα, tegumentum, à παραπέτασσω tego.

PARAPHERNĀ, παράφερνα. ANGL. Thinget that is given helye de promise or not promised vnto the dowrie. ¶ Dicuntur ea quæ præter dotem sponso dantur, à παρα præter, & φερν dos, quasi diceret præter dotalia, hæc & paraphernalia dicuntur. Vlpianus de jure dot. l. si ego. Cæterum si res dentur in ea quæ Græci παραφερνα dicunt, quæq; Galli peculiū vocant, videamus, an statim fiant mariti.

Paraphoria, παραφορία, error mentis, quæ plena phrasi παραφορία ἀγνοίας.

PARAPHRASIS, ἡ παράφρασις. Est ejusdem sententiæ per alium sermonem explicatio, & liberior interpretatio, quum quædam mutantes, aut etiam addentes, copiosius ac dilucidius explicamus, quod ab aliis dictum est: cujusmodi est Themistij in Aristotelem. Ea finitur à Græcis hoc modo, ut sit quæ narrationi proportionè respondeat. De hac Quint. lib. 10. cap. 5. Neque ego paraphrasim esse interpretationem tantum volo, sed circa eisdem sensus certamen, atque æmulationem.

PARAPHRĀSTĒS, παραφράστης, dicitur interpres latius explicans, qui non verbum è verbo, sed sensum è sensu transfert.

Paraphrasticus, a, um, παραφραστικός, ἡδον, ad paraphrasim spectans, aut etiam ad paraphrasten.

Paraphrosyne, παραφροσύνη, delirium, error mentis.

Parapompica, παραπομπικά, quæ transmittuntur: ut ἀγωνικά, quæ adlucuntur.

Parapotamia, παραποταμία, Regio Asiæ, Tigri fluvio proxima: unde & nomen accepit: Vide Plin. lib. 6. c. 28.

Paraptoma, lapsus, quo ad aliquid impingimus.

PARATIUS, qui stipulationibus, contractibus, nominibusque faciendis interuenit: quem & Græco vocabulo vocamus Proxenetam. ἡ προσενητής. GALL. Corraier, qui fait prestet argent. ITAL. Chi interviene ad impressiar denari, corraiere. GERM. Ein vnderkäufer. HISP. El corredor de la mercaderia. ANGL. A broker. ¶ Seneca lib. 3. de benefic. Quidam volunt nomina secum fieri, nec interponi paratios, nec signatores advocati, nec chirographum dare. ¶ Pararium æs appellabatur quod equitibus duplex pro binis equis dabatur: Festus.

PARATHRESIS, παραθήρησις. Idem quod luxatio, quæ fit quum os aliquod sede sua nonnihil fuerit dimotum.

PARASĀGA, παραστάγαι, apud Persas, auctore Festo, viarum mensuræ sunt quas Budæus Herodoti testimonio probat fuisse triginta stadiorum, verba Herodoti sunt hæc, Latinè reddita, Quotquot enim inopes soli sunt, ij teitam suam ergyis metiuntur: qui verò minus inopes soli sunt, stadiis: qui autem latifundia habent, parasangis metiuntur. Constat autem parasanga triginta stadiis: schœnus autem (quod ipsum verbum est Ægyptiacum) sexaginta.

PARASCĒVE, es, Præparatio. παρασκευή. GAL. Appareil, apprest. ITAL. Apparat, preparatione. GER. Ein vorbereitung zurnstung. HISP. Apparejo. ANGL. A preparation or preparing, good friday. ¶ Nam à παρασκευάζω, quod est præparo, deducitur. Vnde & dies quo Dominus noster Iesus

CHRISTUS pro humani generis salute cruci affixus fuit, Parasceve παρασκευή, dicitur, quoniam eo die Iudæi sibi necessaria præparabant, ut Paschæ dies absque operatione aliqua transigeretur.

Parasemon, παρασημον, signum, peculiariter navis.

PARASĪOPĒSIS, παρασιώπησις, Schema est apud Rhetores, quod à Latinis præoccupatio dicitur, quum aliquid reticere nos dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Hoc schemate utimur, vel quum rem notam esse putamus auditoribus, vel quum suspicionem majorem excitate reticendo volumus.

PARASITUS, i. ἡ παρασιτός. GAL. Qui suit les lopins, escornifleur, parasite. ITAL. Parasito. GER. Ein tellerschlecker / ein schmeichler nur das er zuffrisen vberkomme / schmarozer. HISP. Truhan por cosa de comer. ANGL. A smell feast, which sollovoeth bellie cheere, a flatterer, a piket kanke. ¶ Qui aliorum mentas & cibaria sequitur: quique ejus in eujus, contubernio est, omnia facta simul ac dicta laudat, nihil repugnat, omnia suffert, nihil ventris causa facere recusat, in quo summum bonum constituit. Vnde & nomen accepit, quod παρασιώπησις, hoc est, à cibo totus pendeat. Parasiti imaginem pulchrè depingit Terent. in Eunucho. his verbis. Est genus hominum qui esse primos se omnium rerum volunt, Nec sunt: hos confector, hisce ego non pro me ut rideant, Sed his ultro atrideo, & eorū ingenia admiror simul. Quicquid dicunt, laudo: id rursus si negant, laudo id quoque. Negat quis, nego ait, ajo. Postremò imperavi egomet mihi, Omnia assentari: is quæstus nūc est multò ubertimus. Et Quintil. declamat. 296. Quid est Parasitus: nisi comes vitiorum, turpissimi cujusque facti laudator: Idem declam. 297. De ejus vita servili & contumeliis obnoxia. Parasito nihil est quod surripiatur domo. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Amica libertate: pascite parasitos. Item. Dij te perdant: parasitōsque omnes, & qui parasitis cœnam dabit. Idem Capt. sc. 3. a. 4. Parasitum in Cariam misi meum. Idem Cure. sc. 1. a. 1. Ea fecit, palam parasitus meo sumptu educatus. Idem Men. sc. 5. a. 5. Confecto prandio, vino epoto, parasito excluso foras. (i. meipso, Ibid. sc. 2. a. 3. Item Parasitus octo hominum munus facile fungitur (in edendo.) ¶ Parasitorum olim provincia obsonare. Idem Capt. sc. 3. a. 3. Idem canes Ibid. sc. 1. a. 1. Parasiti rebus prolatis latent quasi Cochleæ, & vicitant succo suo. Ibidem. ¶ Parasiti scorta dicebantur, quia invocati erant in convivio, quasi mures edunt alienum cibum. Ibid. sc. 1. a. 1. Cic. de Amic. Ne parasitorum in Comædiis assentatio nobis faceta videretur, nisi essent milites gloriosi. Idem Lentulo lib. 1. Dixi me facere quiddam, quod in Eunucho parasitus suaderet militi. ¶ Parasiti olim appellatio honesta fuit, utpote qui sacro ministerio addictus esset: nam parasiti vocabantur olim comites, sodalesq; pontificum, & magistratum, ut docet Athenæus lib. 6. Solon sic eos appellavit, qui in Prytaneo publico victu epulabantur, autore Plutarcho. Pro eo verò postea dictus est, qui ad mensas divitum oblectationis causa admittebatur. Producit autem hoc nomen penultimam syllabam, quam Calepinus malè putavit corripit. Horat. lib. 2. Epist. 1.

Quantum sit Dorsetius edacibus in parasitis.

PARASITĀ, scemin. gen. ἡ παρασίτος. GAL. Femme qui suit les lopins. ITAL. Parasita. GERM. Ein tellerschleckerin / schmeichlerin. HISP. Truhana por cosa del comer. ANGL. Shethat sollovoeth feastes. ¶ Horat. l. Serm. satyr. 2.

Custodes, lectica, cinis, stones, parasita.

Parasiticus, a, um, plautus sc. 1. a. 3: licet Parasiticæ arti in malam crucem.

Parasitor, parasitari parasitum ago. ἡ παρασιτώ κολακεία. GAL. Accorder tous pour avoir la repuë franche, suivre les lopins. ITAL. Andar à verso & adubare per aver le spese. GERM. Tellerchlecken / schmeicheln vnd liebt ofen vmb des bauchs willen. HISP. Truhanear por cosa del comer. ANGL. To flatter one to have his repass free. ¶ plaut. Qui parasitando pavent ventres suos.

Parasitandi verbo Solonem usum, pro publicè epulari, ait Plutarch. in Solone.

Parasitatio plautus Amphitry. Nequiter pænè expeditit prima parasitatio, id est pænè infelicitè cessit.

PARASITĀSTER, tti parasitorum imitator. ἡ παρασιτόμιμος. GAL. Qui vult imiter les flateurs, qui cherchent leurs repues franches. ITAL. Imitatore de parasiti. GERM. Ein nachlädger oder nachföger der tellerschlecker vnd schmeichler. HISP. Hombre un poco atruhanado. ANGL. He that flattereth one, to have is repass free. ¶ Nam quæ in aster finuntur (teste Valla lib. 1.) imitationem potius, quàm diminutionem significant. Cicero pro Murena. Euricius hic noster Antoniafter. Duo autem potissimū diminutionem denotant, Surdaster, & Recalvaster. Terent. in Adelph. Est alius quidam parasitaster parvulus: nostin' d. iam scibo.

Parasiticus, a, um, παρασιτικός, ἡδον, ad parasitum pertinens.

Parasitor, parasitum ago, παρασιτώ.

Parasitium, παρασιτίον, locus Athenis.

PARASTĀDES, παραστάδες. Lapidès qui utrumque latus ostij muniunt. Vitruvius quoque parastadas in mentione templorum antes vocat. Hermolaus.

Parastasis, actio assistendi ἀποτήρασσις, v assistentia. Gloss. παραστάσις præsentatio, exhibitio.

PARASTĀTĀ, παραστάται, inquit Hermolaus, Apud Vitruvium & Plinium lapides sunt pilarum ferè modò appositi columnis: à quorum similitudine alterum cruris os (alterum enim κνήμη, hoc est tibia appellatur) parastates nominatur: in jumentis à Vegetio, quod & Paracnemion παρακνημίον appellatur Iulio Polluci. Apud eundem & meatus illi per quos genitura ex epididymide in colem fertur, parastatae appellantur. Semen enim per vasa spermatica in testes delatum excipitur à molli quodam involucro: quod quia testibus incumbit, Græce ἐπιδιδυμίδα appellant. Huic duo varicosi, longique adherent meatus utrinque unus, qui cervici vesicæ inferuntur, idque comitati ad penis initium, in unum eundemque canalem confluunt, ab urina ductu diversum, cui tamen tum demum quum ad mecum terè cois pervenerint, inferuntur. ¶ Sunt & in prælio (ut idem inquit) dicti parastatae nomen officij, quoniam adiuncti sunt prostratis, hoc est, is qui præ sunt cornibus: sicut epistatae, qui tertium in regendis his locum tenent. ¶ Sed & tabulæ quædam cum certis instrumentis, à Vitruvio parastatae vocantur.

vocantur. Hæc Hermolaus, qui sic legit apud Plin. lib. 33. cap. 3. Sed & illius aureæ camerae, & argenteæ trabes narrantur & columnæ, & parastatae. Idem apud Vitruvium lib. 5. In columna, aut parastata horæ describuntur. Budæus tamen in istis Vitruvij & Plinij locis dicit male fuisse emendatum, legendumque apud Plin. Columnæ parastaticæ: & apud Vitruv. Columna parastatica, utrinque sine conjunctione.

Parasynagoga, falsa synagoga Hicet. L. g. b.

Parasynanche, παρασύνανθη, species anginæ: cum exteriores φάρυγγος, id est, faucium musculi patiuntur inflammationem; cum interni, σπλάγχνων.

Parasynaxis, prava synaxis.

Parathesis, παραθέσις, appositio.

Paratimos, παρατίμος, δὸν ἑ παρατίμας, quod evelli significat, dicitur evulso pilorum à naribus & pudendis, quæ erat pœna tenuiorum qui deprehensi essent in adulterio. Nam ditiores pecunia se redimebant, inopi expilabatur sedes.

Paratitla, παράτιτλα, lemmata & summulæ titulis appositæ, à παρά & τίτλα, titulus; voce Latina à Græcis contracta. Iustinianus Imperator summas rerum appellat titulatim appositas: quales extant Azonis.

Paraton, apparatus. Tert. L. g. b.

Paratragœdio, παράτραγῳδίῳ, id est, exaggerio, ac verborum magnitudine aliquid augeo. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Illic homo est, vide ut paratragœdiat carnifex.

Paratrimma, παράτριμμα, Latine intertrigo, quum femina mutuo attritu excoriantur. Vide In pertrigo.

Paratypus, α, um, παράτυπος, perperam pulsatus, male cufus: ut paratypa numismata.

Paraveredus. Cpd. lib. 12. tit. 51. l. 2. Præsidibus & rationibus, & c. usurpandi paraveredi licentia derogetur. Ibi Gothofr. Veredi sunt publici equi cufuales. Paraveredi videntur esse majores equi agminales, quos vulgò parafredes vocant.

Paragalma, oppositio comparatio L. g. b.

Parauexesis, παραυξήσις, exaggeratio, amplificatio.

Parazonium, παραζώνιον, genus gladij quod ad zonam accingi solebat: de quo extat epigramma Martialis. lib. 14.

Militia decus hoc & grati nomen honoris
Arma, Tribunitium cingere digna latus.

PARCÆ, arum, diæ sunt à parco, per contrariam significationem, quòd nemini parcant, μαίρα, αίρα. Ideo tres esse Parcas arbitrantur, quoniam tria sunt tempora in quibus omnia evolvuntur. Varro. Cui subscribit Gell. c. 16. lib. 3. à partu unius literæ mutatione deduci putat: quoniam (ut scribit Hesiodus) nascentibus hominibus bonum malumque conferte censeantur. Iuvenal. Satyr. 9.

Hæc exempla para felicibus: at mea Clotho,
Et Lachesis gaudens, si nascitur inguine venter.

Harum nomina erant Clotho, Lachesis, & Atropos, quas Cicer. Erebi & Noctis filias fuisse scribit, & easdem cum Fatibus fuisse existimatas. Unde & illud Cleantis, Ducunt volentem fata, nolentem trahunt. Celsellius in lectionibus antiquis sic loquitur, apud Gell. cap. 16. lib. 3. Tria nomina parcarum sunt Nona, Decima, Morta, & c. Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist. Nubila nascenti, seu mihi Parca fuit. Item, An dominae fati quicquid cecine: e sorores (Parcæ.) Omne sub arbitrio desinit esse Dei. Ibidem, Finguntur vitæ hominum præesse, & nendo eam ducere. Quapropter lanificas sorores appellat Martialis. lib. 6. Si mihi lanificæ ducunt non pulla sorores, Stamina, nec surdos vox habet ista deos. Et Ovid. Eleg. 4. lib. 5. Trist. parcæ fatalia nentes stamina (hæc) bis genito bis cecinere tibi. Apuleius, Tres Parcæ tria fata sunt numero, cum ratione temporis facientia, si potestatem earum ad ejsdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: & quod torquetur in digitis momenti præsentis indicat spatia: & quod nondum ex colo tractum est, subactumque cura digitorum, futuri & consequentis sæculi posteriora videtur ostendere. Lachesis dictam esse putant à λασχάρῳ, quod Græcè fortior significat. Atropos, quia verti, hoc est, mutari, aut flecti non possit, ab ἀ-privativa particula, & verbo τροπέω, quod est verto, Clotho, quoniam contracta & convoluta omnia teneat: à verbo Græco κλωθῶ, quod significat neo, vel circumvolvo.

Pariloquium, parcitas in loquendo. Apul.

PARCO, is, pepercit, vel parsi, vel antequè etiam parci, parsum. Gell. c. 14. lib. 5. Abstineo, quasi parum tango, mihi à re aliqua tempero. ἔφειδομαι. GAL. Esparniare, spargnare. GERM. Sparen / schonen. HISP. Guardar, ser escasso. ANG. To spare, to abstine. } Parcere pecuniæ, est, ab expendenda pecunia abstinere. Parcere sumptui, à sumptu abstinere. Lamentis parcere, continere, se à fletu. Livius lib. 6. ab Urbe. Parcere lamentis Sutrinis iussit, Hetruscis se luctum, lacrymâsque ferre. } Parcere aliquid alicui Virg. 10. Aeneid. Argenti, aique aurimemoras, quæ multa talenta, Natis parce tuis. Operane parcent suæ (qui ædificant.) Plaut. Mostell. sc. 2. a. 5. Festo die si quid prodegeris, profesto egere liceat, nisi pepercieris. Idem Aulul. sc. 5. a. 2.

Solvere quassata parcite membra raris.

Ovid. Eleg. 2. lib. 1. Trist. Idem Eleg. 11. lib. 3. Trist. Parcere pudicitia suæ, & alienæ. Suet. in Calig. c. 36. Ovid. 4. Fast. (Aries) Frontem dilectæ lædere parci ovis. Idem. 6. Fast.

Parcite matrona vetitas attingere vestes.

Item, Parce tamen lacerare genas. Idem Eleg. 5. lib. 3. Trist. Non tu scis, quæ amanti parceret, eadem sibi parceret parum. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Nihil precio parci dum filio parceret. Idem Capt. prolog. Pugnis vetas me in huius ore quicquam parceret. Idem Men. sc. 2. a. 5. Qui homo matre quæsitit pecuniam nisi eam maturè parsi, maturè esurit. Idem Curc. sc. 1. a. 3. Duorum labori parsi sem libens. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Id quidem hercule ne parsi, dabo, Ibidem, Parce precor. Ovid. Eleg. 3. lib. 5. Trist. Parcere execrationibus i. abstinere. Liv. 9. d. 4. & Gell. c. 16. li. 16. Vitam sibi ut parcerent oravisse. } Parsurus, Suet. in Tib. cap. 62. } Accipitur etiam parcere, pro ignoscere, remittere, condonare, veniam vel impunitatem dare. ἔπιτιμασθαι, ἢ ἐπιτιμασθαι, ἢ ἐπιτιμασθαι, συζητήσασθαι. GAL. Pardonnar, remettre. ITA. Perdonare, remettere. GERM. Schonem /

vbetschen. HISP. Perdonar. ANG. To forgive, to pardon. } Cic. pro Quintio Boni viri malunt commemorare, se quum perire possent, pepercisse Virg. 6. Aeneid.

Parcere subiectis, & debellare superbos.

Terent. Adolph. Nihil pepercit: non puduisse verberare hominem senem. Quem ego modò puerum tantillum in manibus gestavi meis } Cæsar. 7. belli. Gall. Non ætate confectis, non mulieribus, non infanibus pepercit. Servius Ciceroni lib. 5. Epist. Cui inimici propter dignitatem pepercit, inventus est amicus qui ei mortem afferret. } Donatus credit hoc interesse inter præterita parsi & pepercit, ut parsi idem sit quod abstinui: pepercit, idem quod ignovi, Servius tamen negat, duo hæc præterita ex significationis diversitate venire, sed potius ex mutatione usus: ut quod veteres parsi dixerunt, id alij postea pepercit dicere cœperint. Aliquando etiam parcere accipitur pro prohibere, vel arcere. Virg. 3. Eclog.

Parcite oves nimium procedere.

Vbi Servius, Parcite, prohibete. id est, servate ne procedant. Melius tamen dixeris, parcite ibi accipi Pro abstinete, ut Oves sit vocativus, Monet enim Pœta ibi oves exemplo arctis, ne ipæ nimium confidant. Parcere ab, pro abstinere. Liv. 5. belli Punici. Legati eò ab Thica & Neapoli cum infulis & velamentis venerunt, precantes ut a cadibus & ab incendiis parceretur, id est, abstineretur. } Parce in verba ista, scil. prorumpete, cave ea proloqui. Apul. Metu parcere, pro deponeere metum. Virg. 1. Aeneid.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi.

Vbi Servius: Parce metu, elocutio usualis, id est, Dimitte metum: quo modo dicimus. Parce verbis, Parce injuriis Parce ne Plaut. Trin. Neu tibi ægritudinem pater parcerem, parsi seculò. Nihil rom tte. e parciunt, id est, prolixè promittunt. Catull. Argon. epigr. 59 } 2. ando q; etiam pro desinere. Idem 3. Aeneid. Parce pius, scelerare munus. } Hujus verbi composita sunt, Comparco, κατὰφειδομαι, ejsdem cum simpli ci significationis. Terent. in Phorm. Suum defraudans genium comparci miser: reparco, iterum parco Plaut. in Truc. Vitiam rei iterum parci ssem meæ, ut nunc reparcis.

PARCI, ūr, impersonale. Cic. Attic. lib. 2 Sed tamen satisfiet à nobis, neque parceretur labori. Plin. li. 16. c. 12. Nec corpori ipsi parciitur. Idem lib. 28. c. 6. Iam & sermoni parci multis de causis salutare est.

PARCUS, i, qui frugi est, & sumptibus parci. ἔπιτροχίλος, φειδῶλος. GAL. Chiche, espargnant. ITA. Scarso, parco. GERM. Ruldig, abbruchig, spars haft, hâuslich. HISP. Escasso, à guardoso. ANG. A niggard, that sparsen } Gell. lib. 3. c. 19. Parcus neque ab arca, neque ab arcendo, sed ab eo quod parvum & parum, denominatur. Plaut. Mostell. quo nemo adz què juventute ex omni Antehac est habitus parcus, nec magis continens. Idem Aul. Neque illo quisquam est alter hodie ex paupertate parciot. Horat. 1. Carm. Ode 8.

Te senes parci, miseraque nuper
Virgines nupta, & c.

Cicero de Orat. Quum optimus colonus, parcissimus, modestissimus, frugalissimus esset. } Parcus, cum genitivo. Ovidius. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Parcaque fortuna sunt tibi verba mea.
Quo nemo adæquè parcus, neque magis continens. Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.

cornu ipse bilibri
Caulibus instillat, veteris non parcus acci.

Plin Epist. 226. Statuam poni mihi à te eo quo desideras. loco, quam ejusmodi honorum parcissimus, tam en patior, & c. Plaut. Aul. sc. 2. a. 2. Hunc me detrusisti ad senem parcissimum. Et Sueton. in Cas. cap. 53. Parcissimus vini, & in August. cap. 38. parciot in honoranda virtute bellica. } Parcus ablativo junctum. Plaut. Rud. opera haud fui par tute bellica. } Parcus nihil est, qui piger est, nimisque id genus odi ego malè. Vigilare decet hominem, qui vult sua temporis conficere officia: Parcus comitatu, Apud Plin. in Pan. dicitur qui paucos habet in comitatu. Parcus in ædificando, in victu. Idem in Paneg. } Epist. 22. Sueton. in Claud. cap. 12. Parciot in se augendo. } Parcus, septem. vox German. in ll. Angl. & VVerin. GERM. psich. } Hujus compositum est Præparcus, valde Parcus, σμικρολόγος, γλιχῶς Plin. lib. 11. Aliquando & ipsæ contrahunt mortis sibi causas, quum sensè e eximi mella, avidè vorantes. cæterò præparcæ, & quæ alioqui prodigas, at que edaces, non secus ac pigras & ignavas proturbent. Similiter de parcus, nimium parcus, ac tenax: cui opponitur profusus, ac magnificus. Suet. in Neron. Sordidos putat esse & deparcos, quibus impentiarum ratio constaret. Apuleius. At verò contraria accusastis, unum servum, ut deparci: tres liberos, ut profusi.

PARCÈ, adverbium, Frugaliter, moderatè. ἔφειδῶδῶς, ἄλιῶς. GAL. Chichement, escharsement. ITA. Scarfamente. GER. Ruldiglich, sparslich. HISP. Escassamente. ANG. Sparingly, niggardlie. } Terent. Anar. Primùm hæc pudicè vitam, parcè ac duriter agebat. Cic. 1. Offic. Intelligemus quàm sit turpe diffuere luxuria, & delicatè ac mollior vivere: quamque honestum, parcè continenter, severè, sobriè. Idem 2. de fin. Nec tamen cur id tam parcè, tamque restrictè faciant intelligo. Idem pro Muran. In qua re si satis profecissent, parcius de ejus laude dicerem. Parcè jactare. Liv. lib. 4. d. 4. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

O princeps parcè viribus use tuis.

Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Mortalem parcè parcum prædicas. Et Pseud. sc. 1. a. 5. Non enim fuimus parce promi victu cætero, & c. Colum. lib. 6. c. 7. Nec potestas aquæ, nisi quàm parcissimè, facienda est. Quintil. parci sime dicam.

PARCIŪS, pro frugalitate. ἔφειδῶλια. GAL. Chicheté ITA. Scarfista, miseria. GER. Ruldigheit, ersparung. HISP. Escasseza. ANG. Niggardness. } Macrobius comment. lib. 1. c. 8. Moderatio, parcitas.

PARCÈ PROMI, Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Non enim fuimus Parcè promi victu cætero, & c.

PARCIMONIA, vel PARSIMONIA, parsimonix, Moderatio sumptuum, parci tate, frugalitas, parcus reium usus, illud à parci, hoc à parsi sumi-

no. § *φειδῶ*. GAL. *Epargne frugalité, c'est à dire, dépense modérée, & faite par raison, & mesure.* ITAL. *Parfomia risparmio.* GERM. *Rundigheit/müßigkeit vnd abbruch alles grossen vntostens / häusigkeit.* HISP. *Escañessa en el gasto.* ANG. *Sparing, niggardness refrinence.* § Ea sic definitur à philosophis, Parsimonia est, qua cavemus ne quod dispendium ultra modum fiat, & res familiaris (quoad fieri potest) sine cuiusque injuria conservetur. Liv. lib. 54. Parsimonia & paupertatis pudor est pessimus. Plaut. *Most. sc. 3. a. 1.* Estur, bibitur, neque quisquam parsimonia adhibet Idem *Aul. sc. 3. a. 3.* Nimis lepidè verba fecit ad parsimonia. (i. adversus luxum muliebrem.) Parsimonia & duritia disciplina alij errant, Idem *Most. sc. 2. a. 1.* Cic. in *Parad.* O dii immortales, non intelligunt homines, quàm magnum vestigal sit parsimonia. Idem 2. *Offic.* Res autem familiaris quaeri debet iis rebus à quibus abest turpitudine: conservari autem diligentia & parsimonia, iisdem etiam rebus augeri. Idem *pro Quintio*, Amicos observantia, rem parsimonia retinere. Item; Parsimonia supelletilis. Sueton. in *August. c. 73.* Parsimonia temporis. Plinius *Epist. 5. lib. 3.* id est, diligentia non ab utendi tempore. Parsimonia linguæ. Gell. *cap. 4. lib. 12.*

Pardaliānchēs, τὸ παρδαλιανχῆς Aconiti genus, sic dictum quod carnes contactæ pantheras necant. Plinius *lib. 8. cap. 27.* Pantheras perfricata carne aconito (venenum id est) Barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor. Quare pardaliānches id venenum appellaverit quidā.

Pardaliōs, παρδαλιός, gemma est maculis quibusdam variegata, à pantheræ pellis similitudine nomen habens. Plin. *lib. 37. c. 11.*

Pardālis, πάρδαλις, animal est ferum, Syriæ, Africæque peculiare, quod alio nomine panthera appellatur, pellem candidam, brevibus quibusdam macularum oculis variegatam, præstantissimum spirans odorem, cujus suavitate feras illectas corripit, laceratque. Romani varias appellarunt, & Africanas, quod ex Africa in ludorum usum mitterentur. Mares autem toto hoc in genere pardos nominarunt. Vide Plin. *l. 8. cap. 17.*

Pardālium, ij, παρδαλίον, dicitur unguentum, quod pardalis odorem reddet. § Habet enim hoc animal pellem in primis odoriferam, cujus suavitate quadrupes illectas devorat. Plinius *l. 13. c. 1.* Fucrat & pardalium in Tarso, cujus etiam compositio & mixtura obliterata est.

Pardalus, πάρδαλος, avis ex iis, quæ volare solent gregatim.

Pardūs, ἡ πάρδος, πάρδαλις, o. ANGL. *A libard.* § Animal est ferum, Africæ & Syriæ familiare, pellem habens odoriferam, brevibus quibusdam macularum oculis distinctam. Fœminam in hoc genere pantheram appellant. Plin. *lib. 8. c. 17.* Pantheris in candida breves macularum oculi. Ferunt odore earum mirè solitari quadrupes cunctas. Nunc varias, & pardos, qui mares sunt, appellant in eò omni genere, creberrimo in Asia, Syriæque. Lucan. *lib. 6.*

Quam per summa rapit celerem venabula pardum.
Juven. *Satyr. 11.*

Et magno sublimis pardus hiatus.

Pārēās, παρῆας, serpens est innoxius, cui caput pro magnitudine ac longitudine corporis parvum, tamen ita buculentum, tantoque rictu hiat, ut correptum passerem, imò columbi pullum deglutiat. Lucan. *lib. 9.*

Et contentus iter cauda sulcare Pareas.

Sic legendum cum Isidoro, non pharios.

Pārēbāsis, παρῆβασις, ut defuit Quintil. *lib. 4. c. 13.* Est alienæ rei, sed ad utilitatem causæ pertinentis, extra ordinem procutrens tractatio. Latine dici potest Digressio, vel excursus.

Pārēstāsis, παρῆστασις, extensio. i. e. productio vocis, inserta syllaba.

Pārēstātūs, παρῆστατός, qui de pueritia venit ad pubertatem à verbo Græco, *παρῆστατός*, quod est extendo. § Etin aufgeschossen iungli Lucil. *lib. 8.* Vnde *parestato* chlamydes, ac barbula prima. Idem *lib. 10.*

Tum ephibum quem vocant parestatum.
Nonius. Item Varro in fragmentis.

Parecclesion, facellum. L. g. b.

Paredrus, παρῆδρος, adfessor. Gloss. à *παρῆ* & *ἰδρα* sella. Transfertur etiam ad alia, consiliarium ac custodem significat.

Pārēlōn, παρῆλον, figura à Grammaticis appellatur, quum syllaba, vel etiam integra dictio dictioni alicui in fine adjicitur, ut apud Terent. in *principio Andr.* Adesdum, pro Ades. Latine dici potest productio, *ἡ παρῆλον*, quod est producere, vel proferre longius.

Parembolē, παρῆβολή, cum in medio orationis causa rei, vel circumstantia aliqua interponitur.

Parencephalis, παρῆκεφαλις, cerebellum, pars cerebri posterior.

Parenchyma παρῆχυμα, propria cujusque visceris substantia.

PĀRĒNS, tis, generis commuais, à *Pario* fit, quo nomine quamvis propriè pater & mater significentur, apud Jurisconsultos tamen, teste Festo, etiam avus, & proavus, alique superiores utriusque sexus, usque ad tritavos, & tritavias intelliguntur. § *ἡ ἰσὴδ. ὁ Ἰσὴδός, ἡ Ἰσὴδός.* GAL. *Pere ou mere.* ITAL. & HISP. *Padre & madre.* GERM. *Der vatter oder die muter.* Item *Ein altnoder.* ANGL. *Parent, father and mother.* § Vltra hos qui non habent certum ac proprium nomen majores appellantur. Cic. *post. red. in Senatu*, Parentes clarissimos habere debemus quod ab iis nobis vita, patrimonium, libertas, civitas tradita est. Virg. *8. Æneid.*

Quem subivisse humeris confectum atate parentem, &c.
Idem 2. *Æneid.*

Non prius aspicias ubi fessum atate parentem
Liqueris Anchisen?
Ovid. 4. *de Pont. Eleg. 7.*

nec tu
Immeritò nomen mite parentis habes.
Ego mite parentis ingenium verbis ad publica commoda verti. Idem 13. *Metam.*

Hei mihi cur didici? cur me docuere parentes?
Parentes Fabii liberum sunt, substruunt fundamentum, &c. Plaut. *Most. sc. 2. a. 1.* Hinc satus Anchises cum quo commune Parentis. Non dedignata est nomen habere Venus. Obsecro Parentes ne mihi meos prohibeas. C. Quid? sub gemmâne Inclusos habeo patrem tuum & matrem? Idem *Cure. sc. 2. a. 5.* Hic aperte parentum nomine pater & mater significantur. Item, Deus est, in utroque parente. (i. genus pa-

ternum à Deo & maternum.) Ovid. 13. *Meta.* § Item libri, sive operis alicujus autor, etiam Patens vocatur. Idem *Eleg. 6. lib. 1. Trist.*

Orba parente suo quicunque volumina tangis.
Idem *Eleg. 1. & ult. lib. 3. Trist. (ter.)* § Item Rex, sive Princeps, Reip. patens appellatur. Senec. *c. 16. de consol. ad Polyb.* Patens publicus (Cæsar sup.) Caius *de verb. signif. l. appellatione*, scribit appellatione Parentum omnes in infinitum majores utriusque, sexus significari. § Parentum etiam vocabulum ad quoslibet consanguineos extensum invenimus: sed hoc apud eos duntaxat qui jam labescente linguæ Latine puritate, minus tersè loquuti sunt. Galli etiam in sua vernacula lingua hoc observant. Lamprid. *de Alexandro Severo*, Amicos & parentes Alexander, si malos reperit, aut punivit: aut, si vetus vel amicitia, vel necessitudo non sivit punire, dimisit à se, dicens. His charior est mihi Respub. Iulius *Capit. de M. Antonino*, Adoptatus in Aulicam domum; omnibus parentibus suis tantam reverentiam, quantum privatus exhibuit. § Transfertur & ad alia: ut docet ex Catilin. & Bello Jugurthino Salustij *Victor. c. 16. lib. 4.* Item Plin. *lib. 18. c. 1.* Terram omnium parentem dixit, id est, alticem. Et Ovid. 1. *Metam.*

Magna parens terra est.
Ibidem,

Ossaque post tergum magna jactata parentis.
Cic. *de Republ.* Sed quoniam plurima beneficia continet patria, & est antiquior parens. Idem 1. *de Orat.* Philosophia bonarum artium omnium procreatrix quædam, & quasi parens. Idem 2. *de finib.* Quando enim Socrates qui parens philosophiæ jure dici potest, quicquam tale fecit? Idem *ad Attic. lib. 9.* Quum parentes non alere nefarium sit, non isti principes antiquissimam & sanctissimam parentem, patriam fame necandum putant. Idem 1. *de Legib.* Earum rerum parens est, educatrixque sapientia. § In arbore etiam parens dicitur stirps ipsa vel truncus, unde rami nascuntur. Plin. *lib. 12. c. 5.* Rami novam sibi propaginem faciunt circa parentes in orbem. § Parentum in genitivo plurali pro parentum posuit. Horat. 3. *Carm. Ode 24.*

Dos est magna, parentium Virtus.

PĀRĒNTĒLA, Consanguinitas, affinitas. § *ἡ παρῆντελῆ. ὁ συγγνωμία.* GAL. *Parenté.* ITAL. *Parentado.* GERM. *Verwandtschaft.* HISP. *Parentesco, parentela.* ANGL. *Parentage or aunceltrie.* § *Capitol. in Gordian.* Duxit (inquit) uxorem filiam Mithæi doctissimi viri, quem causa eloquentiæ dignum parentela sua judicavit. Apud probatos autores alioqui hoc nomen invenitur.

PĀRĒNTĪĀ, pro obsequio usus est Imp. l. i. C. *Qui pro sua jurisdic.* Quod si quis alienæ jurisdictionis causam crediderit delegandam, nec præcepto cognitorem datum, parentiam accommodare ceulemus. **Hetoman.**

PĀRĒNTĪCĪDĀ, qui patrem aut matrem occidit. § *ἡ παρῆντελῆ. ἡ μητῆρῆ. ἡ πατῆρῆ.* GAL. *Qui a tuè pere ou mere.* ITAL. *Chi a amma & aco padre, & madre.* GERM. *Ein tonschleger seins vatters odet muter.* HISP. *El que matò padre, & madre.* ANGL. *That killat father or mother.* § Plaut. in *Epid.* Quia ego tuum patrem faciam parenticidam.

PĀRĒNTŌ, as, significat Parentibus iusta celebrò. § *ἡ παρῆντελῆ. ἡ παρῆντελῆ. ἡ παρῆντελῆ.* GAL. *Faire obseques, funerailes, services, banquets ou sacrifices aux peres ou meres, & aux trépassés.* ITAL. *Far essequie, mortori, & altre cosa di avola.* GERM. *Den abgestorbenen elteren oder altuor den ren tarzeit oder offerung begehñ* HISP. *Harer obsequias por padre, & madre, & otros muertos.* ANGL. *To do things which ar due to father, or mother or to the dead as funeralles, bankets and sacrifices.* § Licet etiam, ad alios transferatur. Plinius *lib. 18. c. 12.* Quin & prisco ritu fabacia suæ religionis diis in sacro est prævalens pulmentari cibo, & hebetare sensus existimata, insomnia quoque facere: ob hoc Pythagorica sententia damnata, vel (ut alij tradidere) quoniam mortuorum animæ sunt in ea: qua de causa parentando utique assumitur. Cicero 2. *de Legib.* Hostia autem maxima parentare, pietati esse adjunctum putabat. Idem 1. *Philipp.* Vt cujus sepulchrum nusquam extet, ubi parentetur, publice supplicetur. Ovid. 1. *Amor Eleg. 13.*

sic Memnonis umbras
Annua solenni cade parentet avis.
Senec. *c. 16. de cons. ad Polyb.* Parentare fratri xx. Legionum sanguine.

PĀRĒNTĪĀLĪS, e, adjectivum, ut umbræ parentales. Ovid. 4. *Trist. Eleg. 9. sive ult.*

Fama parentales, si vos mea contigit, umbra.
Et 13. *Met.* Parentali morituræ morte rebellant.

Dies parentales, quibus solennes epulæ ad mortuorum sepulchra solent afferri: quæ consuetudo primùm ab Ænea creditur manasse, qui solemnibus quotannis, domus patris sui manes placabat. Ovid. 2. *Fast.*

Hunc morem Æneas, pietatis idoneus autor
Attulit in terras iuste Latine tuas.
Ille patris genio solemnia dona ferebat;
Hinc populi ritus edidicere novos.
At quondam dum longa gerunt pugnacibus armis
Bella, parentales deseruere dies.

Flor. *l. 4. c. 2.* cum interim semesi cibi, parentalia fercula regio simul & humano sanguine maderent.

PĀRĒNTĪĀLĪĀ, otum, Convivia quæ in parentum, aut propinquorum functionibus fieri consueverunt. § *ἡ παρῆντελῆ. ἡ παρῆντελῆ. ἡ παρῆντελῆ.* GAL. *Sacrifices, obseques, & autres choses qu'on faisoit aux trépassés.* ITAL. *Conviti nelle essequie de morti.* GERM. *Maßzeit so man auff die begreubissen del elteren oder verfreundten vorzeiten gehalten hat.* HISP. *Sacrificios por los muertos.* ANGL. *Feastes made at a buriall.* § Dicta parentalia, teste Hieronymo in *Jeremiam*, quod hoc officij genus filij parentibus præstarent. Cicero 2. *Philipp.* An me censetis p. c. quod vos inviti secuti estis, decreturum fuisse, ut parentalia cum supplicationibus miscerentur. Cælius de arte dicendi: cum agerentur parentalia.

PĀRĒNTĪĀLĪS, *παρῆντελῆ*, Clausula orationis contextui interjecta, qua remota sensus manet integer: à verbo Græco *παρῆντελῆ*, quod est interpono, sive interfero. Parenthesis (inquit Valla) est interjectio orationis in sermone, qua remota sermo manet integer. Ea cum semper venusta est, tum plurimum venustatis habet, quum per qui, aut si, aut per ut. Subdit deinde exempla cujusque membri: ut, Si modò culpam

culpam tuam fallus esse, pater (qua indulgentia est) omnia tibi ignovissit. Idem, id flagitij, si praesens vidisset pater (ejus severitatis est) te membratim discerpisset. Item, Si hanc illi noxam imponere pergis: (ut impudentissimus est) in te eam retorquet.

PARENTERIA, παρτερία. Istriæ oppidum est, cujus meminit Ptol. lib. 3. cap. 1. Hinc Parentinus, gentile παρτερνός, Steph. PAREO, es, parui, paritum, unde pariturus participium, Videor, appareo. ἴδωμι παρέρω. GAL. Apparoirre, apparoir. ITA. Apparire. GER. Erscheinen/geschen werden. HISP. Aparecer. ANGL. To appear and be in sight. Martial. lib. 12.

Festinant trepidi substringere carbasu nautas Ad portum quoties paruit Hermogenes.

Virg. 1. Aeneid.

Cui pecudum fibra, caeli cui sidera parent, id est, à quo fibrae & sidera cernuntur, & peccatissime agnoscuntur: ut interpretatur Servius. Hinc fiunt composita. Appareo, idem significans quod simplex Pareo, hoc est, video Virg. Aeneid. 1.

Apparent vari nantes in gurgite vasto.

Compareo, vide suo loco. Dispareo, ἀφανίζομαι: à conspectu recedo, Transpareo, ἀφανίζομαι. Transluceo. Intercidum parere est obedire. ἴδωμι σχηματίζω. GAL. Obeyr. ITAL. Obbedire. GERM. Gehorchen. HISP. Obedecer. ANGL. To obey, to beas commandment. Virg. 1. Aeneid.

Paret amor dictis chara genitricis.

Iust. lib. 1. Vix patienter uni viro, necdum foeminae parituris. Terent. in Heccyr. Sed ego stultior, meis dictis parere hanc qui postulem. Cicero. 7. Philipp. Non ut pareret, & dicto audiens esset huic ordini: sed ut conditiones ferret, leges imponeret. Idem de nat. deor. Eorum imperiis Remp. amplificatam, qui religionibus paruisent. Virg. 2. Aeneid.

tu nequa parenti

Iussa time, neu praecipis parere recusa.

Item, Optimè praecipis paruisi. Plaut. Most. sc. 1. a. 2. Qui sese parere apparent ejus legibus. Idem Asin. sc. 3. a. 3.

Tempore paret equus lentis animosus habentis.

Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist. Parere omnia, pro omnibus. Gell. c. 7. lib. 2. Omnia quae pater jussit, parendum. Et paulò post, Quaedam esse parendum, quaedam non obsequendum. Et Velleius, Parentem ante omnia & supplicem invenerunt: Ita ibi legit Passerius, Patentem omnia pro omnibus. Item parere in omnibus, & in quibusdam: item parere omnibus, dixit idem Gell. c. 7. lib. 2. Promissis parere, est praestare promissa Ovid. 5. Fast.

Parent promissis dissimulantque deos.

Parere intercessori, est deferre: id est, ut vulgò dicunt nostri Iuriconsulti, petenti cedere. Cic. 3. de leg. Parere jubet intercessori, quo nihil praestantius. Parere gulæ, est servire gulæ, sive indulgere. Horat. 2. Serm. Satyr. 7.

Nil servire gula parens habet.

Parere, pro appareo, veteres dicebant, itaque scriptum est apud Siculum Flaccum. Aliquibus locis lapides, qui in limitibus positi erant, intercederunt: & limites ipsi, id est, rigores, non parentibus lapidibus difficile inveniuntur. Et Frontinus, Ante Iovem limites non parebant, qui dividerent agros. Hyginus autem, Antiquæ mensuræ actus in diversum novis limitibus inciditur. Nam Terrantum veterum lapides adhuc parent, sicut in Campaniæ finibus Minturnensium. Et apud Cic. in Oratione pro Roscio Comædo.

Parètur, impersonale. Liv. 9. ab Urbe, Quod postquam consuli nuntiatum est, extemplo tesseram dari jubet, ut prandeat miles, fimatibusque cibo viribus arma capiat, dicto parètur. Habent autem hæc omnia priorem syllabam productam.

Parèphippius, παρèφίππιος, & Parhippus, παρèφίππος, qui præter rationem equestris disciplinae equos agit: quasi præposterus, sive imperitus equus, à præpositione παρèφ, quæ in compositione frequenter idem significat quod perverisè, sive præpostèrè: & nomine φίππιος, quod equestrem significat. Utitur hac voce Imperator in l. parephippium. C. de curs. publ.

Parèpigraphe, παρèπιγρφή, figura ubi quæ præcedere debuerunt, tacentur: ut tamen ex illatis percipi facile valeant.

Parèrgon. ἡ παράργον. ANGL. All thing besyde the principall purpose. Dicitur quod alicui rei præter propositum additur: ut si pictor imaginem pingens, ornandæ tabellæ gratia, arbusculas, & aviculas, & hujusmodi addiderit. Plin. lib. 3. c. 10. Protogenes, quum Athenis celeberrimo loco, Minervæ delubro propyleum pingeret, adjecit parvulas naves longas in his quæ pictores parerga appellant. Sunt etiam (inquit Budæus) parerga corollaria operis locati, quæ fiunt ultra id quod in stipulatione comprehensum est. Nam ἡ παράργον, est opus ipsum de quo actum est: Parèrgon autem, operis appendix, de quo nihil actum erat.

Parècharites, fori custos in navi L. g. b.

Parèsis, πάρεσις, Græca vox est, qua significatur remissio, vel negligentia: corporis & animi defectio, & languor, viriumque & corporis & animi extenuatio. Bud. in Comment.

Parètæcni, παρèτæκνός. Populi Mediæ, aut certè Mediæ finitimi juxta Elymzoz, montium incolæ, & latrociniò victum quæritantes, Meminit horum Herod. lib. 1. & Strab. lib. 11. & 16.

Parètonium, vide Paratonium.

Parhippus, vide Parephippius.

Parhypato, παρèφάτη χορδα juxta hypaten collocata.

Pariambis, παρèάμβις, tibiæ genus quoddam.

Pariambus etiam pes metricus, vide Pyrrichius.

Pariamæ, placentæ optimæ, quæ olim in fama erant, ab urbe Hellepontici. A Pario dictæ sunt, non à Paro insula. Casaub. in Athen. lib. 14. 15.

Parici, παρèκκός, inquit Festus, Quæstores appellabantur, qui solebant creari causa rerum capitalium quærendarum. Scaliger monet, legendum esse, non Parici quæstores, sed parricidi. Clausula verò, inquit, Parricida esto, in omni re capitali ponebatur. Cic. 11. de legib. sacrum sacro ve commendatum, qui clepit rapitive, parricida esto, i. capitale esto.

Pariedes, παρèίδης Ptolemæo. Pars Tauri montis, in finibus majoris

Armeniæ, ex qua Absarus fluvius oritur. Autor Plin. lib. 6. cap. 9 & lib. 5. cap. 27.

Paricenna, παρèκκός Ptol. lib. 2. c. 11. Germaniæ urbs.

PARIES, etis. Proprie est, qui in utroque ædium latere domum unam ab altera dirimit, differtque à muro, quòd hic proprie est lapideus urbis ambitus. ἰσοπέδιον ἰσοπέδιον. GAL. Paroy, ou mur. ITA. Parete, muro. GERM. Ein schiedwand. HISP. Pared. ANGL. A wall of an house. Cic. 6. Verr. His autem tabulis templi interiores parietes vestiebantur. Ovid. 4. Metam.

Fissus erat tenui rimæ, quem duxerat olim.

Quum fieret paries, domi communis utriusque.

Nunquid vidisti tabulam pictam in pariete, ubi Aquila Catamitum rapiebat. Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Parietes ruunt Idem Most. sc. 2. a. 1. Mardent in corde parietes. Ibid. sc. 3. a. 1. Perfossor parietum. Idem Pseud. sc. 2. a. 4. Venit Imber, lavit parietes, tigna perpluunt. Idem Most. sc. 2. a. 1. In eo conclavi perfodi parietem, qua commearus clam esset huic mulieri. Idem Mel. sc. 1. a. 2. Idem supra in argumento posteriore, medium parietem perfodit servus, commearus elanculum quæ foret amantum. Ibid. sc. 5. a. 2. Commearus trahit parietem, Alias, est trans parietem. Plin. lib. 3. c. 14. Quid non in Africa, Hispaniæque ex terra parietes, quos appellant formæcos, qui durant incorrupti imbribus, ventis, ignibus, omnique cæmento firmiores? Intra domesticos parietes aliquid fieri dicimus, quum significare volumus aliquid domi nostræ fieri. Intra parietes disceptare, vel expectari, est amicitis domi, & extra cancellos forenses controversiam componendam permittere, Cic. pro Quintio, Siquid in controversiam veniret, aut intra parietes, aut summo jure expectaretur, Paries intergetinus quis dicatur, vide in dictione Intergetinus. Paries cratitius dicitur ab aseribus, qui affecti transversique in modum cratis textuntur: unde Vitruvius, Allectarios parietes & transversarios appellat.

PARIÉTINÁ, Murus vetus, ac semitutus. ἰσοπέδιον. GAL. Vieille paroy ou mur, mesure. ITA. Parete à muro vecchio. GER. Ein alte haus wessliche wand. HISP. Pared vieja à cayda. ANGL. An old wall half broken down. Plin. lib. 22. c. 17. Astelicum herba est nascens in tegulis, parietinisque, folio similis ocimo. Idem lib. 26. c. 8. Nascitur maxime circa vetera monumenta, parietinæque, & inculta itinerum.

PARIÉTARÁ, æ, herba à parietibus in quibus nascitur dicta, muralis. ἰσοπέδιον, ἰσοπέδιον. Parietaire. ITA. Herba che nasce nelle tegole, à nel muro, parietaria, vitruvillo. GERM. Kraut das auff den mauren wachst. HISP. Albaracha de rio, à yerba de vidrio. ANGL. Feuersew. Plin. lib. 22. c. 17. appellatur parthenion, & perdicium, quoniam perdicces ea velcantur Dioscorides Helxinen appellat.

Parilia, pariliotum, vide Palilia.

PARILIS, e. Aequalis. ἰσοπέδιον. GAL. Pareil, esgal, semblable. ITAL. Parigual. GERM. Gleichlich, gleichförmig. HISP. Cosa ygual, à cosa pareja. ANGL. Equall, lyk. Luciet. lib. 2. Concharumque genus parili ratione videmus gignere telluris gremium. Ovid. 1. Trist. Eleg. 7.

Accipere, & parili reddere voce vale.

Idem 8. Metam.

Quosque alios parili fuerat dignatus honore.

Ibidem,

Sed pia Baucis anus, parilique atate Philemon.

PARILITAS, Aequalitas. ἰσοπέδιον. GAL. Egalité, pareille condition. ITA. Uguagliata. GERM. Gleichheit / gleichförmigkeit. HISP. Igualdad. ANGL. Equalitie, lykness. Gell. lib. 14. c. 5. Parilitas virtutum inter se consimilium.

Parilium sydus, sive Palilitium, ὁάδες, Signum cæleste, ex septem constant stellis, quas Græci ὁάδες, Latini Sucas appellarunt, Rationem nominis vide supra in dictione Palilitium.

Pario, as, par facio.

PARIO, is, peperit, partum, paritum, parere, hodie tantum est tertiz conjugationis, olim etiam quartæ. ἴδωμι παρέρω. GAL. Enfanter. ITA. Partorire. GERM. Gebären. HISP. Parir la muger. ANGL. To bring forth children. Ennius, Ova parire solet genus pennis, condecoratum Cato de re rust. c. 89. Gallinas teneras, quæ primum parierint, concludat. Alia exemplaria habent parient. Est autem parere, foetum emittere: quod proprie ad foeminas pertinet. Luciet. lib. 5.

sicut nunc foemina quaque,

Quum peperit, dulci repletur lacte.

Cic. 12. de Orat. Ex quo genere etiam illud est, quod Scipio apud Numantiam, quum stomacharetur cum C. Metello, dixisse dicitur, Si quintum pareret mater ejus, asinum fuisse parituram. Ovid. Metam.

Quæ novam duo sunt, minimo, ut releverit dolore,

Utque marem parias, &c.

Accipitur aliquando parere (ut apud Græcos παρέρω) pro generare: ut etiam de viris dicatur: sed hoc rarissime, idque apud vetustissimos. Cæcilius. Hic vicinus noster peperisse se filium memorat, id est, genuisse. In Ciceronis 2. Tuscul. de Deianira, Vecoris Oenei partu Edita Quint, Et apud Tragicos, & jam leo pariet, at pater est. Plaut. Amph. sc. 2. a. 2. Tu (Amphitruo) Amphitruonem peperisti. Ego (Sofia servus) peperisti Sofiam. (i. genui.) & sc. 3. a. 4. Ego (Sofia Sofiam, Amphitruonem Amphitruo (peperisti). Qui scis an tu (Blepharo) fontè alium Blepharom parias. Et Quint. lib. 8. Pariet Leo. (i. generabit.) idem Amph. Anguinco repente hostes peperit seminio. (Cadmus.) Per transtacionem etiam accipitur pro Acquirere, & cum magno labore comparare. ἰσοπέδιον, ἰσοπέδιον. GAL. Acquerir, acquester. ITA. Acquistare. GERM. Ubertommen. HISP. Adquirir. ANGL. To gett or purchase. Cic. 2. Offic. Maxime autem & gloria paritur, & gratia defensionibus. Col. lib. 8. c. 1. Sequitur ut examina desideremus, ea potèd vel ære parias, vel gratuita contingunt. Virg. 11. Aeneid.

Ita ait, egregius animas, qua sanguine nobis

Hanc patriam peperere suo.

Ille nocte mihi Troia victoria parta est.

Ovid. 13. Metam. Maximas opimitates suis heris una mecum pariet, Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Neque ea quicquam pariant nobis ex se incommodi. Idem Most. sc. 1. a. 2. Parior simul atque parti sunt Gell. c. 17. lib.

lib. 16. Dum salus paritur, Partæ quoque ægritudines. Idem *cap. 1. lib. 6.* ¶ Parere ova dicuntur aves, pro ponere, & quod Varro *de re rust.* Faceie ova dicit. Plin. *lib. 10. c. 52.* Plurima ova pariunt struthiocameli. ¶ Parere verba, est nova fingere. Cic. *de finib.* Idque cum Græcis, tum magis nobis, quibus etiam verba parienda sunt, imponendaque nova rebus nomina, ¶ Parire pro parere. Ennius: Ova parire solet, pen- nis genus condecoratum.

Pa' rō, eris. פָּרָה נולדה. Plin. *lib. 10. c. 52.* Ova exeunt à rotundissima sui parte, dum pariuntur. Pueri simul atque parti sunt Gell. *c. 17. l. 16.* Unus olim, Nunc vero partus est geminus. (sup. Amphitruo.) Plaut. *Amph.* Vide plura in seq. dictione.

Partūs, a. um, participium à Pario in lucem editus. פָּרָה נולדה. *resel- d'p.* GAL. *Enfanté.* ITAL. *Partorito.* GER. *Geboren.* HISP. *Parido.* ANG. *Borne.* ¶ Virg. 6. *Æneid.*

— alius Latio jam parit ut Achilles,

Lucret. *lib. 5.*

Et genus omne quod est uteri, o semine partum.

Partam videtur accepisse Columell. pro ea quæ peperit, *lib. 7. cap. 4.* Singuli agni binis nutricibus submitendi, nec quicquam subtrahi summissis expedit, quo saturior lactis agnus celeriter consumetur, & parta nutrice confociata minus laboret in educatione scetus sui.

¶ Aliquando ponitur pro laboriosè comparatus, acquisitus. פָּרָה נִקְרָה. *אֲחֻזָּה*. GAL. *Acquis, acquisit.* ITAL. *Acquisito.* GER. *Überkommen.* HISP. *Acquirido.* ANG. *Goten or purchased.* ¶ Viginti minæ bonæ mala opera partæ. Plautus. *Asin. sc. 4. a. 3.* Fraude partæ lætitiæ. *Ibidem. sc. 4. a. 2.* Rem partam habent scenote, aut per- juris. Idem *Menach. sc. 2. a. 4.* Apul. partamque è multo tempore, & multo labore pecuniam, uno die consumpsit. Terentius in *Andria,* Nam mihi immortalitas Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit Cicero *de Leg. Agraria contra Rullum.* Libertas plurimo sudore, & sanguine majorum nostrorum parta, nobisque tradita. Idem *2. de Orat.* Ut ipsum quod erat hominis proprium, non partum per nos, sed divinitus ad nos delatum videretur.

Partūs, us, nomen, pro ipso pariendi actu. פָּרָה לֵדָבָה רֵעָה, רֵעִים, כֻּנְיָא. GAL. *Enfantement.* ITAL. & HISP. *Parto.* GERM. *Ein gebürt.* ANG. *Delivrance of avoemen with chylid.* ¶ Cic. 1. *de nat. deor.* Diana adhibetur ad partus, quod ij matuescunt aut septem, aut novem luna cursibus. Plin. Quod à prægnantibus commanducatum, partum faciliorem facit. Propert. *lib. 2. Eleg. 3.* Non, non humani sunt partus talia dona. Ista decem menses non peperere bona. Virg. 1. *Æneid.*

Marte gravidæ geminam partu dabit Iliæ prolem.

¶ Per translationem etiam de arboribus dicitur. Plin. *lib. 12. c. 5.* Autumnno legitur ex æstivo partu Tibull. *lib. 4.* loquens de Messibus: *Tondeturque seges maturos annua partus.*

¶ Aliquando accipitur pro scetu ipso Martial. *lib. 1.* *Nec jacuit partus, sed matre cadente cecurrit.* Plin. *lib. 8. c. 32.* Editos partus exierunt cursu. Ovid. 6. *Metam.* *Et genitrix facta est, partus enixa gemellos.*

Item pariendi tempus. Cic. *pro Cluentio.* Nam quum esset gravida Aurtia fratris uxor, & jam appropinquare partus videretur, mulierem veneno interfecit.

Partōr, is, qui peperit, & acquisivit. פָּרָה קוֹנֵה. *ὄτρικος, κτίστης κτην- ὄφθ.* GAL. *Acquereur, qui a acquis.* ITAL. *Chi acquista.* GERM. *Ein überkommen.* HISP. *Acquiridor.* ANG. *A porchasser.* ¶ Plaut. *Truc. Quos* quum celamus, sic facimus conscios. Qui nostræ ætati tempestivè temperant, unde ante parta Demus post pastoribus.

Partū à æ, est ipse pariendi actus. פָּרָה לֵדָבָה. *פָּרָה*. GAL. *Enfantement.* ITAL. & HISP. *Parto,* GER. *Ein gebärung* ANG. *Bringing forth of children.* ¶ Varro *lib. 2. de re rust. c. 1.* Demes si vis duas res de mulis, admissuram & parturam, aliqui legunt perperam parturam.

Partiō nis, ejusdem apud veteres notionis. Plaut. *Truc.* Horresco misera, mentio quoties sit partionis. Gell. *lib. 10. c. 2.* Eumque finem esse dixit, multi jugæ hominum partionis. Idem *lib. 3. c. 16.* Sed nono mense, aut decimo, neque præter hos, partionem mulieris fieri existimasse. Varro *l. 3. c. 5.* hæ enim gallinæ ad partiones sunt aptiores.

Partitūdo, & partitudo, inis, Pariendi actus, antiquum Plaut. *Aul. sc. 1. a. 1.* Neque jam quo pacto celem herilis filie probrium, propinqua partitudo cui appetit Et iterum *sc. 5. a. 1. ibidem.* Probrium atque partitudo prope adest.

Partula, æ. Dea quæ puerperis præerat. Tertull. Hæc æstimando etiam supersticio Romanam Deam finxit Alemonam alendi in utero foetus & nonam & decimam à sollicitioribus mēsis, & Partulam, quæ partum gubernet, & Lucinam quæ producat in lucem: nos officia divina, angelos credimus. Et tamen sic à Gellio proditum, duæ Partæ à Latinis, una à partu noni mensis *Nona*: altera ab enixa decimi mensis *Decima* dicebatur: accedebat tertia, quæ *Parca* dicebatur, quasi parta mutato t in c.

Partūto, is. Desiderativum à pario, In pariendo laboro, laboro, ut paria, פָּרָה תִּבְוֵל. *ὄδω.* GAL. *Estre en travail d'enfant, s'efforcer de produire.* ITAL. *Partorire.* GERM. *Gern wöllen gebären / in tindsbanden oder tindsudren ligen.* HISP. *Estar la muger de parto.* ANG. *To travail to be in labour.* ¶ Parturite uxor occipit tua. Pl. ut. *Amph.* Idem *Aulul. sc. 5. a. 4.* Clamat, parturit. Et Sueton. in *August. cap. 94.* Parturit Naturam regem. Plin. *lib. 20. c. 21.* Vtique constat parturientes foliis substratis celerius parere. Varro *lib. 3. de re rust. c. 9.* In cubilibus quum parturient, acus substernendum: quum pepererint, tolle substamen. Cicero. 2. *Philipp.* Vtinam aliquando dolor pop. Romani pariat, quod jamdiu parturit.

Parippatiatus, *παριπατίατος*, equiso, parefienarius, Gl. g. b. Meurs. Partūs, idis, πάρις, Priami Trojanorum regis, & Hecubæ filius, alio nomine Alexander appellatus, cujus matris quum illa se facem ardentem parere somniasset, conjectores responderunt fore ut filius, quæ in utero gestabat, causa esset Trojani excidij. Qua re cognita: Priamus puerum, ubi primum fuit natus, Archelao servo exponendum tradidit. Contra Hecuba tum materno affectu, tum infantis forma commota, curavit ut factum nutritetur à pastoribus in Ida monte. Vbi cum adolevisset, Oenomena virgunculam amavit, & compressit, suscepitque ex

ea duos filios. Potè quum in dirimendis controversiis esset æquissimus maximam justitiæ famam sibi comparavit, adeo ut orta inter deas, Junonem, Palladem & Venerem disceptat. one de forma, propter amicitiam à Jove cælitus demissum in quo scriptum erat. Detur pulcherrimæ: judex sit ab eis constitutus. Quas quum vidisset nudas sententiam secundum Venerem tulit, quæ pulcherrimam sceminaum illi uxorem promiserat, neglecto regno, quod pollicebatur Juno, & contempta, quam Pallas offerebat, sapientia. Propterea quum esset fortissimus in agonali certamine, quod ad Trojam agebatur, cum alios omnes superavit tum etiam Heclorem: qui quum iratus quod ab inbecilliore vinceretur, gladium in eum stingeret, pastoriem esse eum putans. Paris illi aperuit, se ejus fratrem esse germanum: quod & allatis cæpundiis probavit, quum adhuc sub pastorali habitu lateret. Sic igitur cognitus, à patre receptus est. Deinde constructis viginti navibus per speciem legationis ad repetendam Hesionem, in Græciam missus est: ubi à Menelao hospitio est susceptus. Verum quum illa necessaria de causa in Cretam navigare cogeretur, Iaris sibi occasionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam quam mutuo amore deperibat, rapuit, & in Asiam abduxit. Alij tradunt in Græciam venisse absente Menelao, Helenæque pulchritudine captum Spartam expugnasse, illamque etiam renitentem, & omnes regios thesauros rapuisse, & ob id postea Helenam dignam visam esse, quæ à viro, atque à tota Græcia tantis opibus repereretur. Ita Helenæ rapitum esse, deinde secutum bellum Trojanum, in quo singulari certamine cum Menelao congressus, quum penè vinceretur à Venerè pugna subtractum Postremo Heclore & Troilo fratibus occisis, quum ipse sumpto arcu & sagittis quibus plurimum valebat Achillem sub pretextu desponsandæ Polyxenæ sororis in templo Tymbrai Apollinis interfecisset, eum quoque à Pynho, sive (ut aliorum est opinio) à Philoctete esse interfectum: post ejus mortem Helenam Deiphobo nupsisse. Ovid. in *Epist.*

Bella gerant alij, tu Paris semper ama.

Pa' rō, is. Parisiorum, populi sunt inter Celtas ad Sequanam fluvium, inter Senones, & Bellovacos: quorum caput est Lutetia, optima: tum omnium disciplinarum patens, olim in Sequanæ insula sita, hodie verò prolatis identidem pontibus tantopere aucta, ut nulli potentissimarum urbium merito debeat possideri. Vide Casarem *lib. 6. comment.* & Etol. *lib. 2. cap. 8.* Vulgò Paris.

Parissimus, fit à Paris. Plaut. *Curc. sc. 2. a. 4.* Parissimi estis iibus. (i. is, antiquè. Vid. sup. in Par.

Pa' rō, is, adverbium, Ex æquo æque æquabiliter. פָּרָה יָחָד. *ἰσως* GAL. *Parilemēt, semblablement.* ITAL. *Parimente, ugualmente.* GER. *Zugleich / gleichlich* HISP. *Igualmente, y semejantemēte.* ANG. *Equallie, à lik.* ¶ Pariter hoc fit atq; ut alia facta sunt. Plaut. *Amph.* Paritem & matrem commemoratque pariter qui fuerunt sibi. Idem *Men. sc. ult. a. 5.* Ecce hoc pariter atque alias res soles. *Ibid. sc. 1. a. 5.* An o pariter simul. Idem *Curc. sc. 1. a. 1.* Pariter peiie amando. *Ibid. sc. 5. a. 1.* Si manum tollet, pariter proferto manum. Idem *Pseud. sc. 4. a. 2.*

Cantantur pariter, pariter dare pensa trahentis.

Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.* Mecum pariter potant, &c. Hanc quidem quam nactus prædam pariter cum illis partiam Plaut. *Asin. sc. 2. a. 1.*

Quique refert pariter lentis ad pectora ramos.

Ovid. *Eleg. 1. lib. 4. Trist.* Confer gradum contra pariter Plaut. *Pseud. sc. 4. a. 2.* Participem pariter ego te, & tu me facias. Idem *Aul. sc. 3. a. 1.* Idem *Ibid. sc. 4. a. 1.* Vbi onus nequeam ferre pariter, jaceam ego asinus in luto. Et *Caps. sc. 2. a. 2.* Ut ea quæ sentio pariter scias. Nævius, ut pariter dispartiantur bona patris. ¶ Aliquādo convenienter, *οὐκ ὀκνῶ.* Titin. Næ tu istam adepol inedia extulisti pariter, ut dignum fuit.

¶ Aliquando similiter, *ὁμοίως.* Plaut. in *Aul.* Is ex se hunc reliquit, qui hic habitat filium pariter moratum, ut pater atque avus ejus fuit. ¶ Est & adverbium coniegandi, significans una, simul. Cic. 1. *Tusc.* Pariter cum vita sensus amittitur. Salust. *Jugurth.* pariter cum occasu Solis.

Partitūra, Partitudo, vide Partus.

Partium, *πάριον*, Troædis oppidum ad Propontidem, teste Strabone *lib. 1.* à Milesiis, Erythraïs, Paritque conditum, iuxta quod, teste Plin. *lib. 7. c. 2.* Gentes fuerunt quæ Ophiogenes vocantur, serpentum ietus levare solitæ, & manu imposita venena extrahere corpori, quorum etiam sua ætate paucos, reliquos fuisse autor est. Varro saliva sua serpentum ietibus mederi solitos. In eodem oppido, teste Plin. *lib. 16. c. 5.* Cupido nudus fuit par Veneri Gnidie nobilitate & industria.

Partūs, a. um, *παρίσιος*, adject. Vnde Parius lapis, sive Parium marmor quod candidum erat, & sculpturis aptissimum. Virg. 1. *Æneid.*

Parīsius lapis circumdatur auro.

Parlamentum. GAL. *Parlement*, proprie est colloquium. ¶ Est etiam *Parlement* suprema curia alicujus Principis urbis, tanquam dicas curiam colloquij.

PARMA, æ, Bieve scutum rotundum, quo milites utebantur. פָּרָה יִשְׁנָה נָה *πάριον*. Suidæ. GAL. *Targua, rondache, bouclier.* ITAL. *Targa, brocciero.* GERM. *Ein runder schilt der fustknacht, ein rondel* HISP. *El broquel.* ANG. *A buckler which men of warre use.* ¶ Dicitum quod à medio in omnes partes esset par, ut inquit Varro. Virg. *lib. 11.*

Ense levīs nudo, parmæque inglorius alba.

Hoc scutum Græci, autore Plin. vocant pelram, *παραίω* Liv. 8. *ab Vrbe,* Quem cuspide parmæque innixum, attollentem se à gravi casu Manlius à jugulo, ita ut per costas fenum emineret, terræ affixit.

Parmam, hastamque tenenti, &c.

Ovid. 13. *Metam.* Parma seu quis dextra velit, seu larva tueri. Tibull. *lib. 4.*

Parma, ūs, a. um, Parma testus. פָּרָה יִשְׁנָה נָה *παραίω*. GAL. *Car- ny ou armé de rondache.* ITAL. *Armado di rotella.* GERM. *Mit einer rone disen gerüstet oder bewaffnet.* HISP. *Armado de broquel* ANG. *Arméd with a buckler.* ¶ Liv. 4. *ab Vrbe.* Dat signum Volscis Imperator, ut parmatis novæ cohorti hostium locus detur.

Parma, ūs, diminutivum. פָּרָה יִשְׁנָה נָה *παραίω*. GAL. *Petite rondelle.* ITAL. *Picciola rotella.* GER. *Ein kleines rund schiltlin der friegsknacht.* HISP. *Pequeño broquel.* ANG. *A litle buckler, or targate.* ¶ Horat. 2. *Carin. Ode 7.* *Tuum Philippus & celerem fugam*

Sensu reliqua non bene parmula.

Parmularius, parmularij, Gladiator, qui parmula utebatur, quique parmulas facit & vendit. ... GAL. Un rondelier. ITAL. Maestro di rotelle. GERM. Der solche runde schilt zu dem streit braucht oder macht. HISP. El que usa mucho del broquel. ANG. That used a bruckler. ...

Parmia nomen est fluvij, a quo Parma urbs in Insubribus celeberrima appellata est. Hæc patria fuit Cassij poetæ, & Macrobij, viri ingenio & doctrina præstantis. Parmensis, Incola & habitator urbis Parmæ. Cic. 4. Philipp. Refugit animus p. c. que reformidat dicere quæ L. Antonius in Parmensium liberis, & conjugibus effecerit.

Parmenides, παρμενίδης. Eleates philosophus, Xenophanis auditor, atque amicus, a cuius nomine Plato Dialogum, quem de deis conscripsit, Parmenidem appellavit. Hic carmine Physiologiam expressit, sicut Empedocles & Hesiodus, duplicemque eam esse dixit: unam quæ veritate constaret, alteram quæ opinione. Prius deprehendisse dicitur eundem esse Luciferum & Heiperum, alij Pythagoram dicunt. Auctores Stridas & Diogenes Laërtius. Hic censuit sempiternum, atque immobile esse universum, quod maximè unum secundum veritatem rerum subsistat: solum enim esse simplex, & intrepidum, atque ingenitum: generationem vero eorum esse, quæ falsa existimatione videntur esse, quum non sint. Sensus autem semovendos a veritate putat. Affirmat enim, si quid est præter ens, id esse non ens. Non ens autem non esse in rebus, & sic ens viventium sibi relinquitur: terram vero densioris aëtis defluxu factam arbitratur.

Parmenio, παρμενίων, unus fuit ex præcipuis amicis Alexandri Macedonici, qui eum in Asiaticam expeditionem est secutus, cujus frequens est mentio apud Curtium.

Parmeno, Parmenonis, παρμενίων, personæ Comicæ nomen apud Terent. Eunuch. δὸν ἔπαρμενίων, hoc est, a diutius commorando (ut videtur) impositum.

Parmularius, vide Parma.

Parnacides, vestes appellabantur puellares. Varro de liber. educ. Vt puellæ habeant potius in vestitu chlamydas, encombomata, & parnacidas quàm togas, Nonius.

Parnassus gemino fl. (nam apud Stephanum & Suidam legitur παρνακίδης) mons est in Phocide. ut autor est Plin. lib. 4. c. 3. & Strabo lib. 8. & 9. Ein hoher berg in Phocide / Baccho vnd dem Apollini zugehörig, gnet, & duos vertices habens, quorum unum Thitorea vocari, alterum Hyampæum, Herodotus in Urania tradit. Cithæron autem & Helicon, quos Servius male putavit esse Parnassi juga montes ab hoc diversis, & disjuncti sunt, ita, ut Helicon a Parnasso circiter quindecim passuum millia, Cithæron vero triginta distet. Est autem (sicut docet Strabo) Helicon Parnasso æmulus & altitudine, & circuitu. Quin etiã Musis natale solum in nemore Heliconio scriptores assignat. Cyrtha vero & Nyssa, quas nonnulli etiam tradiderunt esse Parnassi vertices, nomina sunt civitatum: Cyrtha sub Cyrthi rupe Parnassi, in planitie mare versus, locata est: Nyssa vero, non in Parnasso, sed in felici Arabia sita est: in qua cum Bacchus nutritus esset, in ejus memoriam ipse postea aliam in India condidit. Est igitur Parnassus mons Phocidis, sacer Baccho & Apollini Ovid. 1. Metam.

Separat Aonios Aëlais Phocis ab arnis, Terra ferax.

Mox addit,

Mons ibi verticibus petit arduus astra duobus, Nomine Parnassus, superæque cacumine nubes.

Lucanus lib. 5.

quantum semotus Eos,

Cardine Parnassus, gemino petit athera colle.

In hoc monte rupes, vel majestate numinis, vel situ ipso horrorem videntibus incutit, undique ferè præceptus in formam theatri, Hic est Apollinis Delphici templum, hic fons Castalius, Musis sacer, Hic habitaverit Pieres, natio Thraciæ: unde Pierius mons, & Pierides Musæ, sub Parnasso habitaverunt Hyantes populi. Unde aquam Parnassi fontis Hyantida dicunt. Hic fontes Atticam versus, Hippocrene & Aganippe.

Parnassius, a, um, παρνακίος, παρνακίδης. Virg. 7. Eclog.

Nec tantùm Phœbo gaudet Parnassia rupes.

Parnus, παρνος. Nauta fuisse fertur pauperculus, qui ob amissam naviculam, cum obviis quibusque litigabat. Hinc adagium, Disceptare ob Parni scaphulam, id est, ob res minutulas multum movere litium & querelatum. Erasim. in Diogeniano.

Parnes, παρνης, mons est Atticæ regionis, tam masc. quàm fem. gen. ut probat Steph. Stat. 12. Thebaid. — Parnesque benignus.

Paro, nis, navis prædatoria.

PARO, as, Instruo, apparo præparo. & פָּרָהּ hechin פָּרָהּ tichchen. פָּרָהּ פָּרָהּ. GAL. Appareiller, apprester. ITAL. Apparechiare, metter à ordine. GERM. Xüsten/bereiten. HISP. Aparejar. ANG. To prepare, to make ready. & Parare in obsidione dicitur munire, ut vulgò remparer & necessaria comparare ad repugnandum. Salust. in Jugurth. 101. Pariterque oppidani aggere oppugnare, aut parare omnibus locis: Rursum: Contra hæc oppidani festinare, parare. Plaut. in Milit. Itaque ego paravi hic intus magnas machinas. Terent. in Andr. Revictor postquam quæ opus fuerit ad nuptias Gnatae, paravi. Plaut. Aul. sc. 4. a. 1. Ibo igitur, parabo, (i. ad: nabo nuptias.) Dum hunc sacrificio, fac paratur prandium. idem Amph. Mihi ego navem paro. Idem Mil. sc. 1. a. 2. Dabit, parabit aliquid hos dies. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Ibo domum, ut parentur quibus paratis opus est. Idem Men. sc. 5. a. 5. Intus para, cura (de coena.) Ibid. sc. 2. a. 2. Ades cum sunt paratæ, expolitæ, factæ pro-

bè. Idem Most. sc. 2. a. 1. Tibi paratum, ut pereas. Idem Milit. sc. 3. a. 2. Ex parata imparatam, rem mihi facis. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Parasito ut sit paratum prandium. Idem Curc. sc. 2. a. 2. Quando vis venci, parata res erit. (de prandio.) Idem Men. sc. 3. a. 1. Omne paratum est (de prandio.) Ibid. sc. 4. a. 3. Omnis res parata est, nos quibus paratum est assummus (de coena.) Idem Curc. sc. 3. a. 2. Cui nec paratus numus argenti fiet. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Viginti usus filio argenti minis, face jam id sit paratum. Volo parare piscatum mihi. (i. pilces.) Idem Most. sc. 1. a. 1. Heu istoc verbo vindictam para. Idem Curc. sc. 3. a. 1. Item,

Adversisque parant acies, concurrere signis.

Tibull. lib. 4.

Cum tu terga daves, inhonestaque vela parares,

Ovid. 13. Metam.

Nec gener hoc nobis more parandum erat,

idem 4. Fast. Cæf. 5. bell. Gall. Nevios Aduaricósque bellum Romanis parate. & Ita paratum est, inquit Plaut. in Pæn. id est, ita deliberatum est. & Significat aliquando idem quod comparo, acquirō. πρῶτον, ἰτίμαζον. Terent. in Eunuch. Cupio aliquot parare amicos beneficio meo. Curtius. Quid tibi divitiis opus est, quæ te esurire cogunt? Primus omnium satietate parasti famem, ut quod plura haberes, acrius, quàm si non haberes, cuperes. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Mores sibi meliores parent. (i. quærant, comparent.) & Hujus composita sunt Apparo, Comparo, Reparo, Separo, Disparo, quod est Separio, Equiparo, Præparo, quæ habent penultimam correptam.

PARATUS, particip. aut nomen ex particip. & πῶς μάχην. παρῶν δουδῶν, παρῶν δουδῶν, ἰβνὰδῶν. GAL. Appareillé. ITAL. Apparechiato, prestò. GERM. Gerüst/bereitet. HISP. Aparejado. ANGL. Ready or made ready. & Terent. in Andr. Omnia parata jam sunt intus. Ibidem, Summum bonum esse hęc putabam hunc Pamphilum, Amicum, amatorem, virum quovis in loco paratum. Vbi Donatus, Paratum dixit ad omnes affectus, quicunque de proximo esse possunt. Ovid. 3. Fast.

Instabant acies ferro mortisque parata.

Cic. 2. de Leg. Fuit enim hic vir, ut scitis, non solum eruditissimus, sed etiam civis à Republica maximè, tuendæque civitatis paratissimus. Paratissimo animo sustinere. Hircius 8. bell. Gall. jungitur aliquando infinitivo. Cæf. 3. bell. civ. paratus omnia perpeti. Aliquando accusativo cum præpositione ad Cic. ad Toranium, lib. 6. Paratus ad omnem eventum. Aliquando dativo. Quint. lib. 8. c. 3. idem certamini paratior.

PARATUS, us, substantivum, apparatus. & פָּרָהּ מַחְסֵבֹנֶת. פָּרָהּ מַחְסֵבֹנֶת ἰβνὰ. GAL. Appareil. ITAL. Aparechho. GERM. Xüftung, bereitung. HISP. Aparejo. ANGL. A making ready. & Quint. lib. 10. c. 1. Copiosius verbo um sit paratus, id est, apparatus. Tacit. 1. 13. Proviso ante funebri paratu, qui modicus erat. Opus impar vestris paratibus. Ovid. 3. de Ponto Eleg. 4. Induta Tyrios paratus. Idem 3. Fast. id est, induta Tyrio vestitu sive cultu. Liv. lib. 19. ab urb.

PARATUM, in neutro genere. Terent. in Eunuch. Parati nihil est.

PARATE, adverbium, promptè, & expeditè. & פָּרָהּ מַחְסֵבֹנֶת. GAL. Avec appareil. ITAL. Prontamente, apparecchiamente. GERM. Mit bereitung / bereit samlich. HISP. Con aparejo. ANG. Ready. & Plaut. in Epid. Vt parate eam præmeditatam meis dolis, astutiisque Onustam mittam. Cic. de clar. Orat. Is tamen ad dicendum veniebat magis audacter, quàm parate. Idem 1. Offic. Dimicaretque paratius de honore, & gloria, quàm cæteris commodis. paratissimè respondit: hoc est, promptissimè, Plin. Epist. 9. lib. 3.

PARITAS, freq. Plaut. in Merc. Quid tu ais? quid cū illuc quod nūc ire paritas, veneris. Idem in Ps. sc. 5. a. 1. Paritas auferte à me viginti minas.

PARABILIS, e, quod in promptu est, & citò haberi potest. & פָּרָהּ מַחְסֵבֹנֶת. GAL. Qui se peut facilement apprester ou acquerir. ITAL. Che si può acquistare, che si può apparecchiare. GERM. Das wol zu ubertommen ist. HISP. Cosa que se puede aparejar. ANGL. That is in readinesse, or that is ready, or easilie gotten. & Seneca, Ad manum est, & parabile, quod sat est, qui ad naturam vivit, nunquam est pauper. Cic. 1. de finib. Ipsa natura divitias, quibus contenta est & parabiles, & terminatas habet. Horat. 1. Serm. satyr. 2.

Non ego, namque parabilem amo venerem facilèque.

Curt. 1. 6. Tenaces quippe disciplinæ suæ, solitòque parco ac parabili victu adimplenda naturæ desideria defungi, ut peregrina, & evictarum gentium mala impulerat.

PAROCHUS, i, πάροχος, quasi præbitor, Qui & Xenoparchus, teste Budæo, δὸν ἔπαροχόν hoc est, a præbendo dicitur. ANGL. A neighbour or paris hioner. Erant enim Parochi, qui Legatis publicè Romam missis, cæterisque alicujus dignitatis hospitibus, salem & ligna præbebant: ut annotavit Acron. in illud Horatii ex lib. 1. Serm. Satyr. 5.

Tum parochi, qua debent ligna salèque.

Hi Latino verbo Copiatij dicti sunt, teste Porphyrione, quod omnium rerum necessariatū copiam, regum, populorumque Legatis suppeditabant. Nam quamvis Horatius salis tantum & lignorum meminerit, eorum tamen appellatione videtur esse complexus, quæcunque sunt hospitibus necessaria. In hac significatione hoc nomine usus est. Cic. 1. 3. Epist. ad Attic. Ariarathes (inquit) Ariobarzani filius Romam venit: vult, opinor, regnū aliquod emere à Cæsare. Nam quomodo nunc est, pedem ubi ponat in suo non habet. Omnino eum Sestius noster parochis publicis occupavit: quod quidem facilè patior: veruntamen quod mihi summo beneficio meo magna cum fratribus illius necessitudo est, invito eum per literas, ut apud me diversetur. & Horat. lib. 2. Serm. sat. 8. Parochum videtur posuisse pro convivatore.

vertere pallor

Tum parochi faciem nil sic mesuentis, ut acres Potores.

& Sunt qui Parochon etiam accipi putet pro auspice nuptiarum, seu paranypho: ejus originè referentes ad verbū πάροχος, eo quod in curru nuptiali unà cum sponso & sponsa veheretur. Nā ut Pausanias scribit, in Græcia moris fuit, ut in curru nuptiali tres tantum sederent (sponsa media cujus alterū latus clauderat sponsum, alterū què vocabant πάροχος, vel qui amicitia, vel sanguine esset conjunctissimus, vel cui ob dignitatem plurimum deferrent. Hæc Cælius. & Parochus etiam usitate dicitur, qui præest Ecclesiæ alicui regendæ. & Ein Pfarrer & Parochia,

Parochia, i. diocesis. Budæum sequentes dicimus *parœcia*. Est autem parœcia actus parœci, i. accolæ. {GER. Pfarre. ITA. Parrocchia. GAL. Paroisse. }

Parochianus, & **Parochialis**, ad parochiam pertinens.

Paroculi, à paribus oculis dicuntur. Suet. in li. de claris rhet. de Sext. Claudio, Malè oculus & dicax, par oculorum.

Parodontides, παροδοντιδης, sive Parulides, παραλιδης, Tubercula juxta gingivas, quum caro in gingiva excrevit. Vide Cels. lib. 6. c. 13.

Parœcia, παροικια, cum æ diphthongo. Accolarum cõventus, faciãque vicinia δὲ τῆς παροικίας, hoc est, ab accolèdo, vel juxta habitando. {GAL. Paroice, vulgò Paroisse. ANG. A parish. } Aug. lib. 14. de civit. Presbyter fuit quidam nomine Restitutus in parœcia Calamentis Ecclesiæ. Parœci dicuntur ipsi accolæ: quare qui fanum aliquod accolunt, parœci dicti sunt, ejusdè scilicet fani cõsortes, GAL. Paroiciens, vel ut vulgò Paroissiens. Quod si Latine loqui magis placet, Latine sciētibus Curia dici possūt: unde cutiones olim dicti, & παροικιοί, ipsi curiales. Ex Bud.

PAROEMIA, παροιμία Definitore Donato accommodatum rebus, temporibûsque Proverbium. Diomedes sic definit, Parœmia, inquit, est proverbij vulgaris usurpatio, rebus, temporibûsque accommodata. Erasim. in princ. Adagiorum.

Parœmiacus, a, um, παρομιαικός, ή, όν, ad parœmias pertinens.

Parœmiographus, παρομιιογράφος, qui parœmias scribit.

Parœnia carmina, quæ ad vinum canuntur. παρονια ασμύρα.

PAROMÆON, παρομοιον Est similitudo verborum in oratione, quemadmodum Paronomasia nominum dicitur similitudo: ut si dixeris aliquem arare, non orare, est paromæon: si verò non oratorem esse dixeris, sed aratorem, paronomasia est. { Alij Paromæon interpretantur vitium orationis, quum ab iisdem lit. ris diversa verba sumuntur, cujusmodi est illud.

O Tite tute, Tati tibi tanta tyranne tulisti. Beda.

PAROMOLOGIA, παρομολογια, dici potest confessio: figura quum aliquot res concedimus ad versatio: deinde inferimus aliquid quod aut majus sit quam superiora: aut etiam omnia, quæ posuimus, infirmet. Exemplum esse potest illud Cic. pro L. Flacco. Verumtamen hoc dico de toto genere Græcorum: tribuo illis litteras, do multarum artium disciplinam, non adimo sermonis leporem, ingeniorum acumen, dicendi copiam: denique etiam, si qua alia sibi sumuat non repugno: testimoniorum religionem, & fidem nunquam ista natio coluit: totiusque hujusce rei quæ sit vis, quæ autoritas, quod pondus, ignorant.

PARON, is, παρον. Navigij genus à Paris primùm excogitatum, ut refert Aristoph. interpres. Vnde & Myoparones quidam appellatos putant, quod genus navigij piratici esse creditur mediam autem habet formam earum navium, quæ in Myunte & Paro insulis fieri solent. Vide Bayf. de re navali. Require *Paro*, nis.

PARONOMASIA, παρονομασια, Latine agnominatio, quum aliquod nomen ab alia voce quidem simili, verùm significatione diversissima petitur. Terent. in Andr. Nam inceptio est amentium, haud amantium. Quando autem hoc non ex hominũ, sed ex verborum similitudine contingit, *Paromæon* à quibusdam appellabatur Vide *suprà*.

PARONYCHIA, Abscessus circa radices unguium, reduvia { παραonychια GAL. Apostume, qui vient à la racine des ongles. ITA. Paneraccio. GERM. Der finger vorn so zu ring umb den nagel frist das er mit schmerzen abgehnuß. HISP. Panarizo d' uñero. ANG. A felon or in postumation that cometh under the rootes of the nayles. } Plin. lib. 23. c. 3. Gingivarum inflationibus, paronychii, sordidisque ulceribus, & putrescentibus, Dicta paronychia à παρά ad, & ὄνξ unguis, quasi ad unguem. { Est item paronychia frutex quidam in petris nascens, peplo similis, brevior tamen stipite, & foliis majoribus. Nomen habet à re ipsa, propterea quod paronychii medeatur. Autor Diosc. lib. 4.

PARONYMON, παρανομιον, Nomen ab alio derivatum: Grammatici vocant Denominativum.

PAROPAMISADA, παροπαμισαδα. Populi Asia, qui (sicut refert Ptol.) ab Oriente, parte India: ab Occasu, Arabia terminantur: à Meridie, Arachosia. Meminit horum & Plin. lib. 6. c. 20. & 23.

PAROPHIS, παροψις. GAL. Plat ou escuelle. ITA. Piatto d' scudella. GERM. Ein runde platten oder essschüssel. HISP. El plato grande para el manjar. ANG. A dis her potenger. Obsoniũ, quod alij additur instar cõdimenti, ut pani adscitur obloniũ: sic obsonio paropsis, sive ea fuit maza, sive jusculi genus quoddã, sive aliud ὀβονια ἔδιουα, quod & παροψις vocabat, quasi dicas secundariũ quoddã opsoniũ Casaubonus in Ath. lib. 9. c. 2. { Item vas mensariũ, in quo obsonia apponuntur. Mart. l. 11. Cui portat gaudens ancilla paropside rubra Hæc em.

Suet. in Calig. cap. 12. Ordinario quidem dispensatori breviarium rationum officenti, paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia potrexisse.

PAROS, πάρος. Insula est una ex Cycladibus, quæ à Delo triginta quinque millibus distat, ex quo Parus lapis advehi solet, colore candido, & statuis exculpendis aptissimus. Virg. 3. Æneid. Ole iron, niveãque Paron, sparsãsque per aquor Cycladas.

PAROTIS, idis, Apostema ad aures. { παραυτις. GAL. Aposteme entour on derriere les oreilles. ITA. Apostema dietro le orecchie. GERM. Ein Knoud oder geschwãr so hinder den ohren wãchst. HISP. Hinchazon de tras las orejas. ANGL. A felon or apostume behind the eares. } Cels. lib. 6. cap. 16. Sub ipsis verò auribus oriri parotides solent, modò in secunda valetudine ibi inflammatione orta: modò post longas febres, illuc impetu morbi conversio: abscessus genus est. { Dicuntur etiam parotides, (inquit idem Cels.) a τριζα dux, dextra sinistraque juxta guttur, quæ sursum procedentes ultra aures feruntur. { Quin & ipsi aurium cincinnati, apud Iul. Pollucem vocantur parotides. Itemque partes his subjactæ, quæ à faucibus ad malas pertinent. Græci enim παρα ad, ὠτις aureis dicunt. Solent etiam juxta dentes, in gingivis oriri dolores, quos Græci παραριδας, appellant. Plinius lib. 20. c. 1. Parotidas & panos sanat.

PAROVALLI, pardorum curatores L. g. b.

PAROXYSMUS, παροξυσμος Stimulatio, concitatio, exacerbatio, παροξυσμος enim est incitare. { ANG. A fritte, or course of feuer or other disease. } Hoc etiam nomine Græci appellant Accessum febris, hoc est, exasperationem, quæ statis temporibus fieri consuevit.

PARIA, genus avis inauspicatæ. Horat. lib. 3. Carm. Impios parra recinentis omen Ducat & pragnans canis, aut ab agro Rava decurrens lupa Lanuvino.

Plin. lib. 18. & 19. Aven partam oriente Sirio, ipso die non apparere donec occidat. { Est etiam parra avicula, alias pardalus vocata, quæ magna ex parte gregatim volat, coloris tota cineræ, minor turdo, Plin. lib. 18. cap. 29.

PARRHÆSIA, παρρησια. Regio in relopenneso, alio nomine dicta Arcadia Lycaonis patria. Vnde Parrhasius, a, um, παρρησιος, παρρησιος, pro Arcadico. Virg. 8. Æneid. Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Asylum Retulit, & gelida monstrat sub rupe lupercal, Parrhasio dictum Panos de more Lycei. In ea mons est Lycæus, in quo bicornis Fauni templum fuit, à quo Lycæa ludicra illi sacra, nobis Lupercalia dicta. Ovid. lib. 2. Fastor. Quid vetat Arcadico dictos à monte Lupercos? Faunus in Arcadia templa Lycæus habet.

PARRHÆSIS, παρρησις, Patronymicum est fœmininum à Parrhasia: hinc Parrhasis urbs apud poetas pro polo arctico, quod Callisto quàm à Iove compressam, atque in hoc signum conversam fabulantur, Lycaonis Parrhasiæ, hoc est, Arcadiæ, regis filia dicta sit. Lucan. lib. 2. — sed nocte sopora Parrhasis obliquos Helice quum verteret axes. { Hinc Parrhasides stellæ, apud Ovid. 4. Fast.

PARRHÆSIUS, παρρησιος, nomen pictoris Ephesij, qui cum Zeuxide incertamen picturæ descendit: & quum Zeuxis detulisset uvas pictas tanto successu, ut in scenam aves advolarent, ipse Parrhasius detulisse linteam pictam traditur, ita veritate representata, ut Zeuxis alitum judicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo, ostendi picturam: atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipse aves fefellisset, Parrhasius autem se artificem. Hic primus symmetriam picturæ dedie: primus argutias vultus, elegantiam capilli, venustatem oris expressit. Autor Plin. lib. 3. c. 10. Horat. lib. 4. Carm. Quas aut Parrhasius protulit, aut Scopas, Hic saxo, liquidus ille coloribus, &c.

PARRHÆSIA, παρρησια, licentia, fiducia, confidentia. Gloss. propriè est loquendi libertas, à πα & ῥησις, dictio. Scal. lib. 3. poet. c. 55. Figura hæc videtur à M. Tullio effenatio appellati, Duriã tamen sanè voce, atque indigna viro vel sapienti, vel etiam civili, à quo neutique auferas παρρησιαν. Scitè poeta interpretatur, Det. inquit, libertatem sandi. Est ergo 1. actio liberè loquendi, 2. fiducia animi, ex qua illa fluit. 3. loquendi evidentia, quæ ex fiducia rei & notitiæ certæ oritur.

PARRICIDA, α, πατρακτορας, παρπαλοιας. GAL. Parricide, qui a tue son pere ou sa mere, ou autre parent. ITA. Parricide. GERM. Ein vatters mörder / der sein vatter oder muter erdodt. HISP. El que mató padre d' madre. ANG. That killeth father or mother. { A patre deducitur, t in r commutato. Alij volunt parricidam per syncopen dici, quasi parenticidam à nomine patens. Propriè enim parricida dicitur parentum interfector, aut qui patriæ (quæ parentis loco piè sanctæque est hominibus colenda) excidium, aut vim attulerit. Cic. pro Rosc. Amer. In sui in culcum parricidas vivos, atque ita in flumen dejici voluerunt. Idem in Paradox. Patrem vita privare, si per se scelus est. Saguntini qui parentes suos liberos emori, quàm servos vivere maluerunt parricide fuerunt. Idem in Catil. Certè verendum mihi non erat, nequid hoc parricida civium interfecto invidiæ mihi in posteritatem redundaret. Horat. 3. Carm. Ode 29. Telegoni juga parricida. Postea tamen lege Pompeia cautum est, ut is parricidij teneatur, non solum qui patrem & matrem interfecerit, sed qui fratrem, sororem, patruelum, filium, filiam, nepotem, nurum, aliòsque propinquos occiderit. { Primus parricida Romæ, L. Ostius. Et quando, plutarch. in Romulo. { Item in Parricidas nullam legem tulit Romulus. { Vsurpatut interdum pro quo vis, qui hominis eadem, faciat, sive ille propinquus, sive alienus sit. Vnde extat lex Numæ Pompilij, Si quis libeium hominem morti sciens duit, parricida esto. { Et Parricidæ nomen de eadè quavis dici. Idem plutarch. ibid. Vnde dictum, Priscian. lib. 1. Parricida (i. sicarius.) plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Convicium.

PARRICIDIUM, ij, Parentis, vel cognati cædes. { παρπαλοια. GAL. Parricide; meurtre ou homicide de pere ou mere, ou autre parent. ITAL. Parricidio. GERM. Ein ermordung des vatters oder muter. HISP. Matança de padre d' madre. ANG. A killing of parentes. } quamvis etiam pro eo accipitur qui impium aliquod nefas in patriæ perniciem sit machinatus. Cic. l. 3. Offic. potest enim, dij immortales, cuiquam esse utile fœdissimum & deterrimum parricidium Patriæ, quamvis is, qui se eo obstrinxerit, ab oppressis civibus parens nominetur: Idem 3. de natur. deor. Sibi salutem, ut familiari pareret parricidio. Idem pro Cluent. in ipso fraterno parricidio nullum scelus prætermisum videtur. Melius Parricidium.

PARRICIDIALIS, e, ad parricidam, vel parricidium pertinens.

PARRHISIJ, vide Parisij.

PARS, tis, à pari, aliquid de toto, Quod partes simul junctæ, partes, id est, æquales sint toti. { πλην chelek, μιγμοιογα. GAL. Part, portio, partie. ITA. Parte. GERM. Ein theil. HISP. La parte de algun todo entero. ANGL. A parte or portio. } Alij malunt partem dictam ab adverbio parum, eo quod pars sit quid parum, si quis totum respiciat. Dicuntur verò partes, in quas dividitur totum. Plaut. in Rud. Equidem neque ego partem posco mihi istinc de istoc vidulo. — Pars est sua laudis in illo, Ovid. 13. Metam. Callisto sacri pars fuit una tbori, idem 2. Fast. En ego dimidium voti, parsque altera vestri, idem

Idem 8. *Fast.*
Atque utinam pereant anima cum corpore nostra,
Effugiaturque avidos pars mea nulla rogos.

Idem *Eleg. 3. lib. 3. Trist.*
Ab pereant partes qua nocere mihi.

Idem 4. *Fast.* Panem & partes olerum & carnis dare (in convivio Lamprid. in Severo. Quota quæque domus partibus suis constitit si integra fuit à lucu & orbitate. Senec. c. 14. de consol. ad Mart.
Parsque mea pœna socius instar erit.

Ovid. *Eleg. 2. lib. 5. Trist.*
En ego dimidium voti, parsque altera vestri.

Idem 8. *Fast.* Haud centesimam partem laudat Plaut. *Capt. sc. 2. a. 2.* Ecqua pars mihi in istac præda inest. Idem *Men. sc. 2. a. 1.* Vna pars orationis dabitur mihi. Item, Et meam partem loquendi, & tuam trade tibi. Idem *Asin. sc. 1. a. 3.* Neque partem inde (i. ex eo auro) tibi posces, neque furem excipies. Idem *Aul. sc. 6. a. 4.* I refer, dimidiam tecum potius partem. *Ibidem.*
Sed partem nostri criminis error habet.

Ovid. *Eleg. 5. lib. 5.* Pars bona montis ea est, idem 5. *Fast.*
Sed pars ex illis (piscibus) tum quoque viva fuit. (in glacie.)

Idem *Eleg. 10. lib. 3. Trist.* Partem rei familiaris in pecunia habere. Suet. in *Tib. c. 49.* ¶ Partem capere rei ministrandæ. Idem in *August. c. 37.* In partem vocari censuram plebs volebat. Idem 7. *ab Urb.* Minimè in partem erat liberi, aut simplicis animi. *Liv. lib. 6. decad. 4.* ab ea parte securus. Suet. in *Tib. cap. 11.*
Dividite (arma) & pars sit maior Diomedis in illis.

Ovid. 13. *Metam.* partes suas misit (de epulo) Sueton. in *Calig. cap. 18.* ¶ Partes pro zonis, *Tibull. lib. 4.*
Quinque in partes describitur orbis. (i. zonas.)

Idem *ibidem.*
Nulla nec exustus habitant animalia partes (sup. Mundi.
Tæque interiscto Mundi pars altera Sole,
Est huic adversa Solo pars altera nostro. (de zonis.)

¶ Item dicuntur Ab *læva*. X. ab dextra sua parte. Plaut. *Asin. sc. 1. a. 2.* ¶ Pars Herculanæ. i. decima. Idem in *Trucul.* De mina una diminui modò quinque numos, mihi detraxi partem Herculanam, ubi numus est didrachma, i. minæ pars quinquagesima. ¶ In partem vocare, i. participem facere, partiarium admittere. Cic. *pro Cecin.* Itaque in partem mulieres vocatæ sunt. *Virg. in Æneid.*
ipsūque vocamus
In partem prædāmque lovem.

¶ Pars magna, idem quod bona pars, id est, multi, sic pars maior, id est plures: & pars maxima, plurimi. Cic. 1. *Offic.* Quæque maiori parti pulcherrima videntur, &c. Terent. in *prolog. Heaut.* Ni partem maximam existimarem scire vestrum, &c. Plaut. in *Most. sc. 2. a. 1.* Magna pas morem hunc sibi induxerunt, &c.
Tu pars desiderij maxima penè mei.

Ovid. *Eleg. 6. lib. 3. Trist.*
Inter quos pars ego magna fui.

Idem *Eleg. 4. lib. 5. Trist.* Parte sui meliore durare (post mortem.) Senec. c. 2. de *consol. ad Polyb.* Maiorem partem (catum) videas valgis suaviis Plaut. *Mil. sc. 1. a. 2.* Maxima pars homines, pro hominum, dixit. Idem. *Capt. sc. 1. a. 2.* Nam ferè maxima pars morem hunc homines habent. ¶ Pars multa, idem quod plerique. Horat. *Serm. satyr. 7.*
Pars multa nata non recta capeffens.

¶ Magna ex parte, pro plerumque. *Plin. l. 8. c. 54.* Itaque magna ex parte complectendo necant. Aliàs significat ut sonat. *Quint. l. 10. c. 1.* Ex magna parte Ciceronem, quantus est fecit. ¶ Ex parte & in parte, aliquando pro partim usurpantur. *Quint. l. 6. c. 4.* Pisces ex parte adusti, & versati. Idem *l. 5. c. 7.* Patronorum in parte expeditior, in parte difficilior interrogatio est. In parte amanti, ut liceat hac potiri. (morx, alterius.) Plaut. *Asin. sc. 2. a. 5.* Et, In partem nunc delude *Ibid. sc. 3. a. 3.*
Et mala vix vlla parte levanda levat.

Ovid. *Eleg. 4. lib. 3. Trist.* ¶ magnam partem pro magna ex parte dicunt probatissimi auctores linguæ Latinæ. Item Aliquam partem pro aliqua ex parte. Plaut. *Pseud. sc. ult. a. ult.* Non audes quæso aliquam partem mihi gratam facere hic argenti? ¶ Item partes pro pudendis hominis Ovid. *Fast. 4.*
Ab pereant partes qua nocere mihi.

(Pro sermone, Idem 5. *Fast.*
Distuleram partes mense priore tuas.

(i. sermonem de te.) Passer. ¶ Partes aliquas tenere, est per illam regionem iter habere. Cic. ad *Attic. lib. 3.* Sine te autem non nobis illas partes tenendas propter Antonium. ¶ Ponitur interdum Pars pro factione: sed hoc ferè in plurali numero. Idem *pro Quintio*, Erat (inquit) illarum partium. Idem 13. *Philip.* Tenuerunt partes Cæsar. Vnde dicitur, homo bonarum, aut malarum partium. Propriè partes populares sunt, factiones Senatus. *Salust. Jugurth. 85.* Cæterum nos partium popularium, & senatus factionum, ac deinde malarum artium, &c. E parte diversa (i. factione. Suet. in *Cæs. c. 29.* Et, alterius partis. Idem in *Tib. c. 11.* Quid fortiter quid honestè feceris bonas partes tecum tracta. Senec. *Epist. 76.* ¶ Dimittere in partes. *Velleius.* (Verbum militare) ¶ Pro sua quisque parte, id est, pro virili, *Liv. 6. ab Urb.* Illis gloriæ pars viridis apud omnes milites. Et Vatro apud Nonium, pro sua Parte ¶ Parte ablativus, ponitur aliquando, pro partim. Plaut. in *Rud.* Sed id si parte curavi, ut caverem, &c. Interdum geminatur. *Plin. lib. 37. c. 11.* Melichloron est geminus parte flavus, parte melleus. ¶ Duabus partibus alicuius rei amplius habere, idem est quod duplo plus. Cic. 5. *Verr.* Quid si duabus partibus doces te amplius frumenti abstulisse, quam populo Romano misisse? Sic. Multis partibus plures, pro multo plures. *Cel. Cic. lib. 3. Epist. famil.* Turpe tibi erit, Particula Curioni de cem pantheras misisse, te non multis partibus plures. *Cæf. lib. 3. de bell. civ.* Multis partibus Inferior exercitus. Et Suet. in *Cæs. c. 68.* Multis partibus pauciores. ¶ Pars aliquando pro initio sumitur. *Cel. Parsque sanitatis est vomitum esse suppressum. Virg. 7. Æneid.*
Pars mihi pacis erit, dextram tetigisse tyranni.

¶ Pars in distributione pro aliis. *Salust. in Catil.* amicum alij, pars

hospitem, aut cognatum reperiebant. Sic sæpe alibi. Ponitur quandoque pro partim. Suetonius, Milites pars victoriæ fiducia, pars ignominia dolore, ad omnem lætitiā, audaciāque processerunt. *Salust. in Jugurth. 26.* Capti ab Jugurtha, pars in crucem acti pars bestis obiecti sunt. ¶ Aliquando ponitur pro uxore. Plaut. *Men. sc. 2. a. 3.* Satur nunc loquitur de me, & de parte mea, Quod parti est, pro parte. Sic *Lucret. l. 6.* Ille ex æstifera parti venit amnis ab Austro. Et sæpe aliàs, Et Ovid. *Eleg. 2. lib. 1. Trist.*
Dimidia certè parte superstes ero. (i. superstite uxore.)

Idem *Eleg. 2. lib. 4.*
Parvaque cuius eram pars ego nuper, Eques.

Idem *Eleg. ult. lib. 4.*
Dæque viris quondam pars tribus una fui.

¶ Item pro fratre, *ibid.* Frater perit, & cæpi parte carere mei. Item, & inter dilectos pars prima sodales. Idem *Eleg. 5. ibidem* (de sodali charissimo.) ¶ De litigatore, Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*
Dæque mea fassa est pars quoque victa fide.

Et *Quintil. Advers.* & diversa pars. Vide *infra.* ¶ Partes summas sibi vindicare. Suet. in *Aug. c. 16.* (i.) principatum. Idem in *Calig. c. 56.* Partes primas deposcere. (sub. exequenda coniuratione.) ¶ Prioris partes alicui tribuere, est cum pluris facere, & magis laudare. Prioris partes habere apud aliquem est plus apud illum posse, & plus auctoritatis apud aliquem obtinere. ¶ Dicimus etiam, Facere partes, id est totum in partes dividere. Cic. 2. *de Orat.* Quis Antonio permisit, ut & partes faceret, &c. ¶ Audire vtranque partem in litibus, est reo defensionis, ut accusatori actionis copiam facere. ¶ Pars diversa, vel adversa, idem quod adversarius. *Quintilian. l. 4. c. 1.* Partis adversæ patronus. Idem *lib. 5. c. 5.* A patronis diversæ partis inducuntur in laqueum. ¶ Partes primas agere, dicitur in Comædiis, qui sæpissimè prodit in scenam. *Ascon. Pædianus.* Primarum partium actores sæpius in scenam progrediebantur: secundarum, qui minus, minusque. *Porphyr. in Horatium* autor est, primarum partium actorem omnia clarius, secundarum omnia submissius agere consuevisse. ¶ Quandoque etiam in plurali numero Partes pro officio poni consuetum est, ut *Meæ partes sunt, & Mearum partium est:* hoc est, meum officium est. Cic. 6. in *Verr.* Non sunt meæ partes id facere. Vnde etiam, *Alicuius partes desiderare,* est eius diligentiam postulare. Idem *Ad Atticum lib. 7.* Sin erit bellum, meæ partes non desiderabuntur. ¶ Hinc fit compositum *Expers, ἀμοιρος,* quod est sine parte. In optimam partem accipere, id est, boni consulere, & benè interpretari. Idem *ad Atticum lib. 13.* Illud enim non accipio in bonam partem, quod ad me refert. Pro virili parte, id est, pro viribus. Ovid 5. *Trist. Eleg. 12.* ¶ Pars pro initio, eleganter sumitur. *Celsus,* Parsque sanitatis est vomitum esse suppressum. Sic *Virg. 7. Æneid.*
Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni.

Budæus.

Particula, æ, diminut. Parva pars. *ἡμεῖς. GAL. Parcelle, petite partie.* *ITAL. Particella. GERM. Ein klein theilstücklein. HISP. Partezilla. ANGL. A little part or portion.* ¶ Cic. 3. *Verr.* Hinc illæ extraordinariæ pecuniæ, quas nullo duce, tamen aliqua ex particula, investigamus, redundarunt. Idem 2. *de nat. deor.* Ipse autem homo ortus est ad mundum contemplandum & mirandum, nullo modo perfectus, sed particula quædam perfecti. *Quint. l. 4. c. 5.* Deinde quum fecerunt mille particulas, in eandem incidunt obscuritatem.

Particularis, ε, πειρατός, partem continens, opponitur universali, & singulari.

Particulatim, adverb. Membratim, nominatim, per particulas. ἡμεῖς. GAL. Par parties, par parcelles, par le menu. ITA. Per parti, parte à parte. GERM. Theilhaftig sein/oder theilhaftig machen. HISP. De parte à parte. ANGL. Particularly, by every part and member. ¶ Autor ad *Herren. lib. 1.* Si summam non particulatim narrabimus. *Col. lib. 7. c. 5.* Nam particulatim facilius quàm universus convalescit. *Lucret. l. 3.* Lumina qui linguunt moribundi particulatim. *Particulatim pro Separatim* quod vulgò *Particulariter.* *Senec. Epist. 68.* Vota quædam aperta & professa sunt quæ particulatim fiunt.

Particus, negotiator, qui partes vendit, qui institor & agomanus dicitur, eo quod in diversa manus agat.

Particeps, ipis, omni.gen. qui partem caput. ἡμεῖς. GAL. Participans, qui à part. ITAL. Participe. GERM. Theilhaftig. HISP. Particero de parte. ANGL. A partaker or compacioner, a complice. ¶ Ter. in *Heaut.* Nisi ubi ille huc salvus redierit meus particeps. *Participem* facere alicuius rei alicuius, est ei communicare & rei partem tribuere. Plaut. in *Epid.* Gratiam habeo, fac particeps nos. Terent. in *Heaut.* Cuius maximè te fieri participem cupis. Sic Plaut. *Pseud. sc. 1. a. 2.* Particeps meos præda onerabo, (i. commilitones. & in *Mostell. versu ult. sc. 3. a. 1.* Conveniunt manipulares, prædam petunt. ¶ Particeps consilij. Idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* Neque tui consilij participem quemquam facis. Idem *Aul. sc. 3. a. 1.* Participem ego te & tu me, ut facias, &c. (de consilio & arcano.) Et *Aulul. sc. 1. a. 4.* Ut quæ fierent faceret particeps. *Cæf. 3. bell. civ.* Quos sui consilij particeps habebant. ¶ Particeps in periculis. *Curt. l. 6.* Quod fuisset illi in periculis particeps.

Participo, Partem tribuo, aut capio: sive participem facio, aut particeps fio. ἡμεῖς. GAL. Participer, estre participant. ITAL. Participare. GERM. Theilhaftig sein: oder theilhaftig machen. HISP. Participar en parte. ANGL. To give or tak part. Quum significat participem fieri, iungitur accusativo tantum *Gell. lib. 15. c. 2.* Si fortè ad participandas eiusmodi voluptates aut voluntas tulerit, aut casus induxerit. Cic. 2. *Tusc. ex Poëta,* Qui alteri exitum parat, eum scire oportet sibi paratum, pestem ut participet partem. ¶ Quum significat participem facere, iungitur interdum genitivo cum accusativo. Plaut. in *Cistell.* Paternum servum sui participat consilij, id est, facit participem, vel servo consilium communicat. Interdum ablativo cum accusativo. Idem in *Mil. 2. a. 2.* Nam non potuit quin suo sermone aliquem familiarium participaverit de heri amica. Interdum accusativo & ablativo cum præpositione *Cum.* *Liv. 3. ab Urb.* Suas laudes participare cum Cæfione, memorare pugnas, &c.

Participatus, us, Iulius Capitolinus in *Maerino* ? Arripuit imperium filio Diadumeno in participatum ascito.

Participialis, *μετοχικός*. Diomedes *Grammat. lib. 1*. Vbiq; enim deficit Latinus sermo, ideo quia duo ablativi nominales sunt copulati, quod si unus participialis sit, non deficit Latinus sermo.

Participialis modus, id est, supinum. Diomedes *Gramm. l. 1*. Participialis modus verborum dictus est, quod eius verba sunt participiis per omnia similia: nec tamen participia sunt, ut legendi, legendo, legendum, lectum, lectu.

Participium, ij, pars orationis apud Grammaticos, ita dicta, quod partem capiat nominis & verbi, *μετοχή*. Hinc ab iisdem participalia, *μετοχικά*, nomina dicta Gerundia, quæ licet non sint participia, similia tamen participiis sunt. Nam quum à verbis derivetur more participiorum, habent etiam casus aliquot, quamvis non omnes, quos habent participia: nisi generaliter accipias gerundium, ut etiam complectaris nomen gerundivum: quemadmodum accipit Valla. Sic enim non modo casus habebunt quum sint mera nomina, verum etiam genera & numeros: sed admittunt regimen sui verbi. Gerundia enim proprie dicta habent post se eundem casum quem habent verba à quibus descendunt. Gerundiva autem nullum omnino habent casum: suntque voce omnino similia participiis futuri temporis. Differunt tamen significatione, quod Gerundiva, sive (ut idem Valla loquitur) gerundia rei administrationem significant sine tempore: ut tenet me occupatio iuris dicendi. Quo in loco *Dicendi* gerundium est, nec tempus significat futurum, sed rei administrationem in iure dicendo. Illa verò tempus sine rei administratione, ut Tenet me cura dotis numeranda, participium est futuri temporis significativum sine rei administratione. Præterea gerundia duplicem significationem habent, participia unam tantum. Sed sciendum quod gerundia quæ sociata sunt substantivis, passivè accipiuntur; disiuncta verò modo activè, modo passivè quum sine præpositione, & sine genere in ablativo, & quasi absolute ponuntur. Quintil. Sed memoria excolendo, sicut omnia alia, augetur, id est, dum excolitur. V. g. Alitur vitium, crescitque tegendo, Idem, Agre fecitque medendo, & Vritque videndo *Fœmina*: hoc est, quum tegitur vitium, quum curatur æger, quum videtur fœmina. Salust. etiam gerundium accusativi casus passivè posuit, Pauca (inquit) supra repetam, quo ad cognoscendum omnia illustra magis magisque in aperto sint: id est, ut cognoscantur. Iuguntur & gerundia cum plurali numero, singulari voce. Plin. Quum illorem videndi gratia me in forum contulisse. Participium futuri temporis constructum cum verbo impersonali, & infinitivo verbi substantivi. Cels. lib. 3. cap. 4. Potest primo die, prius cibis dandus esse, potest secundo, &c.

Partim, adverbium. Ex parte, pro parte. *ἑκ μέρους* *mikiśhō* *ἢ ἰσὺς*, *ἢ ἰσὺς*, *ἢ ἰσὺς*. GAL. *En parte*. ITAL. *En parte*. GERM. *Sum theil*. HISP. *En alguna parte*. ANGL. *Partly*. Et fecit semper in oratione geminatur. Cicero *Calio lib. 3. Epist.* Ut eos partim scelus suorum, partim etiam ineptiarum pœneret. Aliquando non geminatur. Idem *de Amic.* Sed nihil est quod illi non prosequantur suis argutiis, partim fugiendas esse nimias amicitias, ne necesse sit unum sollicitum esse pro pluribus. Invenitur etiam quater repetitum. Idem *pro Cluent.* partim nihil contra Habitum valere, partim etiam pro hoc esse, partim, &c. Aliquando Partim, teste Gell. l. 10. c. 13. & cap. 3. lib. 7. idem est quod partus, partim hominum, id est, pars hominum venit, sive quidam homines ex pluribus. Partim autem hoc in loco, adverbium est, neque in casus inclinatur, & genitivum regit. Interdum etiam adverbio partim, atque eius genitivo præponitur præpositio Cum, ut probat Gell. Catonis exemplo: ibi (inquit Cato) pro scorto fuit in cubiculam surreptitavit è convivio, cum partim illorum iam sæpe ad eundem modum erat. Cum partim eorum, dixit pro, cum quibusdam eorum, vel cum parte. Nonnunquam partim non geminatur, in priore orationis parte locatur, in posteriore alius. Salust. in *Jugurth.* Rursus Imperator contra postulata Bocchi nuntios mittit: ille probare partim, alia abnuere. *Ibidem*. Huic rogationi partim consensit sibi, alij ex partim invidia pericula metuentes, &c. Et Gell. cap. 22. lib. 2. Carmen partim Græcæ linguæ, aliis Latinæ legi solitum erat.

Partio, is, & Partio, is, i, visum, futuro partiam, & partiar, & apud antiquos partibo, & partibor. Divido, communico, partes facio. *ἰσθῆ* *chillek*. *μερίσθω*, *μερίσθημι*. GAL. *Partir*, *depar*. ITAL. *Partire*, *dividere*. GERM. *Theilen*. HISP. *Partir en partes*. ANGL. *To part*, *or divide*. Salust. *Jugurth.* 87. provincias inter se partiverant. Plaut. in *Asin.* Hanc quam nactus sum prædam, cum illis partiam. Ovid. 5. *Fast.*

Quod mihi das, vis cælum partire duobus.

Et Plaut. *Amph.* Vos inter vos partite. Ego abeo (i. litem istam diimitte.) *Facit. lib. 18.* Discrimen ac periculum ex æquo partiemur. Cic. *pro Sil.* Neque hoc partienda invidiæ, sed communicanda laudis causa loquor. Idem in *Orat.* Genus univèrsum in species cestas, ut nulla neque prætermittatur, neque redundet, partietur ac dividet. Præter proprium accusativum habet aliquando ablativum cum præpositione Cum: aliquando alium accusativum cum præpositione, In, aliquando cum præpositione Inter. Virg. 11. *Æneid.*

Accum ex aequalibus unam

Alloquitur, fida ante alias quæ sola Camilla,

Quicum partiri curas: atque hac ita fassetur.

Partiū honorem Cæli, 3. bell. civ. Cum Scipione honorem, partitur. Virg. *Æneid.* Socios partitur in omnes. Salust. in *Jugurth.* Provincias inter se partiverant. Ab his sunt composita Impertior, Dispartior, Bipertitus, Tripertitus, Quadripertitus, participia.

Partitio, nis, verb. Divisio, distributio. *ἰσθῆ* *macōlēketh*, *μερίσθω*. GAL. *Departement*, *division*. ITAL. *Partizione*, *divisione*. GERM. *Theilung*. HISP. *partimiento*, *obra de partir*. ANGL. *A parsing*, *or dividing*. Cic. 2. *de nat. deor.* Hæc si rectè memini, partitio fuit. Idem 1. *de Orat.* Græcos partitionem quandam artium fecisse video. Idem *pro Cecin.* Quum præterim pecunia ex partitione deberetur.

Partitio, Distributor. *ἰσθῆ* *mechallék*, *μερίσθω*. GAL. *Partisseur*. ITAL. *Chi divide*. GERM. *Ein theiler*. HISP. *Partidor*. ANGL. *He that divideth*, *or distributeth in partes*. Cicero. in *Vatin.* Quum te non cu-

stodem ad continendas, sed partitorem ad partiendas merces missum putares.

Partitè, Divisè. *ἰσθῆ*, *μερίσθω*. GAL. *Par parties*, *distinctione*. ITAL. *Per parti*, *distintamente*. GERM. *Zertheilen*, *mittheilen*. HISP. *En alguna parte*, *partitamente*. ANGL. *By partes*. Cic. in *Orat.* Qui enim nihil potest tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, distinctè, facere dicere, præsertim, &c.

Particulonès, dicuntur cohæredes, & qui partem patrimonij sumunt, *συμμετοχοί*. Pomponius *Præcone posteriore*, Age modò Stagari, particulones producam tibi. Nonius.

Partiarius, ij, cum quo aliquid commune habemus, & partimur, *κοινωνός*. Ut partiarius colonus, qui certa fructuum parte agrum colit. Cato cap. 144. Vineam curandam partiario, bonè curet, fundum, arbustum, agrum frumentarium: partiario fœnum; & pabulum, quod bobus factis fiet, qui illic fiet: cætera omnia pro indiviso. Idem c. 16. Calcem partiario coquendam qui dant, calcarius perficit, & coquit. Et c. 136. Redemptorem partiarium dicit eum quem paulò antedixit colonum partiarium. Partiarius legatarius, cui pars bonorum legabatur, cum quo hæres hæreditatem partebatur. Sic partiaria pecora dicuntur, quæ ita pastori traduntur, ut fœtus eorum certis portionibus inter dominum & pastorem dividantur. Imp. in l. 8. *C. de past.*

Partiario, partitè. Apul. lib. 9. Planè cum uxore mea partiario tractabo.

Partialis, e. Partialia fata, quæ singulis partita, i. divisa sunt.

Partimonia, vide *Parco*.

Partio, *φειδωλία*. Gloss. Erit igitur actio parcendi.

Parthæon, pater Oenci regis Ætolia, apud lib. 9. *Metamorph. in princip.* Plaut. *Menach. sc. 1. a. 5.* Ego te simitu, novi cum Parthæone.

Parthenias, *παρθενιας*, natus ex ea, quæ Virgo putabatur, cum ducetur: aliter clam susceptus ex innupta.

Partheniopes, *παρθενιοπις*, qui virgines avidè inspectat.

PARTHENIUS: *παρθένιος*, mons Arcadia, teste Plin. lib. 4. c. 6. Ita diæta à virginibus, quæ in eo Veneri frequenter sacra facere solebant. Est & parthenius, *παρθένιος*, fluvius Paphlagonum. Ovid. lib. 4. *de Pont.*

Partheniusque rapax, & voluens saxa Cynapes.

Parthenius item, Poeta Nicæus, ut ait Suid. Elegiarum varique carminis scriptor: à Cinna in bello Mirhidatico captus, deinde ob illius ingenium manumissus. Eius meminit Gell. cap. 25. lib. 13. Vixit usque ad Tiberium Cæsarem, qui teste Sueton. tranquillo, in *Tiberio* c. 70. eius scriptis admodum delectabatur. Huius Parthenij locus Virgil. quandoque mutuatur, cuiusmodi est illud.

Glauco, & Panopea & Inoo *Melicerta*.

Autor Gellius. Fuit item alter Chius genere, filius Thestoris, qui vocatur Chous ex Homeri Poëtæ posteris. Scripsit versus in laudem patris Thestoris. Suid.

Parthênus, adiect ut Saltus Parthenij. Virg. 10. *Eclog.* Lustra Parthenia, apud Claudian. 2. *de rapt.*

Parthénium, *παρθένιον*. Herba est teste Ruellio, quam vulgus *matricariam* appellat, vel potius, ut Amato Lusitano, & aliis visum est, *Cotula foetida* vulgò dicta, quam ITAL. *Brusaculo*. GERM. *Eder chamel* oder *fröttendill*. GAL. *Cotula foetida*. HISP. *Magaca*. vocant. ANGL. *Fenerfew*. Descriptionem eius vide apud Dioscor. lib. 3. cap. 146. Est item Parthenion, teste Plinio, aliud herbæ genus, quod & perdicium, & helxine, & vrcolaris herba appellatur: nomine à Minerva deducto, quæ illam Pericli in somniis traditur ostendisse, quum verina illi charus de fastigio templi delapsus esset. Minervam enim Athenienses *ἡ ἰσθῆ*, *παρθένος* appellant. Vulgus *Parietariam* appellat, eo quod circa parietes præcipuè nascatur. Est & nomen duarum vibium. Eubœæ unius, Thraciæ alterius Steph.

Parthénopæus, *παρθένωπαιος*. Martis & Menalippes filius fuit, teste Servio, qui in bello Troiano periit. Virg. 6. *Æneid.*

Hic illi occurrit Teucus, hic inclutus armis

Parthénopæus, & Adraști pallentis imago.

Parthénopè, *παρθένωπη*. Vna Sirenum, quæ præ dolore, quod prætercuntem Ulyseum cum sociis in scopulos cantu pellicere non potuissent, in mare se præcipitaverunt. Harum alia alia in loca. Parthenope autem eò delata est ubi postea condita Neapolis est, præclara urbs Campaniæ, quæ ab eius nomine etiam Parthenope est appellata Neapolim autem postea dictam fuisse hanc urbem nonnulli putaverunt, quod ab Augusto sit instaurata: quod falsum tamen est. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi Philadelphi temporibus multis ante Augustum annis claruit, Neapolis hæc urbs appellatur: & cives ipsi Neapolitani: quos scribit quotannis ad tumultum Parthenopes faces tulisse. Verisimilior est eorum opinio, qui hæc urbem à iuventute Cumana conditam tradunt, qui fortè quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperissent, nomen eius urbi indidere. Sed postquam loci ubertate, atque amœnitate maiorem in modum frequentari civitas cœpit, veriti ne Cumæ desererentur, dirucendi Parthenopem consilium inivere. Quo pacto, mox immensi pestilentia vexati, oraculo moniti sunt, ut urbem instaurarent. Itaque subito restitutam, Neapolim, hoc est, novam vibem vocaverit. Hinc Parthenopæus, a, um, *παρθένωπαιος*. Et Parthenopeius sex syllabarum *παρθένωπηος*. Ovid. 14. *Metam.*

Hæc ubi præteritis & Parthenopeia dextra

Mœnia deseruit, &c. id est, Neapolitana.

Parthénopôlis, *παρθένωπόλις*. Oppidum Thraciæ teste Plin. lib. 4. cap. 11. Stephanus Parthenopolim in Macedonia collocat, dictamque putat à filiabus Gerasti filij Mygdonis, quæ quum agrestes & inhumanæ essent, pater ut eas ad civiliorum vitam traderet, civitatem hanc earum gratia condidit. Est item Parthenopolis, Bithyniæ oppidum apud Plin. lib. 5. cap. 32.

Parthiā, *παρθωαία* Stephan. Regio Assyriæ, à qua Parthi. GERM. *Der Parther* Landtschafft in Assyria geldgen. *ἡ παρθωία*, *παρθωία*, *παρθωαία*. Fuit hæc olim gens Scythica, quæ postea ad Medos profugit, unde & nomen accepit. Nam Parthi lingua Scythica exules dicuntur: autor enim est Iustin. lib. 2. 2. ab exulibus Scythiarum, Parthorum imperium fuisse deductum. Horum regna duodeviginti fuisse testis est. Plin. lib. 6. cap. 15. Ab Ortu habet Arios, à Meidic Carmaniam, ab Occi-